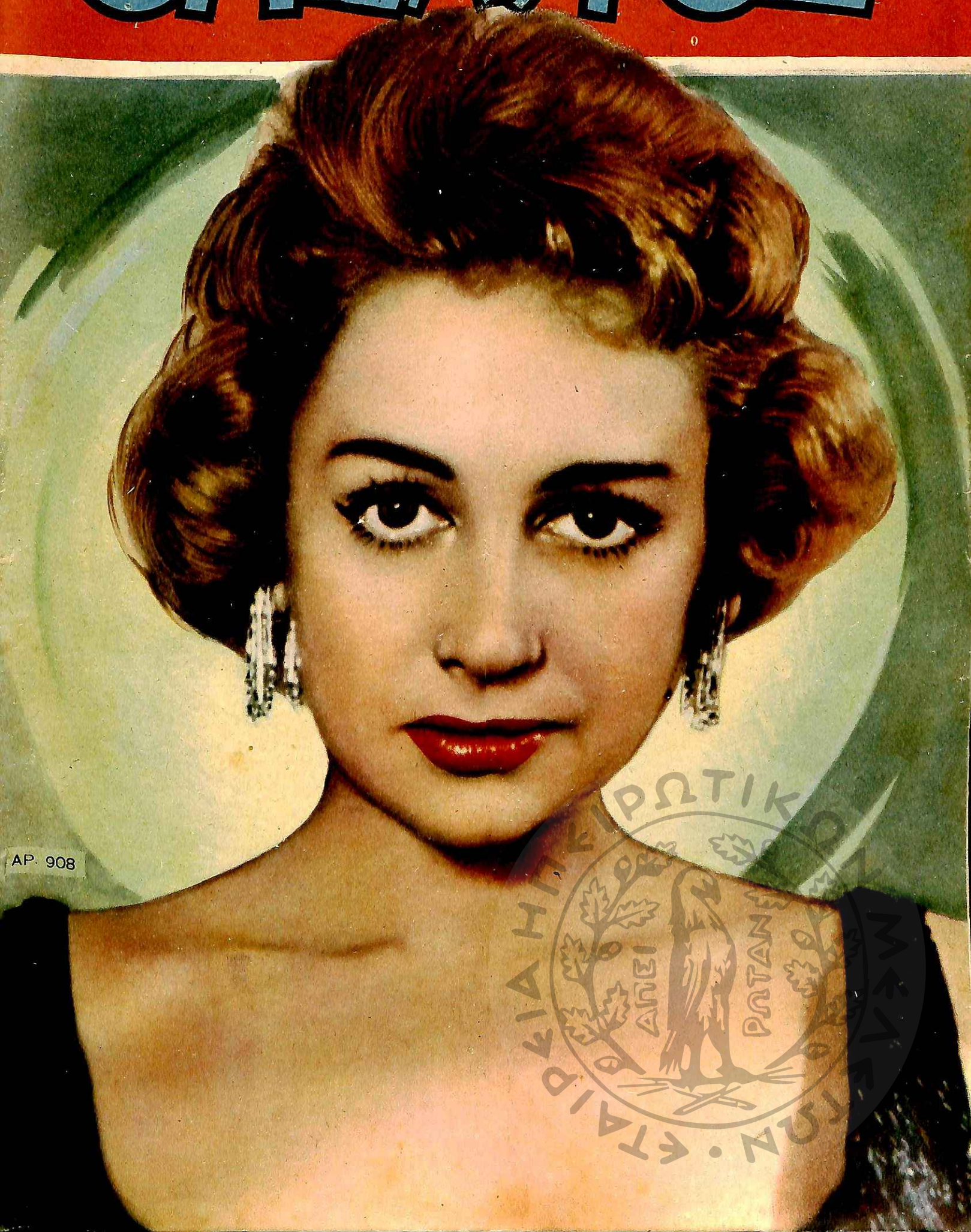

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 908

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Δημοπρασία

(της σύλληψης)
 Χάρην ἔμοῦ τοῦ γόπτου κ' ἠδουπατοῦς
 (γκιουλέκα)
 ζωνδόκηρ: «ἘΞ!» ἀνέκραζεν κ' ἄτ-
 (οῖς ξανθοχρoυς: «Δέκα!»)
 -Δέκα! ὦ! μὴς κερδοῖσατε! τῆς εἶπον
 (μὲ χαράν
 κ' ἐνὺ ἐγὼ ἀνέμενον λιρῶν τὴν προσ-
 (φοράν
 ἐκείνη-ὦ τὰ θήλεα τὰ ἀγενή καὶ σκάθ-
 (τα!-
 ἀνέκραζεν φασκελικῶς: «Δέκα δέν εἰ-
 (πα;... Πάρτα!»)
 Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

»Συγχωρέστε με, κυρία... Είμαι πολύ νέα, ένα κοριτσάκι οχεδόν... 'Αλλ' ή περ μου είναι μεγάλη, γιατί γνώρισα τόσους άνδρες ως σήμερα! Και γιατί να οσς τό κρύψω; Είχαν όλοι τα χρόνια τους κ' ήταν όλοι οχεδόν παντρεμένοι... Γιατί οι ήλικιωμένοι έχουν τα λεφτά. 'Αποφεύγω τους νέους,

»Θά φαντάζεσθε ἴσως ὁ
σας γράφω «γιά νά σᾶς βο
λῶω τὸ στόμα» στὸ μέ
λον. Κάνετε λάθος, κυρί

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παρὰ σκηνίᾳ

Πιχάντιο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΛΓΑ ΜΠΕΡΑΡ

Οπου πεισματοώθηκε ακόμα περισσότερο
Κυριάκος:

Σύγχρονη
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
Δ. ΨΑΘΑ

«Κρητικὸ φιλότιμο...»

Κουθέντα. Ἀναστατωμένοι ὅλοι μαζί τὰ βρά-

—Πού πρέπει να τηλεφωνήσουμε τώρα, στη
 Αστυνομία ή στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών

Κουθέντα, Αναστατωμένοι ὅλοι μαζί τὰ βρά-

Κι' ὁ σύζυγος ἀπαντᾷ σιγανά:
—Ποῦ πρέπει νὰ τηλεφωνήσουμε τώρα, στὴ
φάρμακον;

Αυτονομία ή στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Καίτη σε λίγες μέρες μπήκε στην κλινική κι έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Ο διευθυντής της, καθώς και ο Παύλος, της έστειλαν διάφορα δώρα. Η Καίτη όμως δεν θέλησε να δεχθεί τίποτα και τα επέστρεψε και στους δυο. Έπειτα ξαναγύρισε στη δουλειά της. Ο διευθυντής της την κάλεσε σε τοιά και, όπως ήταν μόνοι, άπλωσε το χέρι του πάνω της. Η Καίτη σκωπώθηκε κι έφυγε, αφού πρώτα τον έβαλε στη θέση του. Στο μεταξύ, η υπόθεσι του διαζυγίου είχε προχωρήσει και η απόφαση θα έδινε γρήγορα. Η Λίλιαν όμως ήταν ανήσυχη, γιατί ο Παύλος είχε σχέσεις τώρα με την κόρη ενός ξένου διπλωμάτη. Έπρεπε λοιπόν να προλάβει να σταματήσει αυτό το ειδύλλιο μ' ένα τετελεσμένο γεγονός. Κι αποφάσισε να μιλήσει στον άντρα της για διαζύγιο...

18ον — Αλλά τούτη τη φορά, αν αυτός δεν έπληξε να συναντήσει τα δυσάρεστα, έπληξαν αυτά και τον Βέρτη. Όταν το πρωί, πριν φύγει για τη δουλειά του, είδε τη Λίλιαν να μπαίνει, του αλετταριζόμενη στην κάμαρά του — αρκετό καιρό τώρα δεν κοιμόνταν πια μαζί — κατάλαβε ότι για κάτι κακό πήγαινε να του μιλήσει. Ήτανε πια κανόνας, ότι, κάθε φορά, που είχε να του επιβάλει κάτι ξυλό, η Λίλιαν έφρόντιζε να κουρδίζεται και να παρουσιάζεται σ' όλη τη λάμψη της όμορφιάς της.

Κάθισε πλάι του, στο κρεβάτι, που ήταν άκομη ξεπλυμένος με τις πτυχές του, πήρε απαλά το χέρι του και του είπε: — Σήμερα θα μιλήσουμε σοβαρά... — Όλες τις άλλες μέρες, δηλαδή, μιλούσαμε αστεία; — έκαμ' ο Βέρτης, προσπαθώντας να χαριτολογήσει...

— Μάλλον... Σήμερα όμως θέλω να σου μιλήσω εάστερα...

— Ασφαλώς εσύ θα πήρες, γουρή μου, το πρωινό σου... Έγώ δεν το πήρα όμως, και ξέρεις πολύ καλά, ότι νηστικός, πρωί-πρωί, δε μπορώ να συζητήσω κανένα σοβαρό θέμα...

— Ήθελε να κερδίσει καιρό, προκειμένου ν' ακούσει κάτι δυσάρεστο — έστω και λίγα λεπτά της ώρας... Η Λίλιαν το κατάλαβε. Και γτύπησε το κουδούνι, ξελαφρά-έκνευρη-μένη. Η καμαριέρα φάνηκε: — Τό πρωινό του κυρίου!

— Δεν θα το πάω κάτω; — Όχι!

Η καμαριέρα εξαφανίστηκε. — Και είναι τόσο επείγον, λοιπόν, το θέμα; — ρώτησε ο Βέρτης.

— Ασφαλώς... αφού βλέπεις, ότι θέλω να σου μιλήσω πρωί-πρωί...

— Αμοιβάλλω... Σου το έχω πη και άλλοτε, ότι κανένα πράγμα δεν είναι επείγον... Οι άνθρωποι τα κάνουν επείγοντα...

Η Λίλιαν τον κτύπησε μ' ένα μπί στυγνό, που δεν του συγχωρούσε τίποτα. Και απορούσε πως ένας άνθρωπος, με όπως-δηποτε λεπτή εμφάνιση, μπορούσε να είναι ελέφαντας. Όμως γελιότανε. Ο Βέρτης δεν ήτανε παχύδερμος παρά μονάχα στην πλευρά τη δική της. Επλήρωνε και με το φθύσδιο του παρελθόντος και με την κα-

τοπινή διαγωγή του το αντίτιμο της ανόδου του στον καλό κόσμο και την οικονομική ενίσχυση που του είχε φέρει. Ήταν ένας συνειδητός ελέφαντας...

Στο μεταξύ η καμαριέρα έφερε στο κρυστάλλινο καροτσάκι με τις μικρές ρόδες το πρωινό του, μισό κρέιπ φρούτ, σοκολάτα με γάλα, βούτυρο, μαρμελάδα ροδάκινο, κρουασάν, μπριός τριών σουβιδιών και ζαμπόν...

Αφού πήρε με το κουταλάκι το κρέιπ-φρούτ, άλειψε με βούτυρο, ένα αποκεφαλισμένο μπριός, τόφαγε, κατέβασε μία γερή ρουφηξιά σοκολάτα και είπε: — Σ' ακούω...

— Πρόκειται για τη ζωή μας από δω και πέρα...

— Η ζωή μας από δω και πέρα — είπε ησυχά ο Βέρτης — δε μπορεί να είναι άλλη από αυτή που ήταν ως τα τώρα...

— Όχι. Νικό... γελιέσαι!... Θα χρειαστεί περισσότερη ελευθερία... και για τους δυο μας!

— Κι' άλλη ελευθερία — ρώτησε ο Βέρτης, με κάποια έκπληξη, όχι όμως και τόσο πολύ μεγάλη, όση θα περίμενε η Λίλιαν — από αυτή της προγαμιάς μας συμφωνίας: Έβγα εγώ ποτέ αυτή την ελευθερία, που σου έχω παραχωρήσει σ' ότι ονομάζεται ατομική ζωή σου, καθαυτό δική σου ζωή; Θέλησα ποτέ να την παραβιάσω, να εισδύσω στα μυστικά της;

— Αυτό έγινε γιατί, απλούστατα, έχω δεν έδωσα ούτε στον κόσμο, ούτε σε σένα την άδεια να υπάρχουν τέτοια μυστικά. Και πρέπει να ομολογήσεις, Νικό, ότι καμιά γυναίκα στον κόσμο δε σεβάστηκε τον άντρα της σαν κι' εμένα... Δεν άκουστικε το παραμικρό...

— Μα τώρα λές, ότι θέλεις ελευθερία...

Δημιουργία πανικού

Ο Άνανις γυρίζει το μεσημέρι απ' το γραφείο του στο σπίτι του, κουρασμένος. Η έκλεκτή του συμβία όμως έχει λόγους να είναι πανευτυχής:

— Η άποψήν μας συγκέντρωσι θα χαλάσει κόσμο, αγάπη μου! λέει στον κατάκοπο σύζυγό της.

— Τι άτυχία, τέλος πάντων! ξεφωνίζει τότε ο εξουθενωμένος απ' τη δουλειά Άνανις. Έχω ένα τρομερό πονοκέφαλο, είμαι κατάκοπος κι' εσύ βρόκας να καλέσεις σήμερα ένα σωρό κόσμο στο σπίτι!...

— Μα τώρα τι θές να γίνης; ρωτάει εκείνη νευρισμένη.

— Να κутτάζης να τους ξεφορτωθής, όσο μπορείς πιο γρήγορα! απαντάει κατηγορηματικά ο Άνανις.

— Φυσικά... παραδέχεται με κατανόηση τάχα η τρυφερά του συμβία. Δεν μπορώ όμως και να τους διώξω με τις κλωτσιές...

— Μα κι' εγώ δεν λέω να κάνης κάτι τέτοιο.

— Εμ τότε τί να κάνω;

— Απλούστατα, αγάπη μου, εξηγεί μελιτοτάλακτα τώρα ο Άνανις, να καθίσης να παίξης κάτι στο πιάνο και να νάμαστε σιγούρη τραγουδώντας και καμιά άρι!

Κόκκαλο η συμβία του!

Ο ΦΑΚΟΣ

Τί έχει προκύψει καινούργιο, που χρειάζεται να μεταβάλουμε το καθεστώς;...

— Έβαλε ένα κουμάτι ζαμπόν στο στόμα του κι' εξακολούθησε, ιασώντας:

— Ό,τι και νάγη συμυή χωράει θαυμάσια σ' αυτό το καθεστώς... Μέσα σ' αυτό είσαι σαν μία επιβάτρια ενός πλοίου, που είναι ελεύθερη να κάνει ό,τι θέλει εκτός από το να πέση στη θάλασσα.

— Κι' αν θέλω να πέσω στη θάλασσα;

— ρώτησε βίαια η Λίλιαν.

— Δε θα σ' αφήσω να πνιγής! — έκαμε ο Βέρτης κι' έπαψε να μασουλάν.

— Κι' αν θέλω να πνιγώ;

— Ένω γρόες να σ' εμποδίσω...

Κι' αλλάζοντας τόνο, παίρνοντας ύφος εμπιστευτικό, πρόσθεσε:

— Έλα, γουστό μου κορίτσι, πές μου το έμένα το μυστικό... Είναι κανένα καινούργιο αίσθηματάκι;...

— Ντροπή!... — έκαμε η Λίλιαν, έξω-γισμένη — τί σ' έπιασε μανία αυτοεξευτελισμού;

— Όχι, αλλά θέλω να σου πώ, ότι αν γυρεύης την ελευθερία που δίνει το διαζύγιο... είναι το χειρότερο μέσο για να κρατήσης και να συντηρήσης αυτό το αίσθημα... Μην ξενιάς αυτή τη μεγάλη αλήθεια: Έρωτας που γίνεται γνωστός και κοινολογείται, σπανίως διαρκεί!...

Η Λίλιαν άνακάθησε σαν κάπως άγριεμένη:

— Κι' αν ζητούσα το διαζύγιο; — ρώτησε με φλόγα.

Ο Βέρτης την κτύπησε με βλέμμα ήρεμο και λυπημένο. Και σαν σπουδαίος διπλωμάτης που ήταν απάντησε:

— Θα στο παραχωρώσα... φτάνει νάξε-ρα πώς ήτανε για την εύτυχία σου...

Η Λίλιαν συγκινηθηκε. Τον άγκάλιασε και τούδωσε τα χείλη της. Κι' αυτός, διψασμένος γι' αυτά και πεινασμένος γι' αυτή, καθώς ήταν, την έσφιξε στην αγκαλιά του, για ν' ακούσει στο τέλος να του λη με την πιο γλυκεία της φωνή:

— Αν καθίσης φρόνιμα... αν δεν φέρης εμπόδια, θα παίρνης έτσι, τακτικά, το γλυκό σου!...

Ο Βέρτης δεν πολυκατάλαβε τί ήταν η υπόσχεσι αυτή και πώς θα την πραγματοποιούσε η Λίλιαν, δοσμένη ανοιχτά σε δυνατή περιπέτεια. Μα κάθε άλλο σκεπτότανε παρά να καθίσει φρόνιμα σαν καλό παιδί και να διευκολύνει τα σχέδια της Λίλιαν. Όπως έκανε πάντα, όταν φύσαγε δυνατός άνεμος στο νοικοκυριό, τον άπνε τον εαυτό του να παρασύρεται από την πρώτη ορμητική πνοή που θα τάσπαζε όλα, αν επιχειρούσε ν' αντιδράσει, για να άρχισεν ν' αντιστέκεται, με πλάγια και κρυφά μέσα, όταν ο άνεμος άρχιζε να κατευνάζεται.

Πριν απ' όλα όμως έπρεπε να εξακριβώσει θετικά από ποιά μεριά ερχόταν ο κίνδυνος — να μάθαι ποιά πρόσωπο ήταν εκείνο, που είχε τραβήξει τόσο πολύ τη Λίλιαν, ώστε να θέλει ν' αφήσει μια ζωή τόσο κόμμοδη γι' αυτήν... Έτσι θα μπορούσε να κατευθύνει σωστά τις ενέργειές του...

Από το άλλο μέρος η Λίλιαν φοβήθηκε, ότι έδειξε πάρα πολύ στον άνδρα της, πως ήθελε να πετύχει τη συγκατάθεσι του για να μη της φέρη εμπόδια στο διαζύγιο. Και θέλησε, να διαλύσει άμέσως αυτή την έντυ-πωση:

— Είμαι βέβαιη — του είπε — ότι θα με βοηθήσης... Γιατί, άλλωστε, τί θα μπορούσες να κάνης;... Ξέρεις καλά τι πεισμα-

τάρα είμαι... Στην παραμικρή άπόπειρα που θάκανες ν' αντιδράσεις... θ' άπαντούσα με τέτοια πράγματα, που θαρόσουν να μου ζητάς γονατιστός εσύ το διαζύγιο!...

Ο Βέρτης έκαμε τόν αδιάφορο, μ' όλο που η φοβέρα της Λίλιαν τούφερε ανατριχίλα.

— Τι θάκανες, δηλαδή; — ρώτησε σαν άποχανωμένος.

— Θα σήκωνα παντιέρα... Και ξέρεις ποιος θαβγαινε γελοίος απ' αυτό;... — Και οι δυο μας... — έκαμ' ο Βέρτης ήσυχα.

— Γελιέσαι... Έγώ δεν έχινα ποτέ γελοία...

— Ένα πράγμα δεν καταλαβαίνω μονάχα — είπε σαν ν' ήθελε να βγάλει το συμπέρασμα όλης αυτής της κουβέντας — γιατί θέλεις ν' αλλάξης ένα καθεστώς που είσαι τόσο καλά βολεμένη και δεν σ' ενοχλίζει ποτέ κανείς, για ν' αντιμετώπισης φουστουνές και περιπέτειες στα καλά καθούμενα...

— Για να το θέλω έχώ — του άποκρίθηκε έντονα — θα πη πως δεν μπορεί να γίνη αλλοίως...

— Μ' άπαντας μ' άοριστίες — είπε ο Βέρτης.

Κι' άρχισε να ντύνεται για το γραφείο του.

— Θα τα ξαναπούμε! — του πέταξε η Λίλιαν.

Και κατέβηκε στο πρώτο πάτωμα να τηλεφωνήσει συνθηματικά στον Παύλο:

— Άκου, Δώρα... Την έβλεπε τη φίλη σου και μιλήσαμε... Είναι συμφωνη... Θα τα πούμε, όταν σε ιδώ... γεια σου!...

Το μυαλό του Βέρτη δεν είχε πάει καθόλου στον Παύλο. Από τον καιρό που τον είχε αντικαταστήσει ο Σταβάς στη δουλειά της πολυκατοικίας τον είχε χάσει από τα μάτια του. Κι' από τις μέρες έπειτα που είχε υπομνησινεί το σκάνδαλο με την κυρία Μεσσαρό ο Βέρτης είχε ήσυχάσει: «Πάει, της πέρασε κι' αυτό το «μπεγκνέν» — είχε σκεφθή. Και είχε άποκοιμηθή. Έπρεπε να ομολογήσει τώρα, ότι, απ' αυτόν τον ύπνο, είχε σηκωθεί πολύ άσχημα...

Ο πρώτος άνθρωπος, που σκέφτηκε να ρωτήσει, άρχίζοντας την έρευνά του, όταν κατέβηκε στο γραφείο του, ήτανε ο Σταβάς. Ήθελε να ιδη αν ύπαρχη τίποτε απ' αυτή την πλευρά... Η πολυκατοικία ήθελε τώρα άκούη πατάματα να τελειώσει. Και οι δοσολήψεις του Σταβά με τον Παύλο εξακολουθούσαν πάντα ζωηρές.

Ο Βέρτης δεν την παρακολουθούσε. Περιωριζότανε να δινη από το λογαριασμό της Λίλιαν τις καταβολές που χρειαζότανε για να προχωρή το κτίριο. Άλλα δεν ήξερε αν οι δυο τους είχαν κανονίσει τίποτα μεταξύ τους και τι ακριβώς. Η Λίλιαν του είχε άπαγορεύσει ν' άνακατεύεται στις δουλειές της και υαλίστα σ' αυτή τη δουλειά: Έπρεπε να πληρώνη μονάχα και να κρατά άποδείξεις...

Έστειλε και φάναξαν το Σταβά στο γραφείο του. Τον συμποθούσε αυτό το γυναικό κι' άδείο νόο, χωρίς καλά — καλά να ξέρη γιατί.

Την βλέπετε κάπου — κάπου το φίλο σας τον Παύλο; — τον ρώτησε, ύστερα από ένα σωρό αδιάφορες κουβέντες για την πολυκατοικία.

— Πολύ σπάνια... — έκαμ' ο Σταβάς — έχει τώρα φασαρίες...

— Για τί πράγμα; — έκανε άτονα ο Βέρτης.

— Μα νομίζω πως γαριίζει... είναι στα δικαστήρια με τη γυναίκα του!...

Ο Βέρτης έκαμε πως δεν ενδιαφέρεται διόλου γι' αυτή την ύπόθεσι. Και δεν έκανε γι' αυτή την καμιά ερώτησι. Ο Σταβάς όμως νόμισε, πως μία φορά που τον ρώτησαν για ένα θέμα που ήτανε κάπως ένθερος, έπρεπε να δώση τις πληροφορίες του:

— Και είναι μία γυναίκα, ξέρετε, έξαιρετική... Άλλ' αυτός έχει ξεμυαλιστή... Που τον πιάνετε τώρα... έμπλεξε με τον καλό κόσμο και τρελλάθηκε... Γυρίζει με καλή «Καντιλάκι-σπέσιαλ» μοντέλλο πενήνιά — ταπέντε... Κι' έχει να κάνει με κυρίες... Δε γίνεται να μην άκούσατε την ιστορία με μια κυρία Μεσσαρό... Αυτή φαίνεται πως τον ναρτ'ελνίκινει γενναία...

Ο Βέρτης έκοψε τον ακατάσχετο πλη-

ροφοριοδότη, κάνοντας τόν αδιάφορο με την πρόθεσι όμως να τον χρησιμοποίησι πιά κατάλληλα, σε λίγο, χωρίς να του γεννήση καμιά ύπόνοια... Ήξερε όμως, απ' αυτά τα λίγα, που είχε άκούσει, τώρα από το Σταβά ότι τον βοηθούσε κάπως για έναν πρώτο προσανατολισμό. Ή ερώτησι, αν μπορούσε να είναι ο Παύλος η αίτιο του να θέλει η Λίλιαν να χωρίση, ώρωθήκε μέσα του πιά έντονη. Και κοντά σ' αυτήν, μία άλλη: Τι έπρεπε να κάνει; Πώς έπρεπε να χειρισθή το ζήτημα;

Καθώς ήταν ένας τύπος μάλλον μεθοδικός, άποφάσισε ότι πρώτα έπρεπε να βεβαιωθεί άπόλυτα και ύστερα να ναράξη γοαμιά στις ενέργειές του. Ο πιο σίγουρος τρόπος να βεβαιωθεί ήτανε κι' ο πιο κοινός: Η παρακολούθησι — όχι όμως της γυναίκας του! Αυτό το μέσο το είχε άλλοτε μεταχειριστή και είχε καλή. Η Λίλιαν όχι μόνο το είχε καταλάβει, αλλά και τον είχε κυριολεκτικά ρεζιλίψει. Είχε τσακώσει το γελοίο ντετεκτίβ πάνω στο έργο του, τον είχε ξεσκεπάσει και εξαγοράσει ως το σημείο να του άπαγορεύη αυτή τα δελτία των κινήσών της, που έλεγαν άλλα αν' άλλων. Κρατούσε αντίγραφα. Και κάποια στιγμή, αφιενδιαστικά, τα ξεσκεπάσε, όλα στο Βέρτη:

— Με παρακολουθείς... αϊ... Νά, πάρε! Και τούδωσε τα δελτία:

— Έγώ τα υπαγόρευα στον κέρδερό σου... Τούλεγα ό,τι μου κάπνιζε... Όταν όμως ένας άνδρας θάνην στο σημείο να κατασκοπεύη τη γυναίκα του... είναι προτιμότερο να φευγη από κοντά της...

Αυτά έγιναν στην άρχή. Και από τότε ο Βέρτης δεν ξαναενοχλήσε τη Λίλιαν με τέτοιες περιεργονείες. Αυτή τη φορά όμως σκέφτηκε, ότι θα μπορούσε να παρακολουθήση τον Παύλο. Όταν ο Σταβάς έφυγε από το γραφείο του, πήρε στο τηλέφωνο έναν γνωστό του, πρώην άστυνομικό, που του είχε άπόλυτη εμπιστοσύνη... Εκείνη τη στιγμή όμως άπουσίαζε από το σπίτι του. Άφησε παραγγέλναι να του στείλουν.

Ήταν ένας κύριος με ψαρά μαλλιά, που τον είχε πάρει το όριο της ηλικίας στην ύππρεσι της μυστικής άστυνομίας και τώρα έπαιρνε τέτοιες έντολες εμπιστευτικές, για να προσθέση κάτι στη σύνταξί του. Όταν παρουσιάστηκε, το άπόγεμα, τον κα-τατόπισε στη δουλειά και στο πρόσωπο.

— Η μόνη που μπορεί να ξέρη κάτι για να μάς δώση μια πρώτη καθοδήγησι, είναι η γυναίκα του... Αφού μάλιστα χωρίζει, θάνη και λόγο να μάς μιλήση ανοιχτά... Την ξέρετε;

— Όχι! — είπε ο Βέρτης.

— Θα φροντίσω να τη γνωρίσω έχώ... Και, την άλλη μέρα, φρόντισε να είναι στο γραφείο της Καίτης. Με γαρά του είδε ότι ο θυρωρός ήτανε πρώην άστυνομικός και γνώριμος του. Τον ρώτησε θαρρετά:

— Τι ποάμα είναι;

— Διαμάντι...

— Μα γαριίζει με τον άντρα της, έχω μάθει...

— Αυτός φταίει... Είναι κουμάσι...

— Μπορείς να με γνωρίσης μ' αυτή;

— Τι τη θέλεις;

— Τίποτα... Να την παρακαλέσω για κάτι...

— Εύκολο ποάμα... Είναι τόσο άπλη γυναίκα...

Σε λίγο η έπαφή είχε γίνει. Όταν όμως ο άστυνομικός υπήκε στο θέμα:

— Μη μ' άνακατεύετε σε τέτοιες δουλειές — του είπε — θα φαντασθή ότι έχω σας έβαλα να τον παρακολουθήτε... Και δεν το θέλω με κανέναν τρόπο...

— Μα δεν πρόκειται να μάθαι ποτέ ότι τον παρακολουθούμε... Τόσο άδεξιοι δεν είμαστε, κυρία!... Κι' έπειτα δε ζητούμε από σας κανέναν είδους άναμεί... Κάποιες ένδειξεις θέλουμε από σας μονάχα... Κάποιες κατευθύνσεις...

— Δεν ξέρω πολλά πράγματα... Ο άντρας μου δεν μ' ενδιαφέρει πια... σε λίγες μέρες μάλιστα δεν θα είναι άντρας μου πια...

— Αλλά για να σας πώ κάτι, αυτό το λίγο, έστω, που ξέρω, θα σας παρακαλέσω να μου άπαντήσετε πρην, αλλά τίμια και ειλικρίνως, σε μία ερώτησι: Τι είναι αυτός που ενδιαφέρεται να μάθαι για τον άντρα μου;

— Άντρας η γυναίκα;

— Άντρας! — άπάντησε χωρίς δισταγμό ο άστυνομικός.

Η Καίτη τον κτύπησε καλά στα μάτια:

— Μου λέτε την αλήθεια; — ρώτησε.

— Έχετε το λόγο της άντρικής μου τιμής... Είναι άντρας; και μάλιστα πολύ σοβαρό πρόσωπο στην κοινωνία...

Το μυαλό της Καίτης πήγε στον προϊστάμενό της.

— Διευθυντής έταιρείας; — ρώτησε.

— Μάλιστα... Διευθυντής μεγάλης επιχείρησης...

— Δεν μπορείτε να μου πητε τ' όνομά του;

— Δυστυχώς όχι, κυρία!... Είναι άπόρο-ητο...

— Έστω... Πέστε μου τώρα: Τι σας ενδιαφέρει περισσότερο να μάθετε για τον άντρα μου;

— Αν τάχη με κομιά γυναίκα...

— Δυστυχώς δεν τάχη με μία — έκαμε η Καίτη με πικρό χαμόγελο — κι' έτσι θα

— Τι είναι αυτός που ενδιαφέρεται να μάθαι για τον άντρα μου; Άντρας η γυναίκα; ρώτησε τον άστυνομικό η Καίτη.

μπερδεύτηκε πολύ...

—Θα σας δυσκόλευε να μάς λέγατε ποιες απάνω-κάτω είναι αυτές οι γυναίκες;...

—Τελευταία τυχαίως έμαθα (γιατί, ξέρετε, δε ρωτάω)... ότι τάχει με μια ξένη... τη μετ' Άννη Κάρλμπετον, κόρη του συμβούλου μιας προεδρείας... Ψιθυρίστηκε, μάλιστα, πώς πρόκειται να την πάρει γυναίκα... και ότι γι' αυτή θέλησε να χωρίσει...

—Ευχαριστώ!—έκαμε ο αστυνομικός.
Και κράτησε σημειώσει στο καρτέ του:
—Μήπως ξέρετε πού κατοικεί τώρα ο άντρας σας;...

—Και βέβαια... Στο ξενοδοχείο Κίγκ-Τζωρτζ...

Ο αστυνομικός το πρόσθεσε στις σημειώσεις του. Και ρώτησε:

—Θα μπορώ να σας ξαναδώ, κυρία, αν χρειαστή;

—Γιατί όχι — αποκρίθηκε η Καίτη — αν είναι για κάτι, πού θα μπορούσα να σας βοηθήσω...

Ο αστυνομικός με την πληροφορία πού τουδωσε η Καίτη για την κυρία Βέρτη σάν να ζευγαίωσαν. Κατάλαβε πόσο λεπτή ήταν η άποσπότη του και πόσο έπρεπε να φυλαχτεί μήπως καμιά μέρα σερβίση ο φύλακας στο Βέρτη δυσάρεστα νέα. Τράβηξε σκεπτικώς κατά το Κίγκ-Τζωρτζ...
«Ήθελε να πάρει μια πρώτη έπαφή με το περιβάλλον του νέου, πού τον έδωσαν να κατασκοπεύει.

Το διαμέρισμα του Παύλου ήταν στο δεύτερο πάτωμα. Είχε ένα μικρό γυάλινο, ανάμεσα κρεβάτο-καμπίνα και μικρού γραφείου και το υπάνιο. Ο αστυνομικός πληροφορήθηκε, από ένα νεώτερο συνάδελφό του της μυστικής, πούκανε τον υπάλληλο της «ρεσεψιόν», για να παρακολουθή τα ξένα, ύποπτα πρόσωπα, τις συνήθειες και τις ώρες του Παύλου και πήρε σημειώσει για τα χαρακτηριστικά των γυναικών, πού τον ζητούσαν στο ξενοδοχείο:

—Είναι, πρὸ πάντων, μια ψηλή, ξανθιά, γαλαζομάτα — του είπε — πού δεν τὸν αφήνει σε ησυχία... Έλα να καθίσει δυο-τρεις μέρες εδώ στο γυμναστήριο... διαβάζοντας εφημερίδες... Όταν έρθει, θα βήσω... Και θα την ιδής... Τὸν γυρεύει και μια άλλη... Αὐτή όμως μονάχα στο τηλέφωνο...

—Πῶς τὴ λένε;

—Δὲ λέει ποτὲ τ' ὄνομά της... Λέει πάντα: «Ἐκ μέρους τῆς ἐξαδέλφης του»... Είναι κι' αὐτὴ ἀπὸ τις λεγόμενες, γιατί ἀρχίζουν τὴν ἀτελείωτη φιλοκουβέντα...

Ο αστυνομικός ἀκολούθησε τὴ συμβουλή. Παρακολούθησε ἀπὸ τὸ γυμναστήριο, ὡρα ἐνῶς καὶ τριανταπέντε ἄκουσε

τὸν ξερόδοντα τοῦ συνάδελφου του. Σήκωσε τὰ μάτια: Εἶδε μιὰ ὄμορφη καὶ κομψή νέα. Πῆρε τὸν Παῦλο στὸ τηλέφωνο ἀπὸ τὴ διπλανή καμπίνα... Καί, σὲ λίγο, πῆρε τὸ ἀσανσὸρ κι' ἀνέβηκε στὸ διαμέρισμά του. Ο ἄστυνομικὸς σπύχθηκε, ὑπῆκε στὸ ἀσανσέρ, πού μόλις εἶχε κατεβῇ κι' ἀνέβηκε στὸ δεύτερο πάτωμα. Κανένας δὲν ἦτανε στὸ διάδρομο. Ἐβαλε αὐτὴ στὴν πόρτα τοῦ Παύλου. Ἀκούσε στεναγμούς. Σὲ λίγο κατέλαβε τὴν αἰτία τους κι' ἀποτραβήχτηκε. Σταμάτησε μὲ μᾶτι «μυστικῶς» τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας:

—Ἀλλὰ τί μ' ὠφελεί; — εἶπε ἀμέσως στὸν ἑαυτὸ του, μιλώντας μονάχος του — πρέπει νὰχω μιὰ φωτογραφία τῆς κυρίας Βέρτη...

Ἀλλὰ πού καὶ πῶς θὰ τὴν εὑρίσκει; Χωρὶς νὰ ἐκτιμῇ ποτὲ τὸ πρῶτο-τύπο ἀρχὶς νὰ γαζεύει μπροστὰ στὶς βιτρίνες τὸν πῖο γνωστὸν φωτογράφον, μὲ τὴν ἀστεία ἐλπίδα νὰ τοῦ τὴν δείξει τὸ... ἐνστικτὸ του... Γρήγορα κουράστηκε. Ἐξοφικά, πού ἦρε μιὰ ἰδέα: Ἡ Καίτη, δὲ μπορεῖ, θάφερε τὴν ἀντίζηλό της. Ἀν τὴν παρακαλοῦσε, δὲ θάκανε μαζί του μιὰ βόλτα στὶς βιτρίνες τῶν φωτογραφείων; Εἶναι δυνατόν — σκεφτότανε — μιὰ φιλάρεσκη γυναίκα νὰ μὴν ἐκπᾶρει τις φωτογραφίες τῆς δεξιᾶς κι' ἀριστερᾶς;...

Ἡ Καίτη δέχτηκε νὰ τὸν εὐκολύνει. Κάνανε μαζί τὸ γύρο ἕνα πρωί. Καὶ στάθηκε τυχερός, γιατί βρήκαν μιὰν, ντεκολτέ, μὲ μιὰ γούνα ἀναρριχτή, σάν «ἔξοδο χοροῦ». Τὴν ἄλλη μέρα ὁ αστυνομικὸς παρουσιάστηκε στὸ φωτογραφεῖο:

—Ἡ κυρία Βέρτη —εἶπε θαρραλέα στὸ διευθυντὴ — παρακαλεῖ νὰ τῆς εἰσπλάσετε ἕξ φωτογραφίες ἀπ' αὐτὲς πού ἔχετε στὴ βιτρίνα, τὶς ντεκολτέ μὲ τὴ γούνα...

—Μάλιστα...

—Πότε θὰ τὶς ἔχετε ἑτοιμες, νὰ περάσω νὰ τὶς πάρω;

Τὸ ὥριον μὲρὰς τὶς πληρώσει, τὶς πήρε καὶ βγήκε χαρούμενος. Ἐπὶ τέλους, κάποιον φῶς!... Καὶ ἀμέσως βράθηκε νὰ ἐξινιᾶσιν αὐτὴν ἐξαδέλφη. Παρακάλεσε τὸ φίλο του, πού ἦτανε στὴ «ρεσεψιὸν» νὰ τὸν βοηθήσει:

—Μὲ ποῖο τρόπο;—ρώτησε ὁ ἄλλος.

—Νὰ πῆς μιὰ μέρα στὴν τηλεφωνήτρια τοῦ ξενοδοχείου... ὅτι ὁ κύριος σου ἄφησε παραγγελία γιὰ τὴν «ἐξαδέλφη» του νὰ τὸν περιμένει δυὸ λεπτά στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, ἀντίκρου στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος...

—Καὶ τί θὰ καταλάβει ἀπ' αὐτό;

—Θὰ ἰδῶ, ἐπὶ τέλους, αὐτὴ τὴν περιβόητη ἐξαδέλφη...

—Αἰ κι' ἔπειτα;...

—Ἐπειτα θὰ ἰδοῦμε... Θάχω κάποιον στοιχείο...

—Ναί, ἀλλ' αὐτὴ θὰ τὸ πῇ στὸν κύριο. Καὶ τότε ποῖα θὰ εἶναι ἡ θέσι μου...

—Ὦ, καὶ μὲν... Γι' αὐτὸ σκάς; Θὰ τοῦ ἐξηγήσεις ὅτι ἐγὼν σύγχυσις... ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ παραγγελία ἐνὸς πελάτη τοῦ τρίτου πατώματος...

Αὐτὸ τὸ μικρὸ σχέδιο ἐκτελέστηκε. Ἡ ἀγνωστὴ ἐξαδέλφη καρφώθηκε τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μεσημέρι, στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, ἀντίκρου ἀπὸ τὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος. Καὶ ὁ αστυνομικὸς περνώνας, ἀδιάφορος καὶ γαζεύοντας τάχα πρὸς τὴν πλατεία ὑπόρρεσε νὰ πιστοποιήσει ὅτι αὐτὴ καὶ ἡ κυρία τῆς φωτογραφίας, μὲ τὸ ντεκολτέ καὶ τὴ γούνα, ἦτανε ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο: Ἡ κυρία Βέρτη!...

Ἐπάνω στὸ πρῶτο σκίτημα τῆς χαρᾶς ὁ αστυνομικὸς ἤθελε νὰ τρέξῃ στὸν ἀντρα τῆς νὰ τοῦ δώσῃ τὴν πληροφορία:

—Βρίσκεται σ' ἐκθεσιμὴν σχεδὸν τηλεφωνικῇ ἐπαφῇ μ' ἕνα νέο ἐστὶ κι' ἐστὶ!... Παρουσιάζεται στὴν ὑπηρεσία ἀνώνυμα... «Μιὰ ἐξαδέλφη του»!...

Ἀλλὰ δίστασε... Φοβήθηκε ὅτι ἕνα τέτοιο διάδημα θὰ ἦτανε πρόωρο... Σκεφτόντο ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένει... νὰ ἐκπᾶρει σὺν τῇ πρῶτῃ ἀντικρίσει πρὸς τὰ πράγματα, γιὰ νὰναι ἡ ἐπιτυχία του πῖο ἀσφαλίσμενη...

Βάθηκε τώρα νὰ παρακολουθῇ πῖο στενὰ τὸν Παῦλο. Καὶ ἦτανε τόσο δύσκολο! Ἐφευγε τακτικὰ μὲ τὴν κόουσα του, ὥστε καὶ ταξὶ νὰ πρόφτανε νὰ πάρει, ποτὲ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν φθάσει. Καὶ δὲν ἤθελε σὰ λίγα ἔξοδα πού στοιχίζε ἡ παρακολούθησι νὰ προσθέσῃ καὶ τὰ κάπνους ἀλμυροῦστικα τοῦ ταξιοῦ, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἐκμεταλλεῖται.

Ἡ τύχη ὅμως καὶ ἡ παρατήρησι, φυσικὰ τὸν βοήθησε καὶ σ' αὐτό. Διὰ καὶ κάποτε τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα ὁ Παῦλος ἔφευγε, τὸ βραδύ, ἀπὸ τὸ ξενοδοχείο, μὲ τὰ πόδια. Ο ἄστυνομικὸς ἀρχισε νὰ παρακολουθῇ αὐτὲς τὶς ἐξόδους. Στὴν πρώτη ἔχασε τὰ ἴχνη του ἀπᾶνω στὸ μάζεμα τῶν αὐτοκινήτων, πού τοῦρασαν τὸ δρόμο. Ἀλλὰ τὴν δεύτερη βῆκε ζουμί. Τὸν εἶδε νὰ φθάσῃ στὸ Κολωνάκι, νὰ γλυστράσῃ στὸν πῖσω δρομικὸ ἐνὸς μεγάρου, μιὰς ἐπιβλητικῆς μονοκατοικίας (πού ὕστερα πληροφορήθηκε ὅτι ἦτανε τὸ σπίτι τοῦ Βέρτη) νὰ τρυπῶνι στὸν κήπο καὶ ἀπὸ κεῖ σ' ἕνα παρασπινάκι, ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ προτίσσεια του, ὅπου τὸν τραβοῦσε μὲ ἕνα ἄσπρο γεράκι πού τὸν πρόσμενε...

Καὶ διὰς... Μ' ὅλο πού εἶχε βγάλεϊ τόσο σπουδαῖο λαυράκι, δὲν ἔπρεξε ἀκόμη νὰ ἐνημερώσῃ τὸ Βέρτη... Ἦθελε νὰ πετύχῃ κατὰ ἀκρίβειαν τὸν Βέρτη... Ὅτι δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν κυρία Βέρτη πού τὸν δεχόταν ἐκεῖ, ὁ αστυνομικὸς δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία. Ἀλλὰ πού ἦταν ἡ ἐρωτικὴ φωνή; Σ' αὐτὸ τὸ παρασπινάκι τελούσαν τὸ ἐρωτικὸ μυστήριον; Ἡ ἡμέρας ὑπῆρχε διάδρομος, πού ἔφτανε αὐτὸ τὸ παρασπινάκι μὲ τὰ κύρια διαμερίσματα τῶν Βέρτη:

Αὐτὰ ὅλα ἔπρεπε νὰ τὰ μάθῃ γιὰ νὰ ξέρῃ τί θὰ πῇ στὸν ἄνθρωπο πού τοῦ εἶχε ἀναθέσει τὴ δύσκολη ἐντολὴ νὰ παρακολουθῇ τὸν Παῦλο. Τὸ πρῶτο πράγμα, πού φρόντισε νὰ ἐξακριβώσῃ ἦταν ἂν στὸ παρασπινάκι πούλο κατοικοῦσαν ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας τῶν Βέρτη καὶ ποιοί. Γρήγορα ὑπόρρεσε νὰ γνωρισθῇ μὲ τὴν παλιά, γρηῃ ὑπρέτρια πού τὸ κατοικοῦσε. Τὴν καλοῦσε, τῆς πῆγε δῶρα, ἀπόχτησε τὴν ἐμπιστοσύνη της. Μπόρεσε νὰ ἰδῇ καλὰ τὸ παρασπινάκι. Σημάτισε τὴν πεποιθισί, ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ συναντινῶνται ἐκεῖ: Τὸ περιβάλλον ἦτανε φτωχικὸ καὶ μελαγχολικόν...

Εἶχε ἀνιχνεύσει, μιὰ-δυὸ φορές, πού βόηκε εὐκαιρία καὶ τὸ σκοτεινὸν διάδρομο, ἀλλὰ χωρὶς κανένα θετικὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ γρηῃ τοῦ εἶχε δώσει τὴ μονολεκτικὴ πληροφορία, πού δὲν τοῦλέγε τίποτα:

—Ἀποθήκε!

Ἐδῶ σταμάτησε ἡ ἐρευνά του. Καὶ ἀποφάσισε ν' ἀνακινῶσιν τὰ πορίσματα τοῦ στὸν ἐντολέα. Τὸν βρήκε στὸ γραφεῖο του. Ἐκείσε τὴν πόστα.

—Λυπάμαι πάρα πολὺ — ἀρχισε—γι' αὐτὰ πού θὰ σὰς πῶ... Ἀλλὰ εἶναι χρέος μου νὰ σὰς τὰ κάμω γνωστὰ...

—Μιλᾶτε ἄφοβα! — τοῦδωσε κουράγιο ὁ Βέρτης.

—Ἡ γυναίκα σας — ἔκαμε ὁ αστυνομικὸς μὲ ὕψος περίλυπο — ἔχει πολλὰς δυσκολίες μ' αὐτὸ τὸν κύριο, πού μὲ βάλανε νὰ παρακολουθῶ...

—Ἡ Λίλιαν; — εἶπε ὁ Βέρτης, ὑπερνικώντας ἀπόλυτα τὴν ταραχὴ του. — Ἀδύνατον!... Εἰσάστε θύμα πλάνους...

Ο αστυνομικὸς τάχασε μπροστὰ στὴν τόση βεβαιότητα τοῦ τόνου:

—Ἀφοῦ εἶν' ἐστὶ... — εἶπε, ὑπερδύοντας τὴ γλώσσα του — θὰ σὰς πῶ ἕνα-ἕνα τὰ περιστατικὰ καὶ κρίνετε μονάχος σας...

—Σὰς ἀκούω!...

—Ἐπιασα, πρῶτα-πρῶτα, τηλεφωνήματα τῆς ἀνώνυμα... Πῆστε του, ὅτι τὸν ζητεῖ ἡ ἐξαδέλφη του...

—Καὶ πού ξέρετε, ὅτι ἡ «ἐξαδέλφη» τῶν τηλεφωνημάτων ἦταν αὐτή; Καὶ τὴ φωνὴ τῆς ἀν γινώριζατε — πού δὲν τὴν γινώριζετε! — πῶς θὰ μπορούσατε νὰ εἰσθε βέβαιος, ὅτι τηλεφωνοῦσε αὐτή; Ἡ φωνὴ ἀλλοῦ τόσο πολὺ στὸ τηλέφωνο!...

Ο αστυνομικὸς κρατήθηκε πολὺ γιὰ νὰ μὴ κατασφύσει:

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Βέρτη —εἶπε— ἀλλὰ δὲν εἶμαι τόσο ἀπλοῖκος... Ἐγὼ ἀρκετὰ μεγάλη ἀστυνομικὴ πείρα, ὥστε νὰ μὴν ἀρκοῦμαι σ' ἀπλὰ τεκμήρια... Θέλω ἀκριβεῖς διαπιστώσεις...

—Ἐ, λοιπόν;—ρώτησε μὲ κρυφὴ, ἐντελὴς ἀφανέρωσι ἀγωνία ὁ ἄλλος — ἔχετε αὐτὲς τίς διαπιστώσεις;...

—Κάμετε λίγη ὑπόμνησι... Τῆς ἔπαιξα ἕνα παιγνίδι: Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τηλεφωνήματα τῆς ἐβόλα τὴν τηλεφωνήτρια τοῦ ξενοδοχείου νὰ τῆς πῇ, ἐκ μέρους τοῦ κυρίου, πού μου δώσατε τὴν ἐντολὴ νὰ παρακολουθῶ... νὰ τὸν περιμένει στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων... Καὶ πέρασα, τὴν ὠρισμένη ὥρα καὶ εἶδα, μὲ τὰ μάτια μου — αὐτὰ τὰ μάτια ἐδῶ — τὴν κυρία Βέρτη...

—Γελιόσθε ἀσφαλῶς — εἶπε ὁ Βέρτης μ' ἀσάλευτη πεποίθησι — Πῶς ξέρετε, ὅτι ἦταν αὐτή;... Πῶς τὴν ἀναγνώρισατε;... Ἐσεῖς δὲν τὴν γινώριζετε...

Ο αστυνομικὸς, συγκρατώντας τὴν ἐκνευρισμὸν του, ἐβόλε ἀργὰ τὸ πορτοφόλι του, τράβηξε ἀπὸ μέσα τὴ φωτογραφία τῆς Λίλιαν καὶ τὴν ἔδωσε στὸ Βέρτη:

—Εἶναι αὐτὴ ἡ ὄχι;— ρώτησε, μὲ ἄερα θριαμβευτῆ.

Ο Βέρτης, αὐτὴ τὴ φορά, δὲ ὑπόρρεσε νὰ κρυφθῇ. Κύμα ὀλοπόφουρο σκέπασε τὴ μορφὴ του, μόλις ἀντίκρουσε τὴν εἰκόνα τῆς Λίλιαν. Δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία, ὅτι ἦταν αὐτή. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ εἶναι βέβαιος γι' αὐτὸ καὶ ὁ αστυνομικὸς: Ὁχι μόνον γιὰ δὲν ἤθελε νὰ ἐκπᾶρει τὴν πίστιν, ὁ ἕνος αὐτὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὴν τίπιτα, ὁ ἑαυτὸς του τὸν ἴδιο: Μὲ κανέναν τρόπο δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ στὸν ἀστυνομικὸ τὴν ἐντύπωσι ὅτι μιὰ γυναίκα πού βρισκότανε σὲ προφανὴ ἀνωμαλία στὶς συγχετικές της σχέσεις, μπορούσε νὰ τὴν ἀνεχθεῖται πλάι του. Παραβιάζοντας, λοιπόν, καὶ αὐτὴ τὴ στοιχειώδη λογικὴ τῶν πραγμάτων — γιατί καταλάβαινε, ὅτι αὐτὴ τὴ φωτογραφία ὁ αστυνομικὸς τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ φωτογραφεῖο, πού σίγουρα θὰ τοῦ εἶπαν ποῖα εἶναι — ὁ Βέρτης, ἀφοῦ κῦτταξε, σμυπνώντας, τὴν εἰκόνα, τοῦ εἶπε:

—Υπάνει πραγματικὰ κάποια ὁμοιότητα... ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν προκειται γι' αὐτή... Εἶναι ξέρετε, ἀρκετὲς, πού τῆς μοιάζουν στὴν Ἀθήνα...

Ο αστυνομικὸς ἀναγκάστηκε νὰ μὴ ἐπιμένει σ' αὐτὸ τὸ σημείο. Δὲν κατάλαβε γιατί ἀκριβὲς ἤθελε ὁ Βέρτης ν' ἀμφιβάλλει... Ἐννοῖσσε ὅμως, ὅτι θάπρεπε τῶρα νὰ προχωρήσῃ μὲ μεγάλη περίσκεψιν. Γι' αὐτὸ ρώτησε:

—Θέλετε νὰ μάθετε τὴ συνέχεια καὶ τὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρακολουθήσεως αὐτοῦ τοῦ νέου, πού μου ἀναθέσατε;

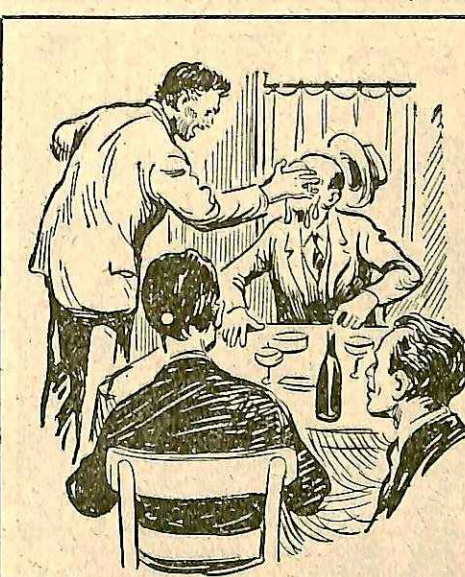
—Μά... καὶ βέβαια! — τοῦ φώναξε ὁ Βέρτης — περιμένω ν' ἀκούσω...

—Δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστο...

—Πάντως, ἐγὼ θὰ τὸ κρίνω... Προχωρήστε...

—Αὐτὸς ὁ νέος, λοιπόν, ἔχει συναντήσεις μὲ κάποιον—δὲν ξέρω μὲ ποῖον, ἐννοεῖται! — στὸ σπίτι σας...

—ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

—Μπα, παιδί μου, ἀσπρίλες! μονολογοῦσε ὁ Λευτεράκης.

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΕΣ μεθυσμένες ιστορίες

Ο «ἀσπροπρόσωπος»

Σὲ προηγούμενα τεύχη τοῦ «Θησαυροῦ» ἀσκολήθηκα διεξοδικῶς μὲ τὸ βίο καὶ τὴν πολιτεία δυὸ πασίγνωστων κι' ἀλησμόνητων τύπων, πού ἀφισαν ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεως τους ἀπὸ τὴ νυκτερινή, κυρίως, ζωὴ τῆς τροπολημικῆς Ἀθήνας: τοῦ Λευτεράκη τοῦ Κόκκινου καὶ τοῦ Ζάν Νηλαδέου.

Ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἀναγνώστες ἐκείνους πού εἶχαν, πρὸς τιμὴν τους, τὴν εὐφρα νὰ μὴ... διαβάσουν ὅσα ἔγραψα γιὰ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἥρωες τῶν «μεθυσμένων ιστοριῶν» μου, θεωρῶ ἀπαραίτητα νὰ σημειώσω ὅτι ὑπῆρχαν μετὰ τὸς πολλὰς καὶ αὐσιώδεις διαφορές.

Ο πρῶτος — ὁ λαοφιλὴς Λευτεράκης — ἐμφανιζότανε πάντα σάν εὐπρόσδεκτος προσκεκλημένος. Ἐνῶ ὁ ἄλλος — ὁ δημοσιος κίνδυνος Νηλαδὲρ — ἐνέσκηπτε, κατὰ κανόνα, σάν μιστὸς ἐπιρροεύς!

Ἐκτός αὐτοῦ, ἀπ' ὅλους τοὺς φίλους καὶ τοὺς γνωρίμους εἰλικρινεῖς καί... διασταυρούμενες προσφορὲς δεχότανε ὁ καυμένος ὁ Λευτεράκης:

—Μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω ἕνα ποτηράκι:

—Εὐχαρίστως, παιδί μου! ἀπαντοῦσε μὲ τὴν ἰδιόρρυθμὴ προφορά του, τὴν ἐμμετὴ ἐνέγκεια τοῦ καὶ τοῦ γλυκύτατο μειδίαμά του.

Ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος ὁ... ἄλλος Καπ-παδόκης, πρόβαλε παντοῦ καὶ πάντα καὶ στοὺς πάντας ἐπιτακτικὲς ἀξιώσεις:

—Κατέβαινε, ρε μπάμια, ἕνα τάλληρο! Κι' ἀλλοίμονό σου, ἂν τολμοῦσες νὰ τοῦ ἀρνῆθῃς αὐτὴ τὴν... οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι!

Ἐπιπροσθέτως, ὁ Λευτεράκης συνανα-στροφότανε μόνον μὲ καλλιτεχνικοὺς κύκλους. Ἀντίθετα, δηλαδὴ, μὲ τὸν... ἀντίποδά του, πού καταδυνάστευε ὅλο τὸ μόνιμο καὶ κινε-πὺτο πληθυσμὸ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτεύουσας. Καὶ τὸ μόνον τοῦ ἐλαφρυντικὸ ἦταν ὅτι ἐξοστρίμει συχνὰ σπαρταριστὰς, πραγματικὰ ἐξυμνάδες, αὐστηρῶς ἀκατάλληλες, ὅμως, ὅχι μόνον δι' ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ διὰ... ὑπάρχοντες ἐν ἀμαρτίαις.

Κι' ἦταν τόσο ἀσυγκράτητο τὸ... «βω-μολογικόν» μένος του, ὥστε, δταν ἐξερρά-γνῃ ὁ Ἑλληνοϊταλικὸς πόλεμος, ἐτύπησε ἕνα ὀκταελίδιο φυλλάδιον, πού περιείχε ἑμμετοὰς... πατριωτικὰ τεραστουργήματα, δικτὰ τοῦ ἀποκλειστικῶς ἐμπνεύσεως ἡ ἀ-νάγκη τῶν ὁπίων θὰ μπορούσε εὐχερέ-στατα νὰ φέρῃ τὸ «τῆς αἰδοῦς ἐρύθημα» ἀ-κόμη καὶ στὶς παρεῖς τῶν κοινωνικῶν ἀποβρασμάτων πού κατοικοεδρεύανε μιὰ φο-

ρὰ κι' ἕνα καιρὸ στὴν Τρούμπα τοῦ Πει-ραιῶς.

Κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ φυλλαδίου τῶν... «πατριωτικῶν» ποιημάτων τοῦ ἀνεκδιήγητου Ζάν Νηλαδέου — τοῦ συγγραφέως κι' αἰ-σχροτέρου, ἀσφαλῶς, ἐντύπου ὄλων τῶν αἰώνων — ὑπῆρχε, ἐντὸς παρενθέσεως, ἡ ὑποσημείωσις:

«Κατάλληλον διὰ... σχολικὰς ἐφορτάς!»
Μὲ κατὶ τέτοια πνευματώδη, ὁμολογου-μένως, εὐρήματα, κατῳρῶνε νὰ διατηρῇ τὴν... ἀριτελείαν του καὶ νὰ μὴ κατασπα-ράσσεται ἀπὸ τὰ θύματα τῆς τρυμερῆς κι' ἀμετανόητης γλώσσας του.

Ὅπως, ὅμως, εἶναι ἐνὸντο, ἡ «ψυχα-γωγία» πού προσέφερε ἦταν συντριπτικὰ δυσανάλογη μὲ τίς ἐνοχλήσεις καὶ τοὺς υπε-λάδες πού προσεπόριζε ὁ ἀλκοολικὸς αὐ-τὸς ἀλήτης στὰ μεταμεσονύκτια, πρὸ παν-τός, «πιάσας». Ὅταν μάλιστα ἐνεφανίσθη στὸ σπέρωμα τὸ... ἄστρον τοῦ μελίσχου, γλυκομίλητου καὶ ἱπποτικῶ — ἰδίως πρὸς τὸ «ωραῖον φύλον» — Λευτεράκη, ἡ θέσις τοῦ Νηλαδέου κλονίσθηκε ἀνεπανορθώτως.

Καὶ πρῶτα — πρῶτα τὸν... ἀποκλήρωσε ἡ... ξενύχτισσα θεατρικὴ ὀλομέλεια, πού ἀγκάλιασε μ' ἀγάπη καὶ στοργὴν τὴν ἀφο-σιώθηκε στὴν καινούργια οὐρανοπέπτη «ἀτραξιόν», τὸν Λευτεράκη τὸν Κόκκινον. Κι' ἐπείσσε νὰ δηλώσῃ στὸν... «χρυσόστο-μος» Ζάν πῶς τὸν θεωροῦσε πλέον ἀνεπιθύ-μητο κι' ἀποδιοπομπαῖον, ἐνῶ συγχρόνως, μὲ... κοινὸν πρακτικότηταν, συγγραφεῖς, ἦθο-ποιοὶ καὶ μουσικοὶ καθήργησαν τὴν... ἀ-ναγκασιωτικὴ φορολογία πού μὲ πολλοὺς ἄ-ποους καὶ περισσότερες βρισιὰς τοὺς εἶχε ἐπιβάλεϊ.

Μεγάλο τὸ πλῆγμα γιὰ τὸν... δικτατο-ρικὸν ἀντίληψον Νηλαδέου!

Κι' ἐκρύψε ἀμέσως τὸν... ἱερό του πό-λεμο ἐναντίον παντός ἐχόντος σχεσίον μὲ τὸ θέατρο καὶ τὴ δημοσιογραφία.

Μάταιος κόπος, ὅμως! Οἱ λυσσαλέες ἐ-πιθέσεις πού ἐμμεναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Κι' ἀδικα ἔδωκεν τὰ... φραστικὰ πυρομα-χικά! του.

Εἴχαμε ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς βαρε-θῇ ν' ἀκούμε τὰ πλουσιώτατα... ὑδριστικὸ ρεπερτορίο του. Καὶ μὰς φαίνονταν σάν τραγοῦδι τῶν σειρήνων ὁ ἀκατάσχετος... ὑπεκρόχνης τοῦ Λευτεράκη:

—Γκούη! Χι! Γκᾶν! Χιμμ!

Κι' ὅλο ἔβηγε, κι' ὅλο ἔβριζε τὸν ἑαυτὸ του:

—Μπα! πού νὰ σκάσῃ! Κόκκαλο,βρε! Περιόριμος νὰ σὲ πιάσῃ!

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Νηλαδὲρ δὲν τὸ ἔβαζε κάτῳ. Καὶ κάθε τόσο ἐπιχειροῦσε μιὰ θαρ-ραλέα ἐφοδὸ, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ κάμῃ τὴν ἀντίστασιν μας. Καὶ κάποια νύχτα πού ἦμασταν συγκεντρωμένοι στὴν «Ἠθῆ» — πού ἦταν τὸ καιρὸ ἐκείνη γενικὰ καλλιτεχνικὸ ἐντευκτήριο κι' ὀρμητήριο — ἐνέσκηψε ὁ «ἀποκλιπρωθεῖς» καὶ ἐξοστ

Περίεργες ειδήσεις και παράξενες περιστατικά

— Στά 1893, στη Ζαγορά του Βόλου ένας ανθυπολοχαγός αποσπασμάτχης, που τ' όνομά του αποσπώπησε το υπουργείο Δικαιοσύνης, βελόντας να εκδικηθή τη σύζυγό του, την τριγυρίζει γυμνή μπρός στον κόσμο, που είχε αναγκασθεί, μα δεν τολμούσε να επέμνη!

— Στά 1890 ιδρύθηκε η «Εταιρεία των Φίλων της Αληθείας» ή «Ε.Φ.Α.». Ο κανονισμός της υπέρβαρε κάθε μέλος να κρατά ημερολόγιο των περιστασιών, που αναγκασθήκε να πη ψέμα ή κατάφερε να πη την αλήθεια, με μεγάλη δυσκολία, σημειώνοντας συγχρόνως πώς στο μέλλον θα μπορούσε να αποφυγή το ψέμα. Τρία δε μέλη της εταιρείας αποτελούσαν άπαρτία!

— Στά 1905, ο Ζωολογικός Κήπος του Π. Φαλήρου, που πρώτος πρόεδρος ήταν ο πρίγκιπ Νικόλαος με διευθυντή τον Ν. Γερμανό, είχε 300 μικρά και μεγάλα ζώα, εξαιρείται των μικρών πουλιών.

— Στά 1896 ο Άναστάσιος Σκοτίδας προσφέρθη να χορηγή δωρεάν τροφή στο έστιάτοριό του για ένα χρόνο σ' εκείνον τον Έλληνα, που θα νικούσε στον Μαραθώνα.

— Στά 1890 κατοικούσαν στην Αθήνα 156 Έβραιοι. Απ' αυτούς οι 58 ήταν γυρολόγοι, 1 στρατιώτης, 1 χερτοπαίκτης, 1 παραγγελιοδόχος, 1 φανατζής, 1 επιπολιτικός, 1 διαρρήκτης διπρελλών, 1 άεργος και 1 άρτυραμοιός. Από τις γυναίκες, μία ήταν δασκάλα στο σχολείο Χίλλ, μία μαμμή, 4 ράφτρες στο μαγαζί του Βαρνάβα και μία υπηρέτρια.

— Ο πρώτος που έχτισε σπίτι στον Πειραιά, άγνωστο πότε, είναι ο Γιαννακός Τζελέπης. Μία πλάκα σ' ένα τάφο γράφει: «Ω, διαδάτα, πρόσχε, στον τάφον όπου βλέπεις, κοιμάται η Α' αναπαύεται, ο Γιαννακός Τζελέπης, Α' ανασταίται την πατρίδα του, Θεσσαλοναγνήσαν, αυτός την πρώτην έκτισεν, εις Πειραιά οικίαν».

— Από τα 1879—1882, υπήρχαν σε όλη την Ελλάδα 118 τηλεγραφέα, 293 υπάλληλοι, 162 διανομείς και 203 τηλεγραφοφύλακες.

— Στά 1897 υπεβλήθησαν 200 ατήσεις διαζυγίων. Τις περισσότερες είχαν υποβάλει γυναίκες. Απ' αυτές οι 18 υπεβλήθησαν μόλις πέντε σ' άγαπώ, έρωτά μου καινούριου, μεγάλε.

— Στά 1883, η Κυβέρνηση αποφάσισε να συνδεθεί με τηλεφώνους τους κεντρικότερους σταθμούς της Στρατιωτικής και Ναυτικής υπηρεσίας με τις διάφορες αρχές.

— Τον Φεβρουάριο του 1899 ο άστυνμος Λεωνίδας ανέφερε στο υπουργείο ότι η κατάστασις της Χριστιανικής Μόσχης γίνετο τρία κατακάκια. Το ένα απ' αυτά ήταν άκεφαλο και είχε γλυτούς και φυλό ανθρώπινα!

— Στά 1897 από το Άστρος της Κυανερίας εστάλη το έξης τηλεγράφημα: «Εξασκολευθείς νόσου ευλογίας προσεβλήθησαν 50. Απέθανον 30. Δαμαλίσ έλλείπει. Νεκροί μενουν άταφοι. Έναπομένοντες κάτοικοι κινδυνεύουν εξ αστίας».

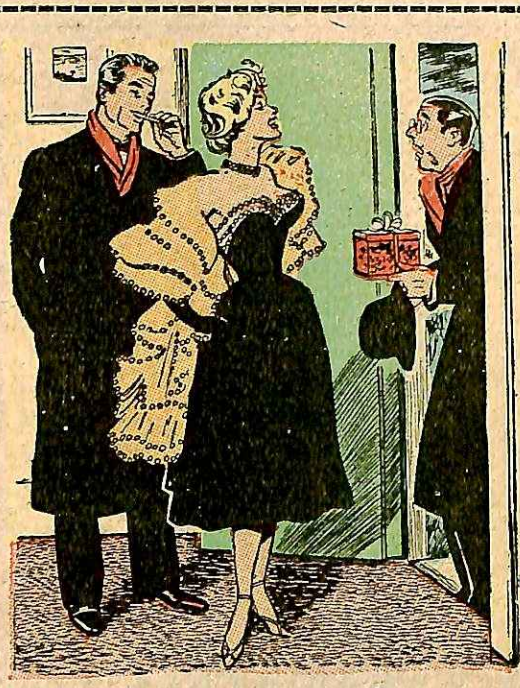
— Στά 1884, άρχισαν οι εργασίες της σιδηροδρομικής γραμμής από το Ναύπλιο στην Κόρινθο.

— Στά 1891, ο στρατηγός του πυροβολικού, Σοφιάνος, το δεξί χέρι του Μεγάλου Δουκός Μιχαήλ Νικολαΐτις, γιάτρεσε την πεντηκονταετή της στρατιωτικής του υπηρεσίας. Ήταν ο δημιουργός του ρωσικού πυροβολικού, που χάρις στην εμπειρία του, η Ρωσία κατάρθωσε να καταστήσει ίδιον πυροβολικόν σύστημα.

— Στά 1890, η κ. Α. Σίμωνις πουλήσε με τον έμπορομότη των Πατρών Ι. Σωτηρόπουλον το επί της πλατείας «Όλγας» Άγαθικό μουσείο του μακαρίτου αυδύου της σε τιμή συγκραταστικωτάτη.

— Το Άράσκειον που ιδρύθηκε στα 1846, είχε στα 1890 μία διευθύντρια, μία υποδιευθύντρια, μία αρχιπεριμελήτρια, 35 δασκάλους, 3 δασκαλούς, και 21 καθηγητάς.

— Στά 1918 μία άσχημη ρενάρ πουλιόταν αντί 600 δραχμών!

— Καλώς το Γιαννάκη! Δεν θα θυμώσης, αν έρθη μαζί μας άποψε κι' ο Γιώργος... Είναι κι' αυτός έρωτευμένος μαζί μου!...

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΦΑΥΑΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ...

— Ίσως ήπια κι' άποψε πολύ —
— μήπως πιά τίποτ' άλλο μου μένει;
Κι' είν' η σκέψι μου τόσο θολή,
κι' η καρδιά μου είναι τόσο θλιμμένη.

Κι' ίσως φταίει το πολύ το πιστό,
που φοικη μούχει γίνει συνήθεια,
αν ποθώ, κι' άς το βόσκω κοιτό,
να σου πω την πικρή την αλήθεια.

Την αλήθεια, λοιπόν, θα στην πω
κι' όποιο θέλεις συμπέρασμα βγάλε
σ' αγαπώ, σαν τρελλός σ' αγαπώ,
έρωτά μου καινούριου, μεγάλε.

Τι παράξενη άγάπη, τρελλή!
(Το πιστό φταίει άρα γε; Ίσως...)
Κι' είν' η σκέψι μου τόσο θολή,
ώστε νοιώθω κι' άγάπη και μίσος.

Κι' η καρδιά μου βαθεία σε μισεί,
γιατι μούδωσες πίκρες μεγάλες,
και το είδα πως είσαι κι' είν' είν'
μια γυναίκα σαν όλες τις άλλες.

Μια γυναίκα που τόχει σκοπό
— άχ! πώς έχει ο κόσμος χαλάσει! —
να μην πη σε φτωχό «σ' αγαπώ»
κι' ούτε καν να του χαμογελάσει.

Σκέπτεσ' έτσι κι' εσύ, δυστυχώς,
— ναί!, το ξέρω, το νοιώθω, το είδα...
Κι' είσαι όμορφη κι' είμαι φτωχός
κι' έχω μείνει με δίχως ελπίδα.

Και τα δάκρυα τρέχουν βροχή,
σαν βαριές φθινοπωρινές ψιχάλες.
Είσαι κοκκία με δίχως ψυχή,
μια γυναίκα σαν όλες τις άλλες.

Τάχα, όμως, γιατί — σε ρωτώ —
να στην πω την πικρή την αλήθεια;
Ίσως φταίει το πολύ το πιστό,
που φοικη μούχει γίνει συνήθεια.

Μα ποτέ δεν μπορεί το κορσί
τέτοιες πίκρες να πνίξη μεγάλες.
— Άχ!, τι κρίμα να είσαι κι' είν' είν'
μια γυναίκα σαν όλες τις άλλες...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΗΧΑΝΗ ΓΙΑ ΤΟΣ
ΤΥΦΛΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΥΦΟΥΣ

Γιά να επικοινωνούν με τους
άλλους ανθρώπους

Χιλιάδες δυστυχισμένοι σ' όλο τον κόσμο, τυφλοί και κουφοί συγχρόνως, έχουν καταδικασθή να ζούνε τελείως απομονωμένοι απ' την ύπολοιπη ανθρωπότητα. Δεν μπορούν ούτε να ιδούν τους άλλους ανθρώπους, ούτε να τους ακούσουν. Αυτή η κοινωνική απομόνωσι τους τους στοιχίζει πολύ περισσότερο απ' την ίδια την αναπηρία τους. Θα μπορούσε να πη κανείς πως ζούνε διαρκώς μέσα σε μια άλοοκότερη και σιωπηλή σπηλιά...

Όσοι απ' αυτούς ήταν τυφλοί επι πολλά χρόνια κι' αργότερα κουφάθηκαν, υποφέρουν ακόμα περισσότερο, γιατί δεν μπορούν πιά να επικοινωνήσουν με τους φίλους τους. Είκοιους που δεν ξέρουν το ειδικό αλφάβητο Μπράϊ για τους τυφλούς, 'Αλλά κι' όσοι δεν έχουν κουφάθ, δεν μπορούν να διαβάσουν ένα γράμμα, σταλμένο από κάποιο φίλο τους που άγνοεί αυτό το αλφάβητο.

Σ' αυτές λοιπόν όλες τις περιπτώσεις προσφέρει πολύτιμη εξυπηρέτησι η πρόσφατη εφεύρεσις του Άγγλου ηλεκτρομηχανικού Α. Κούπερ. Πρόκειται για ένα εξυπνάτο μηχανήμα, που ονομάστηκε απ' τον εφευρέτη του «Αρκάιτ».

Όταν ο Κούπερ γνώρισε ένα νέο αεροπόρο, που είχε γάσει την όρασι και την ακοή του στον πόλεμο, αποφάσισε να κάνει ό,τι μπορούσε για να τον ξαναφέρει σ' επαφή με την κοινωνία. Καί πραγματικά, εφεύρε ένα είδος γραφομηχανής, στην οποία, με το πάτημα ενός πλήκτρου, ανασηκώνονται μία ή περισσότερες από έξη βελόνες, διευθετημένες όπως στο αλφάβητο Μπράϊ. Οι βελόνες αυτές που άνασηκώνονται, ξεπροβάλλουν λίγο απ' τις αντίστοιχες τρύπες μιας μεταλλικής πλάκας, πάνω στην οποία ακουμπάει συνεχώς το δάχτυλό του ο τυφλός και κουφός. Έτσι ο τελευταίος, ξέροντας, το αλφάβητο Μπράϊ, καταλαβαίνει, απ' τις βελόνες που τον τσιμπάνε έλαφρά, ποιό ψηφίο πάτησε ο «συνομιλητής» του.

Μ' αυτή τη μηχανή, μπορεί να πη κανείς ό,τι θέλει σ' ένα τυφλό και κουφό. Άρκει να ξέρη να γράφει στη γραφομηχανή — έστω και άδεξιά, με το ένα δάχτυλο μονάχα...

Μπορεί όμως επίσης να διατυπώση γραπτά τα λόγια του — ή ένα άσθρο έσομερίδας, ή τ' όνειρό ενός βιβλίου. Προσθέτει απλά ένα εξάρτημα στη μηχανή στο όποιο εφασμοί ένα κύλινδρο χαρτιού. Καθώς πατάει ύστερα τα πλήκτρα, οι καρφίτσες αποτυπώνουν τα ψηφία πάνω στο χαρτί, με το αλφάβητο Μπράϊ. Κι' ο τυφλός δεν έχει πιά παρά να ψηλαφήσει το χαρτί, για να «διαβάσει» με τα εύαισθητά δάχτυλά του ό,τι είναι γραμμένο πάνω.

Ο Άγγλος μηχανικός τελειοποίησε αργότερα την εφεύρεσι του. Έτσι, η μηχανή αυτή αποτελεί σήμερα ένα θαύμα ακοίδειας, σαν μηχανισμός μικρού ρολογιού. Είναι εύκολο μεταχειρίσιμη, έλαφρότατη, και μπορεί να κατασκευασθή σε μέγεθος όχι μεγαλύτερο από μια γυναίκα σάντα.

Η γοήσι της επεκτείνεται όλοένα. Έχει προσφέρει ήδη την εύτυχια σε χιλιάδες τυφλούς και κουφούς, τόσο στην Άγγλία όσο και σ' άλλες χώρες του κόσμου. Έχει δε ιδρυθή ένας όργανισμός, που έχει ως σκοπό του να εφοδιάζη με τέτοιες μηχανές εκείνους που έχουν την ανάγκη τους, δινόντάς τις στο κόστος τους, χωρίς κανένα κέρδος.

Ο άνθρωπος που θα σάς παρουσιάσω είναι ένας σοβαρός κύριος και λαμπρός οικογενειάρχης. Ο κ. Σταμάτης. Κάθεται με την οικογένειά του στο δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας. Πέρασε τα σαράντα πέντε χρόνια της ζωής του σε μια απόλυτη υγεία και είχε κάθε λόγο να πιστεύη πως έτσι θα περνούσε και τα υπόλοιπα. 'Αλλά εδώ και λίγους μήνες άρχισαν κάτι έντονα χλητικά συμπτώματα, κυρίως στο τμήμα εκείνο του οργανισμού, που παίζει τον κύριο ρόλο στη θέρμη του. Αυτά τα συμπτώματα είχαν και κάτι άλλα: Ζαλάδες, κακοκεία, κομάρες. Έπληγε στο γιατρό. Έκανε τις αναλύσεις που τον διάταξε κι' έπειτα έδγαλε το συμπέρασμα του:

— Αμοιβάδες! Το κανόνισε τη θεραπεία: 'Ενέσεις, χάπια, διαίτες. Καμιά ωφέλεια. 'Αλλάσε γιατρό. Το έγραψε τα ίδια, με άλλα... όνοματα και άλλες δόσεις. Το ίδιο αποτέλεσμα. Και ήταν να σκάση ο άνθρωπος, κυρίως κάθε άνθρωπος που υποφέρει από κάτι, έλεγε τον πόνο του και στους άλλους. Κι' ένας απ' αυτούς τους άλλους, του είπε:

— Άδικα παιδεύεσαι με τους γιατρούς. Δεν θά δης θεραπεία.

— Τι να κάνω;

— Τι σκόρδο!

— Το μόνο φάρμακο γι' αυτή την άρρώστεια. Έγώ υπέφερα πέντε χρόνια. Με το σκόρδο είδα την υγεία μου. Και μόνο εγώ; Δεν ρωτάς τον ξάδερφό μου τον 'Ανέστη; 'Αμ ή θεία του Γιώργου; Μ' εύγλωττει σήμερα!

Το σκόρδο το ξέρω κι' εγώ, πρόσθεσε ο Γιάννης, ένας άλλος γνωστός του. Έχω περιστατικά που θαυματουργήσε. Σκοτώνει τα μικρόβια. Τά καλά.

Σκόρδο! έκανε ο Σταμάτης με άποτροπισμο. Μόνο που τ' ακούω...

— Αί, τότε παιδί μου με τ' άλλα φάρμακα. Παιδεύτηκε ακόμα λίγον καιρό.

— Επί τέλους δοκίμασε το, του σύστησε η γυναίκα του.

— Μια κουβέντα είναι, Λούλα. 'Εδώ μία φορά στους τρεις μήνες τρώω λίγο σκόρδα και το σκεπτόμαστε.

— Μα είναι για την υγεία σου. Νά, με το σκόρδο έγινε καλά και η κυρία Φλυεύνη. Μου το είπε χτες, που έγινε λόγος. 'Εξ άλλου το παραδεχόταν και οι γιατροί!

— Ρώτησε κι' ένα γιατρό ακόμα.

— Ναι, συμφώνησε κι' εκείνος. 'Ως υποθηθηκικό, συντελεί. Το σκόρδο έχει αντιαιμοεαδικές ιδιότητες.

— Όπου κι' αν ρώτησε, του είπαν τα ίδια.

— Και πώς το παίρνει κανείς;

— Τρεις-τέσσερις σκληρές την ημέρα. 'Α-ιό τη δεύτερα μέρα κι' όλες θα ιδής βελίωση.

Κι' τ' αποφάσισε. 'Ας τόπαρνε δυο-τρεις μέρες και βάλεπε.

Το ίδιο βράδυ πήρε την πρώτη δόσι. 'Όταν έπεσαν κατόπιν να κοιμηθούν, η Λούλα του είπε με δυσφορία:

— Καμένε Σταμάτη, γύρισε απ' την άλλη μεριά το πρόσωπό σου. Μ' έπνιξε το σκόρδο! Σέ λίγο η Λούλα σηκώθηκε και τούφερε να μασηθή γαρύφαλλα. 'Αλλά η σκροδομυροδία άρωματίζε πάντα την ατμόσφαιρα. Το Σταμάτη τον πήρε γρήγορα ο ύπνος. Μα η Λούλα πω να κλείση μάτι. Οι γυναίκες έχουν μια εξχωριστή λεπτότητα στην όσφρηση. 'Η παραμικρή ύποψια δυσάρεστης μυρωδιάς τις άναστατώνει. Χρηστέθηκε ν' ανόηζε το παράθυρο, παρ' όλο που ήταν άγρια χειμωνιάτικη νύχτα. 'Ακόμα και το πρωί το άρωμα δεν είχε φύγει έντελώς. Και μία καινούργια δόσι σκόρδου που πήρε ο Σταμάτης, την ξαναδυναμώσε. Τόσο, που όταν ο Σταμάτης, σύμφωνα με την καθημερινή του συνήθεια, πήγε να φιλήση τη Λούλα, εκείνη τον έσπωσε:

— Όχι, Σταμάτη, να χαρής. Τελείωσε πρώτα τη θεραπεία σου!

Τα παιδιά του όμως, η Μπέμπα και ο Τάκης, δέχτηκαν άνωποπα τον πατρικό άσπασμό του Σταμάτη κι' άμέσως του είπαν:

— Βρωμάς, μπαμπά!

— Άλλά μήπως και στο γραφείο, τα πράγμα-τα πήγαν καλύτερα; Με το «καλημέρα» που είπε, ένας συνάδελφός του πετάχτηκε:

— Άχισες τη σκροδοθεραπεία;

— Ναι, χτες το βράδυ.

— Καλά έκανες, αλλά με μās τί θα γίνει; Τι θα γίνει, βρε παιδιά; Θα συνήθιστε.

Το μεσημέρι πάλι σκόρδο. Το βράδυ σκόρδο. Και η κυρία Λούλα, με όλο της το δική, πετάχτηκε από το κρεβάτι:

— Πάω να κοιμηθώ στο δωμάτιο των παιδιών, είπε.

Το πρωί ο Σταμάτης πήρε πάλι τη δόσι του.

— Νά σου πω Λούλα, είπε στη γυναίκα του. Άν δεν έβλεπα κάποια βελτίωσι στην κατάστασι μου, θα το σταματούσα. Άλλά σήμερα αισθάνομαι πολύ καλύτερα. Και λέω να το εξακολουθήσω λίγον καιρό.

— Νά το εξακολουθήσῃς, Σταμάτη. Μόνο που κάτι πρέπει να κάνουμε με τη μυρωδιά. Χτυπάει πολύ άσχημα.

Ο Σταμάτης δοκίμασε δια τ' αντισκορδικά μέσα: Γαρύφαλλα, τσίκλες, ζάχαρη και

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

άλλα άρωματικά. Μα η μυρωδιά του σκόρδου είναι πιο δυνατή απ' όλες τις άλλες, ακόμα και από το άρωμα των ρόδων και από το νεφρί. 'Όταν πήκε στο γραφείο του ο γενικός διευθυντής, έφερε το χέρι του στη μύτη κι' έκανε τρία βήματα πίσω, πρὸς την πόρτα.

— Ποιός έφαγε σκόρδο πρωί-πρωί; ρώτησε.

— Εγώ, κύριε διευθυντά.

— Όταν έργαζόταν σε γραφείο, κύριε Σταμάτη, δεν τρώνε σκόρδο.

— Το τρώω κατ' ανάγκην, κύριε διευθυντά. Σκροδοθεραπεία.

— Κι' έσεις πώς άντέχετε; ρώτησε τους άλλους.

— Δεν το άντέχουμε. Άλλά τί να κάνουμε;

— Πρέπει να ληφθούν μέτρα, όμως.

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά, είπε ο Σταμάτης. Μά μου δώσετε διμηνή άδεια μετά πλήρως άποδοχών.

— Αυτά δεν είναι μέτρα. Προτιμώ να σάς δώσω ένα χαριότο γραφείο.

Και τὸν μετέθεσε σ' ένα μικρό δωματάκι, στο βάθος του διαδρόμου.

Όταν γύρισε στο σπίτι του το μεσημέρι, άναγγείλε το νέο στη γυναίκα του.

— Κι' εδώ πρέπει να χωρίσουμε, Σταμάτη. Θα κοιμάσαι στο μικρό δωμάτιο και θα τρώς χωριστά. Δεν γίνεται άλλοιως.

— Μάλιστα, είπε ο Σταμάτης. Θα με βάλετε, δηλαδή, στην καραντίνα!

Μάλιστα χωρισμό! 'Όταν ένας άνθρωπος τρώη διαρκώς σκόρδο μέσα σ' ένα σπίτι, η μυρωδιά ξεγυρνάει παντού. Ο Σταμάτης ζούσε σαν αποδωγμένος εκεί μέσα, η γυναίκα του τον άπέφευγε, τον άποφύεγαν και τα παιδιά του. 'Όταν τὰ φώναζε καμιά φορά για να τα χαϊδέψη σαν πατέρας, έκείνη έφευγαν πιο μακριά:

— Δεν έρχόμαστε. Βρωμάς σκόρδο!

Είχανε ποτίσει ως και τα ρούχα του ακόμα. 'Ο Σταμάτης σκέφτηκε γι' αυτό το ζήτημα και πρότεινε να κόψη τη θέρμη.

— Όχι, του είπε η γυναίκα του. Άφου βρήκες ωφέλεια, θά τη συνεχίσεις.

— Ναι, αλλά έσεις;

— Μη σέ νοιάζει, βρήκα τον τρόπο να ησυχάσω. Με τρώμε κι' έμεις σκόρδο. 'Ετσι θά συνήθισουμε και δεν θά μās κάνει εντύπωσι. Μήπως θά δεν γίνεται όταν σ' ένα σπίτι τρώνε σκροδαλιά; Τη δοκιμάζουν όλοι και δεν ένοχλείται κανείς.

Την ίδια μέρα όλη η οικογένεια έφαγε από μία σκληρά σκόρδο. Και κοιμήθηκε ήσυχη. 'Η άπομύνοσι καταργήθηκε. Ο Σταμάτης ήσυχη από την καραντίνα και ξαναγύρισε στο συζυγικό κοιτάδι. 'Η όσμηση όμοιομορφία, άποκαταστάθηκε στο σπίτι. Κανείς δεν παραπονιόταν πιά.

Κυρία Λούλα μου, έσεις τρώτε σκόρδο; ρώτησε, τρεις μέρες αργότερα, η κυρία Δήμητρα, που καθόταν στο δίπλανο διαμέρισμα.

— Ποιός σάς τόπε;

— Η μύτη μας.

— Σας έρχεται η μυρωδιά;

— Μας έρχεται, λέει; Δεν μπορούμε να σταθούμε. Άλλά τί ρωτάς; Νά τώρα που μιλάμε, δεν μπορού να σταθώ. 'Ωστε λοιπόν έσεις τρώτε!

Η κυρία Λούλα έξήγησε στη γειτόνισσά της τη σκροδοθεραπεία.

— Έτσι άναγκασθήκαμε κι' έμεις να τρώμε, για να μη μās πειράξῃ η μυρωδιά. Κι' έπειδή καταλαβαίνω πόσο ένοχλητική είναι για τους άλλους, όσον καιρό θά κρατήσι αυτή η θεραπεία, άς κόψουμε τις επισκέψεις.

— Δεν πρόκειται για τις επισκέψεις, κυρία Λούλα μου. Άλλά είναι κάτι άλλο. 'Η μυρωδιά του σκόρδου δεν μένει μονάχα στο σπίτι σας. Ξεγυρνάει κι' έξω και μπαίνει στο δικό μας. Άληθινή σκροδοεκπομπί, κυρία Λούλα μου, βλέπετε, τέσσερις άνθρωποι να τρώνε σκόρδο, δεν είναι μικρή δουλειά. Χαλάει ο κόσμος. Δεν υπάρχει καμιά άλλη θεραπεία, να κάνει ο κύριος Σταματάκης.

— Τις έκανε όλες, κυρία Δήμητρα.

— Αί τότε... Ξέρω κι' εγώ, τί να πω. Με συγχωρείτε, δεν είναι για μένα που έχω κατανόηση, αλλά άκούσα πώς παραπονιούνται και άλλοι στην πολυκατοικία.

Δεν έλεγε ψέμματα. Ύπήρχαν παρόμοια κι' από άλλους. Μά ως τότε δεν ήξεραν ποιάς ήταν ο υπέθυνος. Τόμαθαν από την κυρία Δήμητρα, που το διάδωσε άμέσως. Όλοι σχεδόν δυσφορούσαν και περισσότερο η κυρία Ζίχη, η ξωντοχίρα του άπάνω πατώματος, που καταδεχόταν να μυρίζη μόνο από όρυγκάν κι' άπάνω. Αυτή έγινε έξω φρενών κι' έβαλε μπροστά το θανάτο.

Πώς επιτρέπεται να τρώνε σκόρδο μέσα σε όκέλλα; Νά το άπαγορεύσει!

Δυστυχώς δεν το πρόβλεπε ο κανονισμός της πολυκατοικίας! άπάντησε ο Κυρφόρος.

— Θεέ μου, τί φρίκη! Κι' έπειτα σου λένε πώς

ζούμε σε πολιτισμένο κράτος.
"Απ' όλους τους ένοικους, μονάχα ο κύριος Αποστόλος, του κάτω πατώματος, πήρε το μέρος του Σταμάτη.

— "Εφ' όσον πρόκειται περί ζητήματος υγείας, ούδεις λόγος, του έλπε. Νά κατατάξω την υγεία σου, κύριε Σταμάτη μου. Στο κάτω της γραφής και το σκόρδο, του Θεού φυτό είναι.

Καθώς περνούσαν οι ημέρες, η σκωδοεκπομπή έπαιρνε πιά δυατή ένταση. Οι άλλοι ένοικοι έκαναν παράπονα. Ο Σταμάτης το πήρε πείσμα πιά.

— Στο σπίτι μου είμαι κι' ό,τι θέλω θά τρώω! "Εσείς κλείετε τις πόρτες και τ'απαρνούσασ.

Μά η μυρουδιά μπαίνει από τις χαραμάδες.

— Βουλώστε και τις χαραμάδες. Δεν θά θυσιάσω εγώ την υγεία μου για τη μύτη σας!

— Ποιά υγεία σας, κύριε Σταμάτη; "Εδώ τρώτε όλοι σκόρδο.

— Μάλιστα, παραδέχθηκε η κυρία Λούλα. "Αρχίσουμε να τρώμε για να μη μείνει ένοχλη ή μυρωδιά. Κάντε και σεις το ίδιο!

Μήπως και ύπηρε έλλος τρόπος για σκωδοάμυνα; Την ίδια μέρα κι' όλος ο δώο διαμερίσματα, έφτιαξαν σκωδοαλιά. Την άλλη, σε άλλα δύο. Και πολύ γρήγορα όλη η πολυκατοικία τóρριζε στο σκόρδο, εκτός από την κυρία Ζιζή, που δεν θά επέτρεπε ποτέ τέτοια προστυχία στον έαυτό της. "Όταν έβγαίνει στο διάδρομο, κρατούσε πάντα μπροστά στη μύτη της ένα μαντήλι βουτηγμένο στο άρωμα. Και περνούοντας έκανε:

— Πούφ! Αίσχος!

Τώρα πιά όλόκληρη η πολυκατοικία, από το υπόγειο μέχρι το ρετιρέ, κολυμπούσε στο σκόρδο. Σε τέτοιο βαθμό, ώστε, όταν κανένας ρωτούσε στη γειτονιά για κάποιον ένοικο, του έλεγαν:

— "Α! Μάλιστα. Κάβεται στον αριθμό 86 βήτα, στη σκωδοπολυκατοικία!

Αληθινή αναστάτωση έφερε εκεί μέσα ο κύριος Σταμάτης. Και όχι μονάχα στο σπίτι. "Ακόμα και στη στάση των λεωφορείων τον είχαν μάθει. "Όταν, στις όχθες το πρωί, πήγαινε για να πάρη το όχημα να πάη στο γραφείο του και τον έδλεπαν από μακριά οι άλλοι που περιμένα, έλεγαν:

— "Ερχεται ό σκωδοάς!

Τον άφηναν ν' ανέβη μόνος του και πήγαιναν με το επόμενο. "Αλλά πολλές φορές, άλλοι επέδατες, δυσαναχετούσαν:

— "Ορίστε κατάστασις! Τρώνε

σκόρδο και μπαίνουν σε λεωφορείο.

Ο Σταμάτης έκανε πώς δεν άκουγε, για να τ' άκουση στο γραφείο του. "Εκεί κλεινόταν σάν φυλακισμένος. "Όλοι τον άποφειγαν, ό διευθυντής του μίλούσε μονάχα με το τηλέφωνο. Μέχρι την ημέρα πού, καθώς ύπόγραφε κάτι χαρτιά, έφερε τις κόλλες στη μύτη του και φώναζε αγανακτισμένος:

— Αυτά τ'α χαρτιά μυρίζουν σκόρδο!

"Αμέσως πήρε στο τηλέφωνο το Σταμάτη:

— Κύριε Σταμάτη! Θά λάβετε διημνο άδεια μετ' άποδοχών. Και να μην ξαναπατήσετε στο γραφείο, αν δεν κόψετε το σκόρδο!

Τό ίδιο μεσημέρι, έξω από την πολυκατοικία, είδε ένα καμión που φόρτωνε έπιπλα. Μετακόμιζε η κυρία Ζιζή.

— Μας φεύγετε, μαντάμ; τη ρώτησε.

— Μακριά, μακριά σ'ας παρακαλώ. Μην πλησιάζετε. Μάλιστα, φεύγω. Πάω να κατοικήσω με πολιτισμένους ανθρώπους. "Όχι σε κοινωνία σκωδοφάγων!

"Όταν ανέβηκε στο διαμέρισμά του, η γυναίκα του του έλπε:

— Σε ζήτησε επείγοντως ό ίδιο κτήτης.

Τόν είδε τ' απόγεμα:

— Κύριε Σταμάτη, τί θά γίνη μ' αυτή την ιστορία; Μία ένοικος έφυγε. "Άλλος επίσης με είδοποίησε ότι φεύγει σ' ένα μήνα. Κι' όχι τίποτ' άλλο, αλλά δεν θά μporώ να νοικιάσω τ'α διαμερίσματα. Γιατί η πολυκατοικία μου έβγαλε τό δόμοα «σκωδοπολυκατοικία». Πρέπει να ζημιώνωμαι εγώ, επειδή έσείς επιμένετε σώνει και καλά να τρώτε σκόρδο; Σε φεθίτε με κι' έμένα.

— Μά νομίζω ότι ό κανονισμός των πολυκατοικιών... δεν άπαγορεύει...

— Ναί, δεν λέω ότι θά σ'ας κάνω έξωσι. "Αλλά κάνω έκκληση στα αίσθημάτ'ας. Βρήτε κάποια λύσι. Νά πάτε σ' ένα έξοχικό σπίτι, να κάνετε τη θεραπεία σας και να ξεσκορδίση στο μεταξύ και το ακίνητό μου. "Εγώ θά σ'ας χαρίσω τριών μηνών νοίκια. Τί άλλο θέλετε;

— Τίποτ' άλλο!

Ο κύριος Σταμάτης βρήκε τη λύσι: "Άφησε την οικογένειά του κι' έφυγε για τό χωριό του. "Εκεί θά πείσει με τ'α μούτρα στο σκόρδο. Και από την ημέρα εκείνη βόλθηκαν όλοι οι ένοικοι σε άσπρίσματα, για να «ξεσκορδίσουν» την πολυκατοικία. Αυτά κάνει ένα άθώο φυτό, που λέγεται σκόρδο. Κολή όρεξι!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Για τ'α βιβλία

- * Τό να έχη κανείς μία βιβλιοθήκη, είναι κάτι πολύ διαφορετικό από τό να κάνη καλή χρ'ήσι της βιβλιοθήκης αυτής.
- * Οι καλύτεροι σύντροφοι σε καιρό ανέσεως είναι τ'α βιβλία.
- * Τ'α καλά βιβλία θεραπεύουν τ'α δεινά της ψυχής.
- * Προτιμότερη ή μοναξιά με τ'α βιβλία, παρά ή συναναστροφή με μωρούς.
- * "Εκείνοι που έχουν λιγώτερα βιβλία, διαβάζουν περισσότερο.

Για τ'α μικροπράγματα

- * "Απόλαυσε τ'α λιγα πούχεις κι' άφησε τούς τρελλούς να κυνηγάνε τα πολλά.
- * "Όποιος αγοράζει τ'α περιττά, θά πουλήση τ'α αναγκαία.
- * Φτάνει κάποτε μία πετρούλα για ν' αναποδογυρίση ένα κάρρο.
- * Τόν κόμπο που λυέται με τ'α χέρια, μη τόν λύνης με τ'α δόντια.
- * "Όποιος λυπάται της γάτας τό φαί, τρώει ό ποντικός τ'α ρούχα του.

Για την τύχη

- * Η τύχη πολύ συχνά δίνει... καρύδια σ' αυτούς που δεν έχου πιά δόντια.
- * Που πηγαίνεις, κακή τύχη; Στο πούλτεχνά τό σπίτι!
- * Ο ευχαριστημένος με την τύχη του είναι πραγματικά πλούσιος.
- * Η τύχη και τό γυαλί δεν βαστούν πολύ καιρό.
- * Η τύχη κάθε ανθρώπου εξαρτάται από τόν ίδιο.

Για τη γνώσι

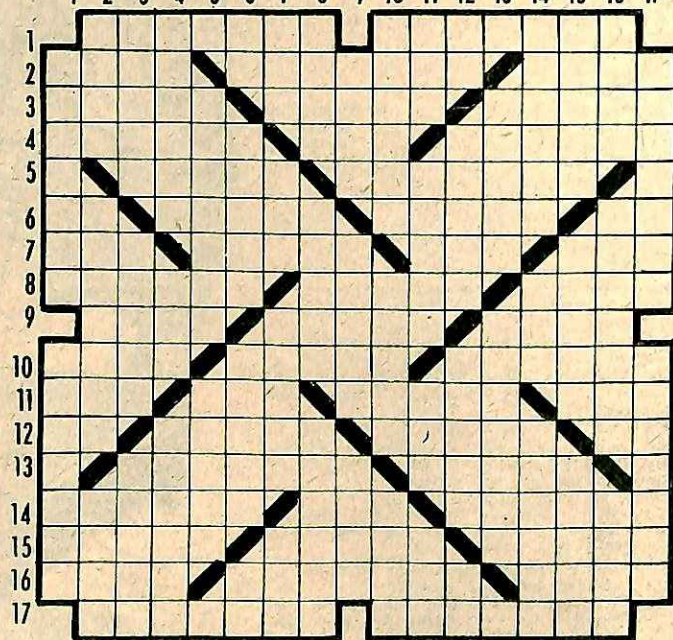
- * "Όποιος ξέρει λιγά, τ'α λέει και τ'α ξαναλέει.
- * "Όσο πιά πολλά μαθαίνεις, τόσο πιά πολύ γίνεσαι δυστυχισμένος.
- * Πολλοί θέλουν ν' άποκτήσουν γνώσι, αλλά λίγοι είναι πρόθυμοι να πληρώσουν την αξία της.

ΣΤΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 585

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1 Νίκησε τούς Καρχηδόνιους κι' έπωνομάστηκε "Αφρικανός. — "Απίστευτα.
- 2 "Όνομα δύο ήρώων του Τρωικού πολέμου. — "Απαραίτητο σ' ένα γεωργό. — Βοηθούν στην επίτευξη σκοπού.
- 3 Έχασε τ'α δόντια του. — Δεν χαίρουν ούδεμιάς εκτίμησης. — "Ετσι ονομάζεται κοινώς τό

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- 4 Συμπνοια. — Λέξις από την νηπιακή διάλεκτο. — "Αρχηγός θρησκείας.
- 5 Κοσκίνισμα. — Πόλις της Ν. Ρωσίας.
- 6 Προϊόντα κατοικιδίων ζώων. — Είδος ύφασματος. — "Ιερός χώρος της "Ολυμπίας. — "Ομοια σύμφωνα.
- 7 Πόλις της Ν. Γαλλίας (όπως προφέρεται). — Κινητήρ. — Δηλητήριο. — "Αρχικά άθλητικού όμίλου.
- 8 Δεν είνε επικίνδυνος. — "Ιδρυσε μία ευρωπαϊκή πρωτεύουσα. — Παράγγελμα που θυμίζει άστέρων του κινηματογράφου.
- 9 "Επωνομάστηκε «Τρομερός». — Γεωμετρικό σχήμα. — "Η σύζυγος του "Αβραάμ.
- 10 Τό... άττικόν δεν τρώγεται. — Γάλλος φιλόσοφος και συγγραφέυς του 19ου αιώνας. — Πρωτεύουσα συμπλέγματος νήσων "Απώ "Ανατολής.
- 11 Ερωτηματική άντωνυμία. — Θεός των αρχαίων. — "Εμπνέει σεβασμόν. — Κτητική άντωνυμία.
- 12 "Αρθρο. — "Εκφρασις της φωνής. — Λιμάνι της Κρήτης.
- 13 Τό θέλουμε πάντα αναπαιτικό. — "Αρρώστεια που προτιμά τ'α παιδιά.
- 13 Μολυσματική και θανατηφόρος νόσος. — Χρονικό, έπίρρημα (δημ.). — Τό δνομά της είναι συνώνυμον πονηρίας.
- 15 Κατάργησις. — Μυρίζει ευχάριστα. — Σιγά.
- 16 ... Γκιτρώ: Περιφνημος Γάλλος ήθοιός και σκηνοθέτης. — "Ενδυμα για έξαιρετικές περιπτώσεις. — Δεν τού λείπει τίποτα.
- 17 "Εκκλησάκι. — Νεογέννητο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 "Αγριολαλούδο. — "Επωνομάστηκε «Μάστιξ» του Θεού.
- 2 Λόφος κοντά στην "Ιερουσαλήμ. — "Επαρχία της Β. "Ιταλίας. — Λιμάνι της Β. "Αφρικής.
- 3 Διευκολύνει την μεταφορά υγρών. — Τό όφείλομε στους μεγαλύτερους. — Πτηνό λωποδύτης.

- 4 "Ενα από τ'α συνθήματα της γαλλικής επανάστασεως. — Μελαμψός φιλάρχος. — Κολυμπών στο χρ'ήμα.
- 5 Νοστιμίζει τ'α κουλούρια. — Σφοδρά επιθυμία.
- 6 "Ανθη. — Δημητριακών. — "Ελαχίστη ποσότης ύγνου. — Πρόθεσις.
- 7 Χρονικό διάστημα. — Κακοποιός Θεός των άρχ. Αιγυπτίων. — Χωρίς περιεχόμενον. — Πρόθεσις.
- 8 "Ενδιαφέρει μουσικούς και διπλωμάτες. — "Αναψε μία ιστορική πυρκαϊά. — Μικρό υψός.
- 9 Κυβερνήτης ευρωπαϊκής χώρας. — Γουναρικό. — "Ιουδαίος προφήτης και διώνυμο βιβλίο της Π. Διαθήκης.
- 10 Πολεμικός στόλος. — Αριθμητικών. — Τέλος προσευχής.
- 11 Χλόη. — Ούράνιο σώμα. — Ράτσα. — Κατάφασσις (δημ.).
- 12 "Ανεστραμμένο σύμφωνο. — Παγιδεύει έντομα. — Θηλυκός ήμιονος. — Παίρνουν αξία όταν συνοδεύουν αριθμό.
- 13 Είμαι ή Δήλος. — Τ'α φορούσαν οι άρχαίοι.
- 14 Δεν μεσολαβεί άλλος. — "Επώνυμον δύο Γερμανών συγγραφέων. — Βοηθός.
- 15 Χαλάει τόν καιρό. — Γόης της αρχαιότητος. — Σάν τό χάδι.
- 16 "Αθηναϊκή έφημερίς του περασμένου αιώνας. — "Ιερά τήρησις των άρχ. "Αθηναίων. — Χρήσιμος στον μαραγκό.
- 17 Περιφνημος μυθοποιός. — Την άπολαμβάνουμε από παντός στην έξοχή.

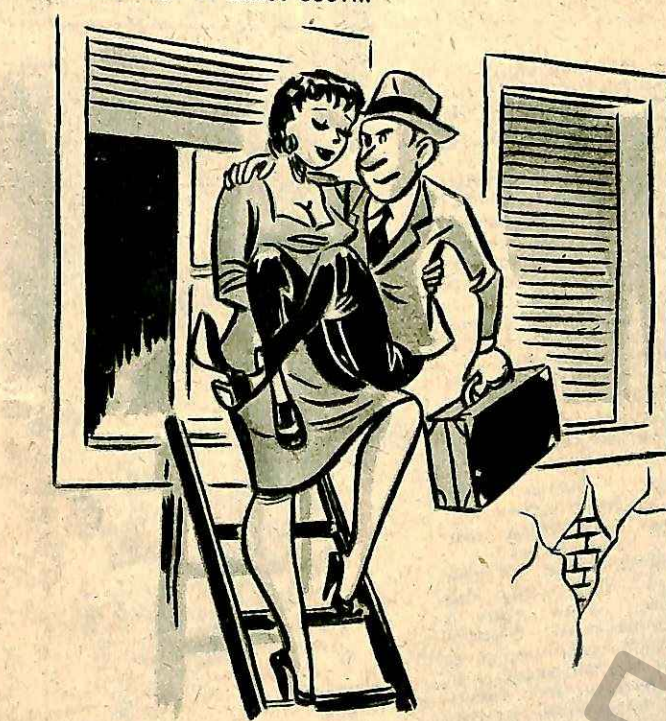
ΠΙΕΤΡΟΣ ΠΡΑΠΑΣ
και ΝΙΚΟΛ. ΜΩΡΑ-ΙΤΙΝΗΣ

"Η λύσις του 584
στη σελ. 82

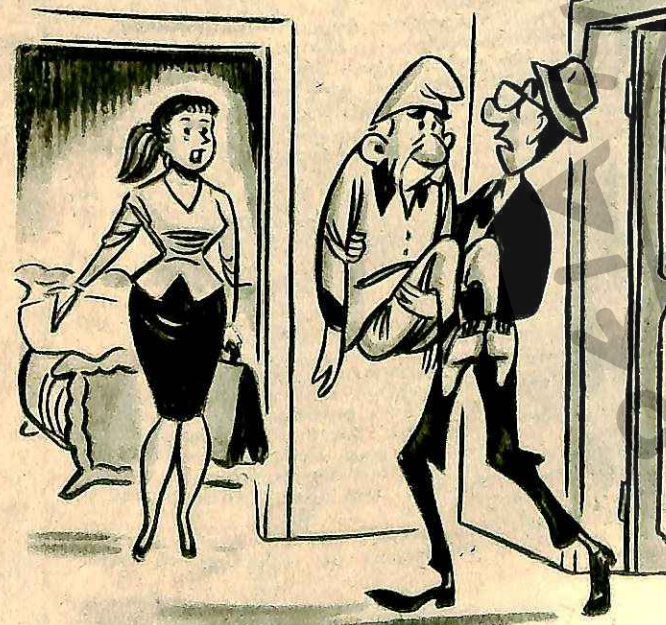

— Δεν φαντάζομαι, άγάπη μου, να μάς πηραν χαμπάρι οι δικόι σου!...

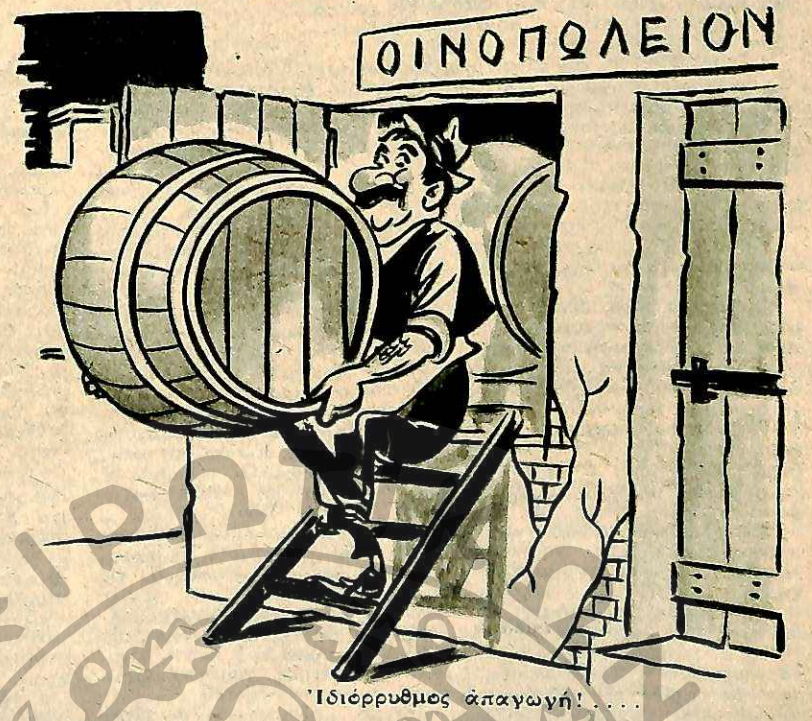
— Πηγαίνεις για την άπαγωγή της Κατινίτσας;
— "Όχι, γυρίζω!...

1956!...

— "Αχ, αυτή ή μυωπία σου, Λελέ μου! Στο δωμάτιο του παππού μπήκες!...

"Ιδιόρρυθμος άπαγωγή!...

— Στάσου, κακούργε! "Η παίρνεις και τη μόνα της, ή στην παίρνω πίσω!...

Προσοχή!

ΣΤΙΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ΣΑΣ!

Καινούργιες έπινοήσεις για την όμορφια και τη στερεότητα τους

Μ'όλο που έφτασε σχεδόν το καλοκαίρι, οι κάλτσες δεν θα περάσουν σε άχρηστία. Η Μόδα δεν επιτρέπει σε καμιά κομψή γυναίκα να γυρίζει ξεκάλαστη τους μήνες της ζέσης, όπως συνέβαινε άλλοτε, πριν από λίγα χρόνια. Και δεν έχει άδικο — αδιάφορο αν διαφωνούν... τα αντρικά πορτοφόλια!

Γιατί οι κάλτσες δεν είναι μονάχα χρήσιμες, ντύνοντας το πόδι της γυναίκας, αλλά είναι κι' ένα σπουδαίο εξάρτημα της πανοπλίας της γοητείας της.

Υπάρχει σήμερα τέτοια ποικιλία τύπων και ποιοτήτων, ώστε μπορείτε να διαλέξετε τις κατάλληλες κάλτσες για κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

Βέβαια, δεν θαχετε την απαίτηση από οποιοσδήποτε κάλτσες να σας μείνουν πιστές... και άκεραιες σ' όλη σας τη ζωή. Όταν όμως βρήτε πια τί και πότε πρέπει να φοράτε, κι' όταν μάθετε να προσέχετε και να περιποιήστε τις κάλτσες σας, θα περιορίσετε σημαντικά τις δαπάνες σας γι' αυτό το εξάρτημα της τουαλέτας σας.

Πρώτα απ' όλα, δεν είναι μοναδικές κάλτσες οι νάυλον. Έχει, βέβαια, μεγάλα πλεονεκτήματα το νάυλον, υπάρχουν όμως περιπτώσεις που μπορεί και πρέπει να δώση τη θέση του σε φτηνότερες και ανθεκτικότερες κάλτσες από ρεγιόν ή βαμβακερές. Τέτοιες θα φοράτε κάθε πρωί, στην έξοχ ή στο σπίτι σας, κι' έτσι θαχετε μεγαλύτερη άνεση στις κινήσεις σας.

Τ' απόγευμα όμως, στον περίπατο, στις επισκέψεις, στα πάρτυ — ή και στην καθημερινή δουλειά σας, αν εργάζεστε έξω απ' το σπίτι σας — θα φοράτε απαραίτητα κάλτσες νάυλον. Οι πρόοδοι δε της καλτσοβιομηχανίας σας προσφέρουν αληθινά... αριστουργήματα.

Θα μιλήσουμε πρώτα για τους δυο χαρακτηριστικούς αριθμούς, που συνοδεύουν κάθε ποιότητα καλτσών. Θα τους έχετε δη ασφαλώς, στις βιτρίνες, γραμμένες στις πινακίδες που αναφέρουν τις τιμές.

Ο πρώτος απ' αυτούς σημαίνει το πάχος του νήματος. Ο δεύτερος μάς λέει πόσες θηλιές υπάρχουν σε 1½ ίντσα κάλτσας. Όσο μικρότερος είναι ο πρώτος αριθμός τόσο πιο λεπτό είναι το νήμα. Κι' όσο πιο μεγάλος είναι ο δεύτερος, τόσο περισσότερο σφιχτοπλεγμένη είναι η κάλτσα.

Πριν από λίγα χρόνια, οι χοντρότερες κάλτσες νάυλον είχαν αριθμό 30 και οι λεπτότερες 15. Τώρα όμως υπάρχουν άραχνουφαντες κάλτσες 12, καθώς και χοντρές 45 ή 60.

Ο δεύτερος αριθμός, που δείχνει τις θηλιές, κυμαίνεται από 45 έως 75.

Μιά κάλτσα με πολύ μικρό τον πρώτο αριθμό (λεπτό νήμα) και πολύ μεγάλο το δεύτερο (πολλές θηλιές) φαίνεται λιγώτερο λεπτή, έχει όμως μεγαλύτερη ελαστικότητα.

Διάφορες έπινοήσεις της καλτσοβιομηχανίας επιδιώκουν να κάνουν τις κάλτσες ανθεκτικότερες. Έτσι, ένα εργοστάσιο μεταχειρίζεται δυο μαζί κλωστές 15, αντί για μία 30, ώστε να ελαττώνονται οι πιθανότητες να φύγουν οι πάντοι. Άλλο πάλι χρησιμοποιεί ένα πιο γερό υλικό στα δάχτυλα και στις φτέρνες, στα πιο ευαίσθητα δηλαδή σημεία της κάλτσας.

Υπάρχει επίσης στο εμπόριο ένα ειδικό υγρό για το πλύσιμο των καλτσών — που το μεταχειρίζεται από καιρό κι' ένα εργοστάσιο στο «φινίρισμα». Το διαλύουν με χλιαρό νερό, πλένουνε μ' αυτό τις κάλτσες, χωρίς να τις ξεπλύνουν ύστερα, και τις κάνουν έτσι ανθεκτικότερες στα «τραβήγματα».

Ένα φρόνιμο μέτρο προνοίας είναι ν' αγοράζετε κάθε φορά δυο ζευγάρια συγχρόνως, ώστε, όταν μία κάλτσα χαλάση τόσο που να μη διορθώνεται πια, το ταίρι της μπορεί να χρησιμοποιηθή μαζί μ' οποιαδήποτε απ' τις κάλτσες του άλλου ζευγαριού. Ένα εργοστάσιο μάλιστα δίνει μαζί με κάθε ζευγάρι και μία τρίτη όμοια κάλτσα.

Ο τελευταίος νεωτερισμός είναι οι ελαστικές κάλτσες νάυλον, φτιαγμένες με νήμα 15 ή πιο χοντρό, που μπορούν να τεντωθούν μέχρι οσοδήποτε μήκους και πλάτους, και συνεπώς να ταιριαίνουν σε οποιοδήποτε πόδι και να εφαρμόζουν άπαγκ του στην έντελεια, σαν μία δεύτερη επιδερμίδα. Βέβαια, στοιχίζουν κάπως περισσό-

Μιά κάλτσα με λεπτό νήμα και πολλές θηλιές φαίνεται λιγώτερο λεπτή, έχει όμως μεγαλύτερη ελαστικότητα.

τερο από τις συνηθισμένες, αλλά κρατάνε πιο πολύ καιρό. Αν δεν είναι τέτοιου είδους οι κάλτσες που αγοράζετε, φροντίστε ν' ανταποκρίνονται ακριβώς στο μέγεθος του ποδιού σας και στο μήκος της κνήμης. Άλλοιώς, δεν θα στρώνουν καλά στο πόδι σας και θα φεύγουν ευκολότερα οι πάντοι τους.

Σημειώστε ότι οι πολύ κοντές κάλτσες προκαλούν ενοχλήσεις κι' ανωμαλίες στα πόδια, περισσότερο κι' απ' τα κοντά παπούτσια.

Οι κάλτσες νάυλον καλής ποιότητας κρατάνε για πολύ καιρό, φτάνει μόνο να τις προσέχετε.

Φροντίστε ιδίως να μη τρίβονται στην άκρη της ομπρέλλας σας, στην τραχειά τσάντα για τα ψώνια ή στον κάπως σκληρό ποδόγυρο ενός μεσοφοριού. Να μη πέφτουν άπαγκ τους στάχτες από τσιγάρο. Να τις πλένετε έπειτα από κάθε χρήση, γιατί τα φυσικά όξια του σώματος ελαττώνουν την αντοχή τους. Όταν τις φοράτε, βγάζετε προηγουμένως τα δαχτυλίδια και τα βραχιόλια σας. Οι ελαττωματικές ζαρετιέρες και τα μακρέια νύχια των ποδιών, είναι... απονύχια έχθροί τους. Τέλος, φυλάτε τις μέσα σε διαφανείς σακουλίτσες από σελλοφάν, σ' ένα συρτάρι ντυμένο εσωτερικά με χαρτί, για να μη πιεστούν σε καμιά σκληθρά.

Θα τελειώσουμε με μερικές συμβουλές, που θα σας βοηθήσουν στην έκλογή των καλτσών σας. Αν έχετε κάπως χοντρές γάμπες και άτραγαλούς, μη φοράτε ποτέ κάλτσες γυαλιστερές ή πολύ ανοιχτόχρωμες. Θα κάνουν να φαίνονται τα πόδια σας ακόμη πιο ογκώδη.

Οι σκούρες ραφές, καθώς και οι φτέρνες διαφορετικού χρώματος δείχνουν λεπτότερο το πόδι. Αποφευγείτε τις όμως, αν δεν έχουν τέλειες γραμμές τα πόδια σας, ή όταν φοράτε πολύ γαρνιρισμένα παπούτσια. Προτιμήστε τότε απλές κάλτσες, μονόχρωμες και κάπως σκούρες.

Υστερείτε στο ανάστημα; Οι κάλτσες σας πρέπει τότε να ταιριάζουν όσο το δυνατόν με το χρώμα της φούστας και τω παπουτσιών σας. Θα σας δείχνουν έτσι ψηλότερη.

Μπορείτε να διαλέξετε ανάμεσα σ' ένα σωρό χρώματα, απ' το ανοιχτό μπλε ως το γκριζό. Υπάρχουν μάλιστα τώρα και κάλτσες μ' άποχρώσεις «παστέλ», απ' το ανοιχτοπράσινο ως το λιλά, που μ' άποχρώσεις «παστέλ», απ' το ανοιχτοπράσινο ως το λιλά, κάνουν δε ωραιότατη έντυπωση σ' ένα πάρτυ, ταιριασμένες με το χρώμα του φορέματος.

Με φορέματα ανοιχτόχρωμα φοράτε κάλτσες επίσης άνοιχτού χρώματος, και σκούρες ή «ούδέτερες» με το μαύρο, το γκριζό ή το μπλε μαρέν.

Νέες ναιανιές

Πολλή κουβέντα γίνεται τον τελευταίο μήνα εξ' αφορμής που έγινε γυναίκα Ύπουργγα και πλείστοι άντρες βλέπουνε με κάποια κακντρέχεια πως οι γυναίκες άρχισαν κι' ανερχονται συνέχεια... Και τη μεγάλη φόρα τους εαν δεν συγκρατήσουν, όλα τα πόστα γενικά, τα μέχρι τούδε άνδρικά, αυτές θα τα καθέξουνε και θα τα κατακτήσουν!

Και ειν' αναμφισβήτητο κι' απόλυτο το δικη τους κι' ελλόγως το φιλότιμο τους πιάνει το... άντρίκιο (τους)

γιατ' οι γυναίκες βάλθηκαν τη θέσι μας να πάρουν και σ' όλα τ' άξιώματα τους άντρες να... τουμπάρουν! Η μάλλον όλες τώβαν μεράκι και σκοπό τους τον άντρα να τον έχουνε τσιράκι και... υπό τους!

Έτσι, λοιπόν, προσέχουμε, αυτήν την τριετία, γυναίκες μέσ' στους Δήμους μας και στη Διπλωματία γυναίκες μέσ' στις τράπεζες και στα ταμειντήρια στις θέσεις τις Δημόσιες, μα και στα δικαστήρια... Παντού, για να μη χάνουμε, ασκόπως τον καιρό το πλάσμα το άδύνατο καθίσταται ίσχυρο το και πανταχού κατάφερε τις πόστες, να μας κλείνη, γιατ' ήθελε, λέει, η ώρα του να δένη και να λύνη!

Αλλά εκτός των πόστων μας των προαναφερθέντων κι' υπό του άδυνάτου μας έχθρον καταληφθέντων, η Έδα η ευαίσθητη, που όλο... συγχρονίζεται, κυττά σε κάθε έπίδοσι να μας συναγωνίζεται! Σε κάθε μας έπαγγελμα γυρεύει να τρυπώση και με παντοίους τρόπους της να μας... κατατροπώση, η μάλλον με το... πόδι της φροντίζει αναφανδόν, το άμικο συνάφι μας να θέση... «εκποδών»!

Αντρίκια επαγγέλματα ζητά καλά και σώνει κι' από καιρό κατάφερε να φάν το γκαρσόνι, γιατί γκαρσόνια έγινε μέσα στα μπαρ έκείνη και είναι στο... ποτηρι του κανάνας να την πίνη! Γιόκα σεβρίζει έπειτα, στα ζαχαροπλαστεία, και τ' αντρίκια τα βλέμματα την τρώνε ν' άπληστία, η σε σημείον φτάνουνε τελείον ξελιγώματος, αφού σεβρίζει μπακλαβά το... μπακλαβαδοκύματος!

Δικηγόρινα γίνεται και γκορμ και σωφερίνα, γιατρός πολλών παθήσεων, μα κι' οδοντογιατρίνα, όποτε η τανάλια της κατέχει τα προτεία και... συλλαβάνει κάλλιστα μεγάλη πελατεία. Γιατ' στο ιατρείο της εκτός των άλλων πάνε κι' αυτοί που με το δόντι τους ως και καρδδι σπάνε και πού ο νοπόδοντος αυτός ποτέ δεν τους περνά, διότι με την γιατρίσσα το... δόντι τους πονά!

Πολλές γυναίκες βλέπουμε, μ' αυτήν την ευκαιρία, να γίνονται μπαρμπέρισες σε άντρικά κουρεία κι' οι άντρες τρέχουν συσσωμα, σαν τους στραβούς στον... (Άδη,

για να χαρουν το χέρι τους το απαλό σαν χάδι... Να νοιώσουν στο προσούλι τους δυο χέρια βελουδένια, κι' άμέσως ν' αποβάλουνε του ευραφισίου την έννοια, γιατ' είναι πράγματι άβρα τα ευραφισιατά τους και σφάζουν μόνο τα θερά και λαύρα... βλέμμά τους!

Το θηλυκό μας, τελικώς, με την πολλή σαγήνη, στην εποχή μας έφτασε και ντίκεντιβ να γίνη... και μ' αδατηρούτητα πολλή αρχίζει να περμπούλη στα κίττρα και σε' άποκνέτερα, τις μέρες και τις νύχτες κι' αλλοίμονο στους... κλέποντας κι' άλλοι στους διασφρήχτες,

εκτός αν έχουν, βέβαια, κατάλληλα κλειδιά της αστυνόμευσης κρυφά να κλέψουν την... καρδιά!

Επιστολές από την Τατιάνα

Επιστολές από την Τατιάνα

Επιστολές από την Τατιάνα

Επιστολές από την Τατιάνα

Επιστολές από την Τατιάνα

Επιστολές από την Τατιάνα

Επιστολές από την Τατιάνα

Επιστολές από την Τατιάνα

Εάννες ΣΙΑ ΚΑΤΕΡΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΠΛΗΡΩΜΑ

Σ' ΟΛΟ το διάστημα του πολέμου, το έμπορικό μας ναυτικό, πλήρωσε με αίμα και θυσιές τη νίκη των συμμαχηκών πλοίων. Έκατοντάδες είναι τα καράβια που τορπιλλήθηκαν και χυλάδες τα Έλληνοπλοία που χάθηκαν, στίς μακρινές κι άσπορες θάλασσες της ζηνιεύσις. Άλλα δεν είναι μόνο ατόα του πλινγκαν ή ακοτάθηκαν. Είναι και κείνοι που κοτώφλωσαν να επίζησιν από τον αφανισμό, για να πισωτούν όμως αλμυράλωνα και να ριχτούν σ' ένα στραπατσόο συγκεντρώσεως, απ' όπου ο περισσότοροι δεν έσπαγγύρι- σαν ποτέ. Ή δραματική ώσποια περιπέτεια ενός ελληνικού καραβιού, αατή που θα περιγράφου με έδα, έξερων την πραγματικότητα, Γιατί πρέπει να το πή κανείς από την αρχή. Τα παρόδοα και άπιστευτα πε- ριστατικά που έζησαν ο ναυαγίου, πάνω στα γεμισμένα περσιό- αα, έχουν όλα τα στοιχεία για να κάνουν την ιστορία άπληστη. Κι όμως τα πρόγναια -- σύμφωνα με τίς έπισήμες έκθέσεις του 'Υπ. Έκπλ. Ναυτιλίας -- είναι άκούσιος όπως άα τ' άσπληνόμε...

Είχαν κομίσει από τη Νέα Υόρκη στις 29 Ιουνίου 1941, με προσφορμό τη κοιμήση της Λ. Αφρικής. Το φορτίο τους αποπεμπέτο από φορτηγά αεροπλάνη, με ταξίδια, με φάρμακα, που προσορίζονταν δια των τών ελληνικών στρατών της Μ. Ανατολής. Το ταξίδι ήταν μεγάλον και εξαιρετικόν επικίνδυνον. Είχαν να διακινήσων κάποιον τρεις χιλιάδες μιλία ως το λιμάνι της εκφορτώσεως, με προσήγγιση το Καμπιζάνον και το Ντουομπάν, γι' ανθρώπινον και γιά διαταγών. Εότυχος το φορτηγόν «Σατού». «Εμπειρικόν» — νηλ. «Ανδρόν 243 — είχε σκοπι όλοναι νοσηργιον και τέλειες μηχανές. Δέν ήταν ούτε τέσσαρα χρόνια, που είχε υπή στην θάλασσα.

Τὸ πλῆρωμά του τὸ ἀποτελοῦσαν ὁ καπετάν Μιχαὴλ Παλασκρά-
σας, ὁ ὑποπλοίαρχος Δημήτριος Στάης, ὁ πρῶτος μηχανικός Νικόλαος
Λαΐκας, ὁ δεύτερος μηχανικός Νικόλαος, ὁ τρίτος Ντάβιντ Τάππας, ὁ
τετάρτος Ζοχαὶς Καλφονής, ὁ φουρματιεὺς Μίλων Μέντεβενσκι,
ὁ θερμαστὴς Σταύρος Λυγερδής, Κώστας Μακρινός, Ἀλέκος Γιαν-
νίδης, Ἱμπραήμ Ἀμπντούλ καὶ Λώρεν Σίλβας. Οἱ λιτανύβιες Μελές
Φραγκοῦσσι, Γιώργος Τασάνης, Θόδωρος Καζιμπόπουλος, Κορμάς Προγ-
κάκης, Λώρενς Λοκέρτ, Τζόζεφ Ἑλέσιερ καὶ Σιελι Χομπίλ, οἱ ναύ-
τες Γιώργος Καραβασίλης, Σπύρος Ἀντιόχου, Νίλνερ Τζόνσον, Χέ-
νρικ Ἀξελσον καὶ Ἀξελ Κρούνιντ. Ὁ καπετάνιος Τιμολέων Κου-
λουρίνης, ὁ ἐμπλοῦργος Γιάννης Σίλβας, ὁ λοστρόμος Κώστας Μαδο-
νας κ' ὁ μάγειρος Βαγγέλης Δαμνίου.

“Ολοι πους ήταν ένας κι ένας. Δούλευαν και τραγουδούσαν, έπαιζαν μεταξύ τους κι άστειεύονταν. Τους έβλεπε ο καπετάν Μιχάλης Παλαιοκρασάς κι άνοιγε η καρδιά του.

—Μέ τέτοια παλληκάρια, πάω και στην άλλη άκρη της γης! Έλεγε.
Τι λες και σύ, Δημήτρη;
— Συμφωνώ, άποκρινόταν ο υποπλοίαρχος Σπάης. Φαντάσου να πη-
γαίναμε στην Έλλάδα. Τι πανηγύρι θά γινόταν...

Βούρκωναν τὰ μάτια τοῦ Ἑλληνα θαλασσοδύκου καὶ πλημμύριζαν ἀπὸ νοσταλγία.

—“Ε, θά πάμε κι’ ἐκεῖ. Ἀργὰ ἡ γρήγορα, θά φάωσι καὶ γιὰ μᾶς
ὁ Θεός. Λέν θά μείνουμε βέβαια γιὰ πάντα στὴν Ἑσπερία...”

ο Θεός. Δεν θα βεβαιώσω βεβαία για πάντα. Έπειδή τοξίδευαν μακρινά από τις ζώνες που σημειώνουν πολεμική δράση τα έγχρωμα υποσύμβολα. Ελπίζαν πως θα φτάσουν μία χαρά από τους πλοία, που είχαν ξεφυγεί από τον άκουστο ήχο πολλά γεωγραφικά απόκεκλιμα των σημείων, είχαν ξεστομίσει σάν πολεμικά κι' έκαναν σφάλματα ή τα έφαιγαν οι άνθρωποι. Τα περισσότερα παρίσταναν τα σύμβολα ή τα έφαιγαν σ' σφαιρικές σημειώσεις ουδέτερον κρατών ή του Δ. Ε. Σταυρού και χωρίς καμμία προειδοποίηση, έστελναν στο θυδύ ή τα καρδιά που τύχαιναν στο όριο τους. Με το «Στομ.». «Εμπειρικό» έφτανε στο Κρατήσαν χωρίς να του σημείη απόλυτων τίποτα. Πρίν τελείωση ή βροχάια κίνασαν πάλι για το Ντουρίτιν. Έκει έμειναν κάπου άγνώ μερες, περιμένοντας σείρα γι' ανθρώκευ, ύπουτο ήρε σσημα ν' αποπλευσούν για τη Μαμπάνα, χωρίς άλλο ένδιόσημο στοσημ. Στο λυμάν αυτό που έφταναν στις 26 Αυγούστου - συμπληρώνοντας διήμενο από τότε που έφυγαν από τη Ν. Υόρκη - ήταν κι' άλλα δυο δικά μας: το «Πέτρος Γουλανδρίνης» και το «Γίρκε».

Μόλις ξεφορτώθηκε η πολύτιμη προμήθεια, ήρθε διαταγή να φύγουν αμέσως από τα Κολοίνα. Ήταν η 16η Φεβρουάριου, 16 Σεπτεμβρίου και τα πρώτα σύννεφα φίλησαν στον ορίζοντα. Το ταξίδι θα κρατούσε δεκατέσσερις μέρες. Μα πάνω στις όχθες, ένα ελγικό σκάφος τους σταμάτησε μεσοπέλαγα με τον «παιχτό» και τους έδωσε επιπαικτικό σήμα να μην κάνουν χρήση του ασυρμάτου τους. Συγχρόνως πρόσθεσε ότι μία βάρκα θα έρχονταν να τους επισκεφτεί. Πραγματικά, δεν πέρασαν ούτε δέκα λεπτά, όταν μέσα στην απόλυτη σιγή της νύχτας, ακούστηκε ο ρυθμικός ήχος πετρελαιοπηγής. Ήταν μία βελγικόσκαφος. Καμμία δεκαριά Γερμανοί πήδησαν στο κατόστρωμα.

«Ο πρώτος που θα κινηθῇ, θά πῆθι νεκρός!» τους ἀπελυσαν.
«Ένας αξιωματικός ἔκανε νόημα στὸν καπετάν Μιχαήλ νὰ τὸν ἀκο-
λουθῇ. Ξέλοντας καὶ μὴ, ὁπάκουσε ἐκεῖνος. Κατέβηκαν στὴν κομπι-
ναὶ του καὶ κεὶ τὸ ἀρχίζε τὴν ἀνάβαση, πού κράτησε πολλὰ ὥρα.
Ἀπὸ τὸν ἔρχοντοσαν, ποὺ πηγαῖναν, ποὺ ἦταν ὁ φορτωτής καὶ τὰ
τέτοια. Οὗ λοιπάρχου ἔδινε ἀρίστες ἀπαντήσεις, προσπαθώντας ν' ἀ-
πορροῦν τὴν ἀνακριτικὴ παγίδα. Τὰ κατώφερε ὅσο καλύτερα μπορού-
σε. Συναρπάζονταν κομπίνι στὸ κατάστρωμα καὶ ὁ Γερμανὸς προσπαθεῖ
νὰ πληρώσῃ νὰ μὴ στὶς βάρκες. Ὁ ἑλτινίσαν τὸ καράβι. Ἐποὶ
κ' ἔφυγε. Μὰ μεγάλῃ λάβ-μῶντ ἔπεσε στὸν νερό καὶ εἶκοσ ἕνας ἄν-
δρες πῆδσαν σ' αὐτὴν. Μὲ τὸν καπετάν Παλαιουκράσῃ,
ἔμειναν στὸ κατάστρωμα καὶ προσπαθοῦσαν νὰ ξεσκεμάσουν τὴν δεύ-
τερη βάρκα ἀπὸ τοὺς γάγκους. Τὴς εἶχε μπελετῇ. Οἱ βόλοι περιφε-
ναν ἀπὸ κάτω μὲ φανερὴ θύνηση. Τοὺς ζύγωναν ὅμοις ὁ Γερμανὸς
καὶ τοὺς προστάζει νὰ φύγουν. Ἀναγκάστηκαν νὰ ὁπάκουσαν μὲ
μάγρη καρδιά.

Τὸ πειραστικὸν βρισκόμενον σὲ μὴν ἀπόδοσαι πεντακοσίων περίπου μέ-
τρων ἀπὸ τῶ Σικυό. τού. ὁ ἀμνηστὴς Σπῆτης, ὁ ὑποπολιτικός, τού.
ἐξίσου πρὸς τὸν ἀντιπρὸς διεδόθη, γὰρ νὰ μὴ πᾶν τὰ
κοινὰ καὶ ἐξεμάκρυναν ἀλλήλους. Ἐμείναν λοιπὸν συμφωνοί. Ἀρτίως ἀπὸ
τῆς μῆσος κ' ἄπαντα κ' ἡ παρυμνίη ἀνέστη, τὸ πάλαιος τού. ἔκολε
νὰ τουργηθῶν. Δὲν προέβλεπον ὅτι οὗτο ὁ ἀποκαρτερῶν οὐτε πρὸς
κόσια μέτρα, ὅταν ἐν βαθεῖ ἀντιλόγος συντάξῃ ἀπὸ τὰ θεμέλια

του τον ώκεανόν. Οἱ ναυαγοὶ ἐσπρεμῶν τὸ βλέμμα τους πρὸς τὸ ἑλλη-
νικὸν φορτηγὸν ποῦ εἶχαν ἀφίση πῶς τους. Τεράστιες φλόγες τὸ εἰ-
χαν τυλίξει κιόλας κ' ἔνα μαῦρο σύννεφο ἀπλωνόταν ἀλόγιστα. Σπι-
γὴ ἀσάφεια τραγική. Τὸ «Σταμ. Ἐμπειρικός» χαροπὰ λέει ἀπε-
γνωσμένα στὴν ἀγκυλιὰ τοῦ ἀγκυλωτοῦ θανάτου.

—Πάει το καραβάκι μας! Έκανε με λυγμούς ο ναύτης Σπύρος Αντζουλός. Πάει...

Τὸ ὄρασι φέρει τὸ εἶχε βύθισται στὸ 0034N, πλάτος καὶ 640Α μῆκος. «Ἐπειὰ ἀπὸ ἴσως τίποτε πιά δὲν φανάντο στὴ θύρῃ ἐπιφανέια. Μία βορρεια καταβύθισται σὺν τῇ ἀπὸ βύθους παντοῦ. Τὸ πειραστικὸν ἄρχισεν ἡ ἀποκαρκενέια, ἀφῆκοντας σὺν νεκροῦς στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὁ εἶχε ἔσται ὁ θῆρας αὐτὸ παρακαλοῦσθαι: Νὰ φύγῃ ἡ ἀγωνία τους τώρα ἀντρες ποὺ εἶχαν μένει στὸ κατὰ τὸν Θεὸν. Τὸ ἀπέβηκε ὁ κατεπὶ Μιχαήλ καὶ οἱ ἀποκαρκενέια, φθιόντες ὁ κόσμος Προγκάκης, ὁ λυταπέναι. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶναι ἐκλυσιγμένη.

Μια κίτρινη λουρίδα χαράχτηκε στον ορίζοντα. Κι' από την ανάταλη ξεπήδησε ο χαμένος δίσκος του ήλιου. Τότε όλα φωτίστηκαν παραιομένας κι' οι άνθρωποι είδαν μακριά τη δεύτερη βάρκα του καραβιού τους. Μά σαν τη βάρκα τη βρήκαν άδειαν! Άναστήχισαν. Πού είχαν πάει λοιπόν οι σύντροφοί τους; Νά τους σκόταζαν οι Γερμανοί ή νά πνίγνταν; Έπειδή ήσαν έπληρη άιματος στη θάλασσα, μπότες, παρηγορηθούν κάπως, έβρεαν έπληρη άιματος στη θάλασσα πάνω από τα κεφάλια τους φάνηκε ένα ζώσαν. Άλλά πού; Έξαρση τους ο ναυαγισμός κι' άρχισαν να του άπερπατούν. Σήκωσαν, άπλώνωσι κι' άγωνία. Έκείνο όμως χάστηκε γρήγορα στον ορίζοντα. Μά καλώς ή κακώς άπλώνωσι από τη συγκίνησή, έδωσαν να ξεπροβάλλει σέ μικρή απόσταση απ' αούτους, το πειρατικό πλοίο των Γερμανών, το νύμφη.

« Έτσι βρέθηκαν όλοι αιχμάλωτοι... » που τους είχε βουλώσει η νύχτα.
 « Όι τυλιγμένοι » Έλληνες χαμογέλασαν. « Ό παρηγορημένοι από όλο ό το όχημα... »
 « Γιατί φύγατε και δέν ήρθατε σ' εμάς; » τόν ρώτησε. Δέν ξέρατε ότι ήστανε ποιοι/πρωτεύοντες να τ'όκνατε αυτό;
 « Όι τυλιγμένοι » Έλληνες χαμογέλασαν.
 « Υποχωρούσαμεν! Έκαστος σ'όσον έφτανε έφτανικά. Για ποιο λόγο; » Εφσον μ'ας ρωτούσαν για να μην πέσουμε στα χέρια σας, κάναμε ό,τι μπορούσαμε έχουμε να πούμε τίποτε... »

Στο υπόβαρρομ, το καραβιό βρισκάντουσαν κι' άλλοι πεινήντα σιχ-
μάλοι από το αυστραλιανό α/π «Μορίμπο» και το γιουγκοσλαβικό
«Βέλενιτς». Ήταν δλοσι σ' έξαιρετι χάλια. Αξυρίτοι, ροκένθιτοι, πει-
οί άλλοι χαμένιοι τους σύμφροφι. Το γερμανικό πειρατικό δέν ήταν
άλλο από το «Κόριμπαντ». Το γερμανικό πειρατικό δέν ήταν
ράβια που έπεσαν από τή ρότα του, δεκάδες πλεονύμιοι είχε κατασθυ-
σίω ός τότε κι' οί Αγγλοαμερικάνοι έμαχαν να τήν άνακαλύψουν με
ξέφυγε πάντα μπρος στά μάτια τήν τιμωρήσόν. Άλλα πού να το βρούν;
τοπική αλάνθιός έφάνητε γράφει τους σάν νάταν κανόνς. «Έχει κα-
Ναυαρχείο — και άπορούσα με τήν έπίσημη έγκριση του Βρετ.
εαφρονίζεται πάντα, όταν ήταν βέβαια πιά πώς εχίκαμε καθορίσει τήν
παρεία του».

Το «Κόμμα των ταξίδιων» τώρα στον Ίνδικό. Στις 26 Οκτωβρίου είδαν τότε ένα τάνκερ με αμερικανική σημαία να πάρουν λίγο αέρα, τρέλανο το πλοίο τους. Βλέποντας το, τα πρώτο που σκέφτηκαν ήταν, Γερμανικός κουρσάρους. Δεν άρνησαν όμως να καταλάβουν ότι ήταν γερμανικό, που είχε σπασεί με τη δική της σημαία και είχε καμουφλαριστή κομπόση. Το βράδυ τα δύο πλοία χώρισαν στο αμερικανικό «Μαίρου Λούι» άλλο. Μόλις χάραξε σάβαντο, πλέοντας το ένα πίσω από

Την τρίτη μέρα, οι Γερμανοί είδωσαν τους αιχμαλώτους ν' ανέβουν στο κατάστημα και να περάσουν στο δεύτερο πλοίο. Τότε διαφύλαξε με βάρικες και τους έλεισε στ' αμύρι, που το είχαν διαρρηγμένο σε χωριστά κελλάια, με εύλια παραπεταίσματα. "Εμοί-
ζαν με κλουδιά. Όλοι τους περιέμεναν να δούν για ποιά τους προό-
ριζαν. Το πλοίο έπαινε μόλις τα 16 μίλια. Επρόκειτο να περάσουν
300-400 μίλια Ν. της Νέας Ζηλανσίας. Επρόκειτο να περάσουν
μήν τους ανακαλύψουν τα συμμαχικά πλοία. Το Νότιο Πόλο, γιὰ να
ταξιδεύσει φορέα κρύου. Οι αιχμαλωτίτοι τουρκολόγοι σκέφτονταν με
τρεμάρα. Ήταν όλοι τους άσπασιμένοι να δέν παραπονηθεί.
Θεού. Να ξαναγειγυρίσουν μία μέρα στην πατρίδα. Η μόνη σκέψη
τόσο που τους βασάνει ήταν, το πως να γλυτώσουν από τα χέρια
των Γερμανών. Είχαν παρατηρήσει ότι τα πληρώματα τους φερόταν με
κάποια συμπάθεια. Πολλές φορές, θύνασαν χέρια, τους έριχναν ποδι-
ους, να τους βοηθούσαν κι αυτοί οι άγνωστοι φίλοι. "Ελπίαν ότι
είναι αντιγερμανικοί.

«Έτσι κατέστρωσαν το ένα σχέδιο πάνω στο άλλο. Μά οι Γερμανοί ήταν νομνηρόι. Ανάμεσα στους δύο ξένους αξιωματικούς, είχαν ρίξει και μερικούς καταδότες. Οι τελευταίοι, μόλις πληροφορήθηκαν πώς κάτι μαγειρευόταν, πήγαν κι 'έδωσαν το ραπόρτο τους από κονδυνήνη. Αμέσως έπαισαν τον καπετάν Παλαιοσκρπώ και το Μάκ Γκόρικ, τον άσπράδ πλοίαρχο, που ήταν κι 'αυτός αξιωματικός από άλλο ναυάγιο. Αυτοί οι δύο θεωρήθηκαν ως αωτοσυνη της άνταρσίας και τους έκλεισαν στην καρδουνηέρα, για να τους παραδωθούν στο στρατοδικείο μόλις θα έφταναν στη Γερμανία. Οι φρουροί αδεήθησαν και δύο φορές την ήμερα τους έκαναν σωματική άρσηνα. Τότε ακριβώς, βρήκαν πάνω στο Γλώργιο Καραβανήλη, το ναυτή, ένα κοπίδι που το έκρυβε καλά.»

—Πού το βρήκες αυτό; τον ρώτησε ο αξιωματικός που έκανε την έρευνα. Και γιατί το φύλαγες;

[illegible]

TOY HANATOY

κλονδῖνον 23—1—42

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟΝ διὰ πλοίαρχον Καρακώσταν

«Πληροφορούμαι ότι εις Αυστραλίαν απέβιβάσθησαν κατά Πλαμέ-
θριον 400 περίπου άνδρες έκ γερμανικών πλοίων καταδρομής βυθισθέν-
τος υπό πολεμικών «Σ.Ιδενς». Βυθισθέν γερμανικών πλοίων είχε βυθι-
σει προηγουμένως «Σ.ταμ». Εμπειρικούς, τύχη πληρώματος όποιου άγνο-
είται. Κ. Αλέξανδρος, πλοίαρχος Β. Ν. κληρικός ακόλουθος».

«Σὶδνεϋ 10—2—42

Ἁνακλόντες οὖν κατωτέρω τηλεγράφημα Λιμεναρχοῦ διὰ κ. Ναυτιλίων Ἀκόλουθον. Πλήρως βυθισθέντος ὁ Σάπας, Ἐμπειρικοῦς παρελήφθη υπό ἑτέρου γεωργικοῦ καταδρομικοῦ κατευθυνομένου Γερμανίας ἐξ Ἰσπανίας. Εἰς τοῦτο παρεδόθη υπό ὁ Κόρμωραντ εἰς Ἰνδικόν Ὁκεανόν ὀλίγον χρόνον πρό συμπλοκῆς μετὰ ὁ Σίδνεϋ. Προφανῶς μετεφέρθησαν ὡς ἀνιχνεύματα Γερμανίαν. Βρυσηκίης.

Τεράστιες φλόγες είχαν τυλίξει κιόλας τὸ φορτηγό κι' ἕνα μαύρο σύννεφο ἀπλώνονταν ολόγυρα...

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ «Κόρμοραντ» ποὺ τόσο εἶχε τρομοκρατήσει τὰ πελάγη καὶ τοὺς ὠκεανούς μετ' ἡμετέρας. Ἀπό τὴν πειρατική του δράση, στίς 4 Νοεμβρίου 1941, τὸ «Μαίριου Λούκουμπας» μετ' αἰχμαλώτους, στάθηκε μεσοπέλαγα περιμένοντας νὰ ἐμφανιστῇ κάποιο γερμανικὸ φορτηγὸ ποὺ θάρχιδεν ἀπὸ τὴ Γλαβωνία. Αὐτὸ θὰ τοὺς παραλάμβανε γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρῃ σὲ στρατόπεδο στὴ Γερμανία. Τὸ φορτηγὸ ἤρθε μὲ νὰ τοὺς μεταφέρῃ σὲ στρατόπεδο στὴ Γερμανία. Τὸ φορτηγὸ ἤρθε μὲ κάποιον καθυστέρησι. Ἦσαν 10.000 τόννων καὶ τὸ ἔλεγαν «Σπρέζαλντ». Ἀμέσως οἱ αἰχμάλωτοι μεταφέρθηκαν σ' αὐτὸ, ὅπου τοὺς ἐκλείσαν στὸ Νο 3 ἀμπαρί του. Ἦταν καλὰ ἐκεῖ μέσα. Ὑπῆρχε κάποια καθαριότητα, ἑτοιμές μπράντες, σαποῦνι, ὀδοντόβουρτσες καὶ ξυριστικές μηχανές. Ποὺ ὄφελονται ὅλη ἐκείνη ἡ περιποίησις. Τὸ μυστήριον λύθη γρήγορα. Τὸ «Σπρέζαλντ» θὰ περνοῦσε ἀναγκαστικὰ ἀπὸ ἐλεγχόμενες ζώνες πολεμικές. Ἀν τοὺς ἐπιάναν λοιπόν τὰ συμμαχικά πλοία, ἔπρεπε νὰ βρεθοῦν ὅλα ἐν τάξει, γιὰ νὰ μὴν υποστοῦν ἀντίποινα. Ἦσαν κι αὐτὸ μία ἀπὸ τίς πολλές πονηρίες τῶν Γερμανῶν.

«Μέρες, ἑβδομάδες περνούσαν — γράφει στὴς προσωπικὲς του ἀναμνήσεις ὁ «Σταμ» Νικόλαος Λάλας — καὶ ἐμεῖς συνεχίζαμε Ν.Α. πορεία, μετ' ἀσφάλειας καὶ ἀσφαλείας, 6 μίλια τὴν ὥρα. Στὸ Νότιο ἡμισφαίριο δὲ Δεκτέμβρης εἶναι καλοκαίρι, ἀλλὰ ἐμεῖς ἤμαστε τόσο χαμηλὰ πρὸς τὸν ὅριον, ὅπως μέρα μετ' ἡμέρας ἀντιμετωπίζαμε δριμύτερο τὸ κρύο. Ἐκρυώναμε φοβερά καὶ προσπαθοῦσαμε μιά μυρωδιά ὑγρασίας. Ἐκρυώναμε, ἕνα πρωὶ ποὺ μας δοῦσαν στριμωγμένοι δύο-δύο νὰ ζεσταθοῦμε, εἶδαμε δεξιά καὶ ἀριστερά ναὶ πάρχουμε ἀέρα στὸ κατάστρωμα, εἶδαμε δεξιά καὶ ἀριστερά μας τεράστια παγόβουνά, ποὺ μετ' ὅσον λίγο πάλι. Ἔνα ἀπ' αὐτά, ὅσον ἰσχυρότερον ἀπὸ τὸ χρυσόκιτρινον ὡς τὸ ρόδι πάλι. Ἔνα ἀπ' αὐτά, χωρίς ὑπερβολή, ἦταν σάν νησί. Τὸ πέρασμα μὲς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πλάγια γόρουνά βράστηξε δύο μέρες καὶ εἶχαμε πάντα τὸ φόβο μήπως χτυπήσουμε τὴ νύχτα σὲ κανένα παγόβουνον ποὺ δὲν ἐξεῖχε ἀπὸ τὴ θαλάσσεια καὶ πνιγούμε σάν ποντικόι στὴ φάσα, καθὼς ἤμαστε κλεισμένοι στὸ ἀμπαρί...»

Θὰ πέρασαμε 600 μίλια μακριὰ ἀπὸ τὸ Καίρη Χάρν—συνεχίζει ὁ Νικόλαος Λάλας—γιὰ ν' ἀποφύγουμε ἀνεπιθύμητες συναντήσεις μετ' αἰχμαλώτους ποὺ θὰ προήρχοντο ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ βάση τῶν νήσων Φάολαντ. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα πάντα κάναμε τὴ σκέψη τῆς ἀπελευθέρωσης, ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν μας ἐφαίνοντο εὐνοϊκά.

Μιά τελευταία φωτογραφία της "Αννας Μανιάνι"

Αννα Μανιάνι

Η δόξα και το δράμα μιάς Ιταλίδας στάρ

Υστερα και από το τρίτο αυτό χτύπημα της μοίρας, η Μανιάνι έγινε εαφνικά ευρέστη και νευρική. Κλείστηκε κυριολεκτικά στον εαυτό της και έπαψε να συναναστρέφεται τους ανθρώπους. Και σήμερα ακόμη την ίδια ζωή κάνει. Φυλακισμένη στη μεγάλη βίλλα της, στο κέντρο της Ρώμης, δεν δέχεται κανέναν και απορρίπτει κάθε πρόσκληση για δημόσιες εμφανίσεις. Συνεχώς δίπλα στο ακίνητο παιδί της, έχει για συντροφιά ελάχιστους από τους στενούς συγγενείς της, δυο πιστές υπηρέτριες που την υπηρετούν από χρόνια και δυο σκυλιά ράτσας, τον Πίπο και την Μίτσια, με τα οποία συχνά κουβεντιάζει σαν να είναι άνθρωποι! Έλασιστοι επισκέπτες κατορθώνουν και περνούν τις βαριές πόρτες της βίλλας της. Αλλά κι αυτοί είτε είναι παραγωγοί, είτε σκηνοθέτες, ζητούν να την δουν για επαγγελματικά ζητήματα. Ένας απ' αυτούς ήταν πέρουσι και ο Αμερικανός παραγωγός - σκηνοθέτης Ντάνιελ Μάνν, που της πρότεινε να πρωταγωνιστήσει τη ταινία του «Στιγματοποιημένο ρόδο» με συμπαικτές τον Μπάρτ Λάνκαστερ και την Μαρίζα Παβάν. Κι' ενώ ο ίδιος δεν πίστευε ότι η Μανιάνι θα δεχόταν, παράδωκε εκείνη δέχθηκε να φύγει άμεσως για το Χόλλυγουντ, όχι τόσο για το φιλμ, όσο με την κουφή ελπίδα μήπως μπορέσει να θεραπευτεί το παιδί της!

«Αν δέχθηκε να παίξω στο φιλμ αυτό, έπρεπε άργότερα ή ίδια, δεν το έκανα από πόθο να κερδίσω κι άλλα χρήματα. Θέλησα ν' αποδείξω πως μπορώ να είμαι μιά πνευμένη στη ζωή μου, αλλά συγχρόνως είμαι και μιά κοινότοπη με συνείδηση των υποχρεώσεων της απέναντι του κοινού...».

«Ανθρώποι του στενού περιβάλλοντός της λένε ότι κατά τη διάρκεια της παραμονής της στο Χόλλυγουντ για το γύρισμα του φιλμ που της χάρισε το Όσκαρ και τον παγκόσμιο θόρυβο, δέχθηκε μιά μέρα την επίσκεψη του δόκτορος Πίτερ Λίντρουμ, πρόην συζύγου της Μπεργκμάν, ο οποίος της είπε:

— Κυρία μου, από καθήκον έρχομαι να σας γνωρίσω και να σας σφίξω το χέρι για το μεγαλείο της ψυχής σας. Τη δική σας δυστυχία την προκάλεσε μιά γυναίκα, η πρώην γυναίκα μου, και τη δική μου ένας άνδρας, που θα γινόταν σύζυγός σας. Το εαφνικό καπρίτσιο των δυο τους έφεραν τη δυστυχία σε τέσσερις ανθρώπινες υπάρξεις που δεν είχαν φταίξει σε τίποτα...».

ΓΚΟΦΡ. ΡΙΤΣΙ

Η Άννα Μανιάνι κι' ο Μπάρτ Λάνκαστερ σε μιά σκηνή του φιλμ «Στιγματοποιημένο ρόδο».

Ο Τόνι Κέρτις

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ Νέα αλλαγή φρουράς του Ιταλικού κινηματογράφου σημειώθηκε την περασμένη εβδομάδα στο Παρίσι. Οι δυο πιο αντιπροσωπευτικές γήρσεις της ιταλικής οθόνης, Σοφία Λόρεν και Τζίνια Λολομπρίτζινα, εναλλάσσονται στο Παρίσι χωρίς ποτέ να συναντούν η μία την άλλη. Στις 9½ το πρωί η Σοφία Λόρεν έφευγε αεροπορικά για τη Μαδρίτη, ενώ στις 10 έφτανε με το εζέπρες της Ρώμης η Τζίνια Λολομπρίτζινα. Η Τζίνια θα μείνει στο Παρίσι δυο μήνες, ίσως και περισσότερο για να γυρίσει υπό την διεύθυνση του Ζαν Ντελαουά το φιλμ «Παναγία των Παρισίων» στο οποίο θα υποδυθή την Εομεράδα.

★ «Οι διαβολογυναικες» είναι το φιλμ που κατορθώθηκε σήμερα στην Αμερική κάθε ρεκόρ εισπραξεων. Παίζεται με κλειστά ταμεία επί 20 εβδομάδες στη Νέα Υόρκη, 14 στο Σικάγο και 11 στην Ουάσιγκτον. Το φιλμ αυτό, λένε οι Αμερικανοί είναι η πιο εκπληκτική γαλλική ταινία που είδαμε μέχρι σήμερα.

Ο κ. Ρίτσαρντ Νταϊθίς, που ανέλαβε να λανσάρ το φιλμ στην Αμερική, το αγόρασε από τους Γάλλους 250.000 δολάρια.

★ Ο Τίνο Ρόσι, που γράφει από καιρό τα απομνημονεύματά του, αποφάσισε ν' αλλάξει τον τίτλο τους. Το βιβλίο θα τιτλοφορηθεί: «Από τον Λουσιέν Νταλζας και τη Σοφία Λόρεν». Ο Νταλζας είναι ο Γάλλος καλλιτέχνης που ο Τίνο Ρόσι θαύμασε, όταν ήταν νέος, ενώ η Σοφία Λόρεν είναι το τελευταίο αντικείμενο του θαυμασμού του. Την συνάντησε πρό ημερών σ' ένα παρισινό νυχτερινό κέντρο κι' απόμεινε άναυδος!...

★ Στη Νέα Υόρκη παρουσιάστηκε πρό ημερών το τρίτο κατά σειρά πρόγραμμα του «Σινέρομα». Πρόκειται για ένα μεγάλο και εξαιρετικά ενδιαφέρον αεροπορικό ταξίδι, που επιτρέπει στον θεατή να δει από ψηλά αλλά, με μιά επιτυχή προοπτική, μερικά από τα αξιοθέατα του πλανήτη μας.

Το αεροπλάνο ξεκινά από τη Νέα Υόρκη και φτάνει πίσω του τους ουρανοξύστες για να βρεθεί σε λίγο πάνω από τις πυραμίδες της Αιγύπτου. Το αεροπλάνο πετά κατόπι πάνω από τις Ινδίες, τα Ιαπωνία, το ναό του Άνγκόρ Βάτ. Το χιονισμένο Φουτζιγιάμα δειχνει σε λίγο τον θεατή πως βρίσκεται πάνω από την Ιαπωνία.

★ Η στάρ του εξωφύλλου μας MARTIN KAROL

νία. Από εκεί το αεροπλάνο κάνει ένα μεγάλο άλμα προς δυσμάς και πετά πάνω από τον Πύργο της Πίζας και τον επιθλητικό ναό του Αγίου Πέτρου της Ρώμης τη στιγμή που ο Πάπας εύλογει τα πλήθη. Το ταξίδι συνεχίζεται δινοώντας στο θεατή την ευκαιρία να δει τον Παρθενώνα, τους Άγιους τόπους, την Αραβία, την Β. Αφρική. Τέλος δε το αεροπλάνο ξαναγυρίζει στη Νέα Υόρκη αφού πετάξει για λίγο πάνω από το γραφικό Ρίο Τανέιρο.

★ Η Φρανσουάζ Άρνουλ είναι στο Ισραήλ η δημοφιλέστερη Βεντέτα του κινηματογράφου. Το φιλμ «Στην έξαψη του ερωτικού πάθους» στο οποίο πρωταγωνιστεί μαζί με τον Ντανιέλ Ζελέν παίζεται στο Τέλ Αβίβ επί 14 εβδομάδες.

★ Το φιλμ «Μάρτυρ», που κέρδισε έφετος τα περισσότερα «Όσκαρ», στοίχισε στον παραγωγό του, τον Μπάρτ Λάνκαστερ 343.000 δολάρια. Η διαφήμιση που έγινε για να λανσάρ το έργο στις Δυτικές Πολιτείες και μόνο, χρειάστηκε 350.000 δολάρια. Είναι κι' αυτό ένα από τα παράξενα του αμερικανικού κινηματογράφου...

★ Ο Τσάρλς Τσάπλιν, που βρίσκεται τις ημέρες αυτές στο Παρίσι, μαζί με την νεαρά σύζυγό του Όσκα Ο' Νηλ, ετοιμάζεται να φύγει για την Καλιφόρνια. Πρόκειται να ακολουθή τον οποίο θα ζητήσει μερικές διευκολύνσεις προκειμένου να γυρίσει εκεί τα εξωτερικά του νέου του φιλμ «Ο μικρός βασιλιάς».

★ Επί 32 αυτοκινήτων που πήραν μέρος στο Ράλι του αυτοκινήτου του Σάν Ρέμο, η Σοφία Λόρεν ηρθε 29η. Βρήκε όμως αμέσως έναν εξυπνο τρόπο να διακαλοποιήσει την απουσία της. Φαίνεται, λέει, τα πλήθη των θαυμαστών, που έμπαιναν παντού του αυτοκινήτου της ν' αναπτύξουν μεγάλη ταχύτητα.

★ Έπρεπε να το περιμένουμε... Το ειδύλλιο του πρίγκιπα Ραϊνιέ και της Γκρέης Κέλλι θα αδειαστεί το θέμα του προσεχούς φιλμ του Λεο Μάκ Κάρου. Λέγεται πως ο πρίγκιπ έδωσε τη συγκατάθεσή του.

★ Ο Ρόμπερτ Νόερόν θα ξαναγυρίσει στον κινηματογράφο, πραγματοποιώντας ένα παλιό του όνειρο. Απέκτησε τα δικαιώματα να γυρίσει σε φιλμ τον Πάτερ Ιγνάτιο και γυρεύει τώρα ένα νεαρό ηθοποιό για να παίξει μαζί του στο έργο.

★ Ο Γκρέγκορ Πέκ κέρδισε εσχάτως τον «Αλάν Λάντ» στα χαρτιά. Το παιγνίδι ήταν πολύ ζωντανό, γιατί διακυβεύταν ένα σοβαρό ποσό. Τα κέρδη σταν ένα σοβαρό ποσό. Τα κέρδη σταν ένα σοβαρό ποσό. Τα κέρδη σταν ένα σοβαρό ποσό.

★ Η Τέρρι Μούρ μιλούσε πάντοτε με θαυμασμό για το μεγάλο της φίλο, τον Τζών Γουάιτ. Τώρα όμως τον θαυμάζει ακόμη περισσότερο, γιατί παντρεύτηκε τον Ευγένιο Μάκ Γκάρντ, τρεύτερο τον Τζών Γουάιτ της πατρίδας προ εβδομάδων λέγοντας της:

«Αυτός είναι ο καλύτερός μου φίλος. Θα ήσουν πολύ κουτή, αν δεν τον παντρευόσουν».

★ Η Τέρρι Μούρ μιλούσε πάντοτε με θαυμασμό για το μεγάλο της φίλο, τον Τζών Γουάιτ. Τώρα όμως τον θαυμάζει ακόμη περισσότερο, γιατί παντρεύτηκε τον Ευγένιο Μάκ Γκάρντ, τρεύτερο τον Τζών Γουάιτ της πατρίδας προ εβδομάδων λέγοντας της:

«Αυτός είναι ο καλύτερός μου φίλος. Θα ήσουν πολύ κουτή, αν δεν τον παντρευόσουν».

Το ύποπτο γράμμα

(«Εκείνος έχει απεριγράπτα δαιμονιστεί γιατί στο ταχυτάκι 'Εκείνης έχει ανακαλύψει ένα θερμό ερωτικό γράμμα. 'Εκείνη δε μπορεί κανείς να πει ότι σκοτώνεται για ν' αποδείξει την αθωότητά της. 'Εκείνος κώδε ατέλειωτες βόλτες άπ'άνω-κάτω μέσα στο δωμάτιο, συμπληρώνοντας έτσι χιλιόμετρα ολόκληρα καταναγκασμένης πορείας... Στο τέλος, 'Εκείνος σταματάει τις βόλτες του, είτε γιατί κουρασθηκε, είτε γιατί θέλει να έχει κάποια θετικότερη εξήγηση μαζί της».)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα μου πής λοιπόν τι σημαίνει αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ (με καταπληκτική απάντηση): Ποιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ (έσφαλτος): «Αν έξακολουθούσες σ' αυτό το ύφος, σ' όρκίζομαι ότι θα γίνω φονός!»

ΕΚΕΙΝΗ: Θάνατο ο πιο αδικαιολογητος φόνος του κόσμου. ΕΚΕΙΝΟΣ: Θάνατο αδικαιολογητο να σε σκοτώσω ύστερα από αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Υστερα από ποιά; ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρόσφερε γιατί ή ύπομονή έχει τα όριά της... Το ίδιο όπως κι' η αναιδεια.

ΕΚΕΙΝΗ (με ειρωνικώτατο χαμόγελο): «Ωστε λοιπόν, έγω είμαι η αναιδής χωρίς όρια, κι' εσύ ο ύπομονητικός χωρίς όρια... Δεν ξέρω για την αναιδεια μου, νομίζω όμως ότι η ύπομονή σου έχει όρια, και μάλιστα πολύ στενά...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όση ύπομονή και να...

ΕΚΕΙΝΗ (ψυχραιμα): Πάρα κάτω....

— Και βέβαια δεν στάθηκε, όταν μού σφυρίζετε! 'Εγώ δεν είμαι από τα κορίτσια, που έχετε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει το διάβασμα): «Θυμάμαι τις όμορφες στιγμές που περάσαμε προχτές το βράδυ με το χέλιμα έντονα...» (Σανασταματάει το διάβασμα): «Ορίστε! Περάσατε στιγμές με το χέλιμα έντονα...»

ΕΚΕΙΝΗ (όλο και πιο ψυχραιμία): Πάρα κάτω... ΕΚΕΙΝΟΣ (διαβάζει συνέχεια): «Θάθελα, λοιπόν, να ξαναήσουμε τις όμορφες έρωτικές στιγμές μας. Θα σε περιμένω αύριο στο ίδιο μέρος. 'Η λατρεία σου». (Σανανέμει το γράμμα): «Ποιο είν' αυτό το ίδιο μέρος; Και ποια είναι αυτή η λατρεία σου;»

ΕΚΕΙΝΗ: Πρώτα-πρώτα, ποιος σε βεβαιώνει ότι αυτό το γράμμα απευθύνεται σε μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αν απευθύνεται σε κανέναν άλλον, τότε το ταχυτάκι σου είναι γραμματοκιβώτιο κι' εσύ ταχυδρομικός διανομέας...

ΕΚΕΙΝΗ: Πες ότι το γράμμα είναι μιάς φίλης μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και πώς βρέθηκε στα χέρια σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Πες ότι η φίλη μου είχε παντρεμένη, ότι ο άντρας της την ζήλευε, ότι τον απατάει και ότι αυτό το γράμμα στα χέρια της είναι πιο επικίνδυνο από μιά μπόμπα κοβαλτίου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (λιγάκι μαλακωμένος): Και στα δικά σου χέρια δεν είναι;

ΕΚΕΙΝΗ (τόν αγκαλιάζει): «Όχι, γιατί εγώ έχω δίπλα μου έναν άντρα λογικό, που δεν είναι δυνατό ποτέ να πιστέψω ότι μπορεί να τον γελιοποιήσω στα μάτια του κόμμου...»

ΕΚΕΙΝΟΣ (πνιγμένος μέσα στα αρώματα των μαλλιών της): Διηλάδι... Το πιστεύω και λίγο...

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Σου έχω δείξει, μου φαίνεται, πολλές φορές αν ο' αγαπώ και πόσο ο' αγαπώ... Δεν είναι ανάγκη να σου κάνω πάλι έρωτική εξομολόγηση επειδή συνέβη να βρής ένα γραμματάκι στην τσάντα μου, που ούτε σε μένα απευθύνεται ονομαστικά, ούτε υπογραφή έχει καμιά...

ΕΚΕΙΝΗ: «Εσείς οι άντρες, όταν αγαπάτε, νομίζετε ότι η γυναίκα σας ανήκει σαν αντικείμενο...» «Ότι δεν είναι δυνατό ποτέ να έχω μυστικά, έστω και αν αυτά τα μυστικά κάθε άλλο παρά είναι δυνατό να σας προσβάλλουν... Γι' αυτό βρίσκετε φυσικό να σπρώξετε την πόρτα του λουτρού όταν αυτή κάνει το μπάνιο της ή να μπήτε μέσα στην κάρμαρ της χωρίς να χτυπήσετε την ώρα που η κοκετταρία της επιβάλλει να μη σας δεχτή, ή ανοίγετε τα πακέττα της, το ταχυτάκι της, ή την πουντιέρα της, από φόβο μήπως κρύβεται εκεί μέσα κανένας έρωσής αυτοπροσώπως. Μάθε, λοιπόν, αγαπητέ μου, ότι ο έρωας δεν είναι 'Ιερά 'Εξέτασις, και ούτε ο έρωτευμένος Τορκουεμάδας. Δεν έχει δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω στη γυναίκα που αγαπάει, και ούτε είναι δικαίω ή αγάπη του να μεταβάλλεται σε τυραννία και σε βάσανο... Γιατί τους τυράννους και τους βασιαντάς και τους τρομοκράτας, τους φοβάται κανείς, δεν τους αγαπάει...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πανικόβλητος): 'Εχει γούστο να μη μ' αγαπάς τώρα κι' εσύ...

ΕΚΕΙΝΗ: Πάντως η αγάπη μου έ-χει υποστή έναν κλονισμό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και ο κλονισμός είναι... καταστρεπτικός;

ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζω όχι... 'Εκείνο όμως που την πρώτη φορά μας φαίνεται αόριστα, αν επαναληφθή, δεν αποκλείεται να προκαλέσει ανεπανόρθωτη καταστροφή. Μην ξεχνάς, φίλε μου, ότι το πρίνι, οιγά, κόβοντας κι' από λίγο, μπορεί να ρίξει κάτω μιά τεράστια αινώβια βελανιδιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θεός να πής, δηλαδή, ότι, αν συνεχιστούν οι εκδηλώσεις της ζήλειας μου, δεν αποκλείεται και... να με σκοφής;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ισως...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την αγκαλιάζει και τη γεμίζει πανικόβλητα φίλια): Συνώρεσέ με, αγάπη μου... Πρίν από δ-λα στον κόμμο μου χρειάζεται η α-γάπη σου...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν φιλάει): Την έχεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δε θα ξαναοίσεις το τα-χυτάκι μου... Δεν είν' έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: (σαν γνήσιος βλάς): Στο όρκειζομαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (σαν γνήσιος βλάς): Στο όρκειζομαι...

ΕΚΕΙΝΗ: (σαν γνήσιος βλάς): Στο όρκειζομαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (σαν γνήσιος βλάς): Στο όρκειζομαι...

ΕΚΕΙΝΗ: (σαν γνήσιος βλάς): Στο όρκειζομαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (σαν γνήσιος βλάς): Στο όρκειζομαι...

ΕΚΕΙΝΗ: (σαν γνήσιος βλάς): Στο όρκειζομαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (σαν γνήσιος βλάς): Στο όρκειζομαι...

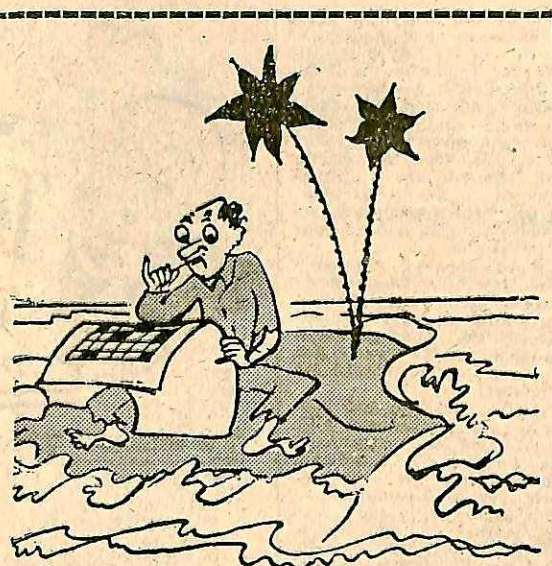
ΕΚΕΙΝΗ: (σαν γνήσιος βλάς): Στο όρκειζομαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (σαν γνήσιος βλάς): Στο όρκειζομαι...

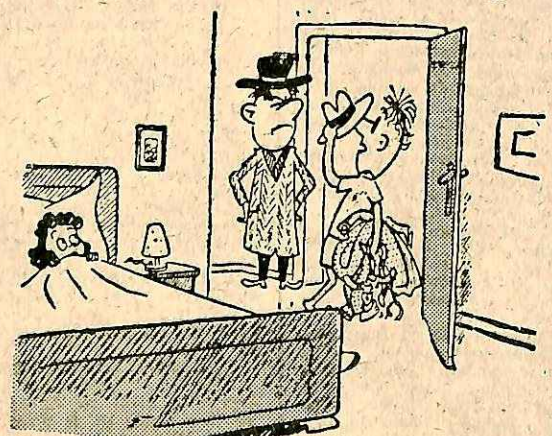
ΕΚΕΙΝΗ: (σαν γνήσιος βλάς): Στο όρκειζομαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (σαν γνήσιος βλάς): Στο όρκειζομαι...

ΕΚΕΙΝΗ: (σαν γνήσιος βλάς): Στο όρκειζομαι...

—'Υγρον στοιχείον... Τέσσερα γράμματα... Τι να είναι άραγε;

— Συγγνώμην, κύριε! 'Ενα λάθος στο πά-τωμα.

—'Ο... σύμμαχος

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΑΝΑΠΤΥΞΕΙΣ

Επιτροπές θα γίνουν, επί επιτροπών, μ' αποστολή τους μόνιμη και μόνο τους σκοπόν των φώτα τους να δίνουν τα συγτονιστικά και να μάς... αναπτύξουν τα οικονομικά!

Για την «ανάπτυξη» κοινώς, την οικονομική θ' απασχολούνται, συνεχώς, δεκάδες ειδικοί, που δημοφών θάχουν πολλές, για να μην πούμε... παχυλές και με τα «παραβούλια» τα συστημικά τους!

Ανέτως... θ' αναπτύξουν τα... οικονομικά τους!

Γ. Θ-ς

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Το μυθιστόρημα ΤΟΥ ΠΙΠΕΡΙΟΥ

Πώς δημιουργήθηκε ένας έμπο- ρικός στόλος

Όπως υποστηρίζουν οι... φίλοι του πιπεριού, οι 'Ηνωμ. Πολιτείες όφεί- λουν τη δημιουργία του μεγάλου έμπορικού στόλου τους σ' αυτό το κοινό μαχαρικό! Και εξηγούν αυ- τη την αποψη τους μ' ένα ιστορικά βεβαιωμένο γεγονός:

Λίγον καιρό μετά τον πόλεμο της 'Ανεξαρτησίας, ο 'Αμερικανός καπε- τάνιος Γιαννάβαν Κάρνεζ ξεκίνησε από το λιμάνκι Σάλεμ της Μασα- χουσέτς για την Άνω 'Ανατολή. 'Όταν γύρισε, σέ 15 μήνες, είχε για φορτίο του μονάχα πιπέρι. Το πού- λισε λοιπόν και κέρδισε 700 τα- εκατά!

Από τότε, επανέλαβε πολλές φο- ρές το τόσο επικερδές αυτό εμπό- ριο. Πολύ γρήγορα δέ, το Σάλεμ απέκτησε πάνω από 250 πλοία, που μετέφεραν όχι μονάχα πιπέρι, αλλά και άλλα έμπορεύματα, σ' όλο τον κόσμο. Αυτός λοιπόν υπήρξε ο πυ- ρήνας του αμερικανικού έμπορικού στόλου.

Το πιπέρι βρίσκεται σε κοινή χρής- η από πολλούς αιώνας. Οι αρχαίοι 'Αρείοι το χρησιμοποιούσαν ως φάρμακο για τη δυσπεψία, την έλο- νοσία, το τρομώδες παραλήρημα και τις αιμορροΐδες. Οι Αιγύπτιοι, για το βαλσάμωμα των νεκρών. Σήμε- ρα, οι 'Ινδοί το μεταχειρίζονται για τον πονόδακτο, άλλοι όσιατικοί, οι Γαλλίδες νοικοκυρές κατά του σκώρου και των άλλων εντόμων. 'Η αξία του για τη συντηρία του κρέ- ατος και άλλων τροφίμων ήταν γνω- στη από αιώνας.

Εχει ες άλλοι αναμφισβήτητη διεγερτική επίδραση στο πεπτικό σύ-στημα και στην όρεξη. Μιά 'αμερι- κανική ιατρική υπηρεσία το συνέ- σπασε τελευταίως ως αναπληρωμα του αλατιού για όσους ακολουθούν «ανάλατ» δίαιτα.

Η παγκοσμία κατανάλωση πιπερί- ου φτάνει τους 60.000 τόννους.

Το πιπέρι παράγεται από ένα φυ- τώ των τροπικών, που απαιτεί άφθο- νη βροχή, πολύ ηλιο και πλούσιο χώμα, για να ευδοκίμηση. Οι προ- σπάθειες καλλιέργειας του φυτού αυ- τού σε βοτανικούς κήπους άλλων χω- ρών του κόσμου απέτυχαν μάλλον. Σήμερα το περισσότερο πιπέρι εξα- γεται από τις 'Ινδίες, τη Βόρνεο και τη Σουμάτρα.

Εκτός από το γνωστό μας μαύ- ρο πιπέρι, υπάρχει και το άσπρο, που το προτιμούν μάλλον οι Γερ- μανοί, οι Σκανδιναβοί και οι 'Αγ- γλοι. Κι' οι δύο ποικιλίες έχουν την ίδια προέλευση. Μόνο που το μαύρο πιπέρι βγαίνει από κόκκους πράσινους ακόμη, που ξεραίνονται στον ήλιο, ενώ για το άσπρο οι κόκ- κοι μένουν πάνω στο φυτό ώσπου να ώριμάσουν και ξεφλουδίζονται ύστερα. 'Επειδή δέ η φλούδα περιέ- χει το μεγαλύτερο μέρος του καυ- στικού αιθέριου ελαίου, το άσπρο πιπέρι καίει λιγώτερο απ' το μαύρο.

Χαρακτηριστικά και νοστιμώτατο είναι το πάθημα ενός 'Αγγλου έμ- πόρου, που θέλησε να κερδοσκοπή- σει, εδώ και 20 χρόνια, με το άσπρο πιπέρι. 'Ιδρυσε λοιπόν ένα συνδι- κάτο και αγόρασε 25.000 τόννους τέτοιο πιπέρι, για να δημιουργήσει τεχνητά έλλειψη και να το ακριβο- πουλήσει κατόπιν. Την τελευταία στιγμή όμως, κατακλύσθηκε η αγο- ρά από καινούργια φορτία άσπρου πιπεριού!

Τι είχε συμβή; 'Απλούστατα, οι καλλιέργηται, βλέποντας τη ζήτη- σι του άσπρου πιπεριού, άρχισαν να παράγουν απ' αυτό μονάχα, κι' όχι πιά μαύρο. 'Ετσι, η κερδοσκοπία ναυάγησε και το συνδικάτο χρεω- κόπησε, με παθητικό 3.000.000 λι- ρών.

Το μαύρο πιπέρι — ίδιως κοντρο- κομένο — συνιστάται από τους κα- λοφάγους για τα μπιφτέκια στη σχάρα και για τα θαλασσινά. Το άσπρο, για τις μαγιονέζες και τις άοπρες σάλτσες.

Όσο για το κοκκινόπιπερο, δεν είναι στην πραγματικότητα πιπέρι, παράγεται δέ από ένα φυτό έντελως διαφορετικό.

ΟΙ 'ΟΡΑΙΕΙ ΤΗΣ 2ας Λεωφόρου

Τα πιο γοητευτικά μαννεκέν της 'Αμερικής κι' όλου του κόσμου

ΕΔΩ κι' έννιά χρόνια, στον αριθμό 349 της 2ας λεωφόρου, στη Νέα 'Υόρκη, λειτουργεί το πιο περίφημο «πρακτορείο» που βγαίνει ως μαννεκέν απ' όλο τον κόσμο. 'Ο μαννεκέν του κόσμου, που τ' διευθύνει το ζεύγος Φόρντ. 'Ο μαννεκέν του κόσμου, που τ' διευθύνει το ζεύγος Φόρντ. 'Ο μαννεκέν του κόσμου, που τ' διευθύνει το ζεύγος Φόρντ.

Κάθε «μοντέλλο», που βγαίνει από το πρακτορείο «Φόρντ», εί- ναι ένα ποίημα κομωτότητας, χάριτος κι' ομορφιάς.

Αυτή η παραγωγή μαννεκέν, παρ' όλο που είναι άφθονη, δεν αποτελεί ώστόσο καθόλου ένα είδος βιομηχανίας. Κάθε κορίτσι, που βγαίνει ως μαννεκέν απ' αυτό το πρακτορείο, έχει τον δικό του τύπο και δεν μοιάζει σε τίποτα με τις εκατοντάδες των άλλων συναδέλφων της. 'Υπάρχει, ώστόσο, κάτι το κοινό, που ναρκηπι- σιαστέλεται της.

Η ομορφιά των «κοριτσιών Φόρντ» είναι κατά τέτοιο τρόπο τοις μέτρων, ώστε να κινή πάντα τον θαυμασμό των γυναικών, χωρίς να προκαλή και τη ζήλεια τους. Γιατί τα πλάσματα αυτά έχουν πάντα ένα δέρας τέτοιο στην εμφάνισή τους και στις πόζες τους, που τ' κάνει να μη μοιάζουν με πραγμα- τικές γυναίκες, αλλά με αϊθέρια δημιουργήματα της φαντασίας.

Ενα τέτοιο «προϊόν» του πρα- κτορείου «Φόρντ» είναι αποτέλεσμα ειδικής διαίτας. Εξαιρητικής έκ- παιδείσεως και πανέξυπνων «τρο- ποποιήσεων» των φυσικών του ι- διοτήτων.

Η διαίτα, στην οποία υποβάλ- λεται κάθε υποψήφιο μαννεκέν, καθορίζεται από ειδικούς γιατρούς, που νοσηματοποιεί το πρακτορείο «Φόρντ» κι' έχει σκοπό να περιο- ρίση το βάρος του σώματος στο έπακρο.

Η πρώτη έρώτησι σε κάθε κο- ρίτσι, που έρχεται να εγγραφεί στος καταλόγους της επιχείρη- σεως αυτής, είναι: «Πόσο ζυγίζε- ς;» Είναι αποδεδειγμένο, ότι ο φωτογραφικός φακός... αύξάνει κα- τά πέντε κιλά περίπου το βάρος του σώματος. Γι' αυτόν τον λόγο τα μοντέλλα «Φόρντ» είναι σαν κα- μωμένα από πούπουλα, δίνουν την εντύπωσι πως έχουν το βάρος μιάς... πεταλούδας.

Ακόμη κι' η 'Ελσα Μαρτινέλλι, «το πιο άσπρο μαννεκέν του κό- σμου», που έγινε κατόπιν ήθοποιός του Χόλλυγουντ, όταν πάτησε το πόδι της στον αριθμό 349 της 2ας Λεωφόρου, αναγκάστηκε να υπο- βληθή σε άπισχναντική διαίτα, γιατί ώρισμένες της καμπύλες κρύ-θηκαν από το ζεύγος Φόρντ... ύ-περβολικές.

Η εκπαίδευσι των μαννεκέν εί- ναι συστηματική κι' αφορά τις κι- νήσεις, τις πόζες, την έκφρασι του προσώπου. 'Ο σκοπός αυτής της

Επάνω: 'Η 'Εϊλιν Φόρντ και το ύπ' αριθ. 1 μαννεκέν της, η ώρα- ιστάτη Τζέσσι Θρήνμαν, που φιγου- ράρει αυτή τη βδομάδα στο εξώ- φυλλο του μεγάλου περιοδικού «Βόγκ». Κάτω: 'Ενα από τα πιο όνομαστα μαννεκέν του πρακτο- ρείου «Φόρντ», η Λουΐλλα Χόλ- λινγκουορθ.

Επάνω: 'Η 'Εϊλιν Φόρντ και το ύπ' αριθ. 1 μαννεκέν της, η ώρα- ιστάτη Τζέσσι Θρήνμαν, που φιγου- ράρει αυτή τη βδομάδα στο εξώ- φυλλο του μεγάλου περιοδικού «Βόγκ». Κάτω: 'Ενα από τα πιο όνομαστα μαννεκέν του πρακτο- ρείου «Φόρντ», η Λουΐλλα Χόλ- λινγκουορθ.

Επάνω: 'Η 'Εϊλιν Φόρντ και το ύπ' αριθ. 1 μαννεκέν της, η ώρα- ιστάτη Τζέσσι Θρήνμαν, που φιγου- ράρει αυτή τη βδομάδα στο εξώ- φυλλο του μεγάλου περιοδικού «Βόγκ». Κάτω: 'Ενα από τα πιο όνομαστα μαννεκέν του πρακτο- ρείου «Φόρντ», η Λουΐλλα Χόλ- λινγκουορθ.

Επάνω: 'Η 'Εϊλιν Φόρντ και το ύπ' αριθ. 1 μαννεκέν της, η ώρα- ιστάτη Τζέσσι Θρήνμαν, που φιγου- ράρει αυτή τη βδομάδα στο εξώ- φυλλο του μεγάλου περιοδικού «Βόγκ». Κάτω: 'Ενα από τα πιο όνομαστα μαννεκέν του πρακτο- ρείου «Φόρντ», η Λουΐλλα Χόλ- λινγκουορθ.

Επάνω: 'Η 'Εϊλιν Φόρντ και το ύπ' αριθ. 1 μαννεκέν της, η ώρα- ιστάτη Τζέσσι Θρήνμαν, που φιγου- ράρει αυτή τη βδομάδα στο εξώ- φυλλο του μεγάλου περιοδικού «Βόγκ». Κάτω: 'Ενα από τα πιο όνομαστα μαννεκέν του πρακτο- ρείου «Φόρντ», η Λουΐλλα Χόλ- λινγκουορθ.

Επάνω: 'Η 'Εϊλιν Φόρντ και το ύπ' αριθ. 1 μαννεκέν της, η ώρα- ιστάτη Τζέσσι Θρήνμαν, που φιγου- ράρει αυτή τη βδομάδα στο εξώ- φυλλο του μεγάλου περιοδικού «Βόγκ». Κάτω: 'Ενα από τα πιο όνομαστα μαννεκέν του πρακτο- ρείου «Φόρντ», η Λουΐλλα Χόλ- λινγκουορθ.

Επάνω: 'Η 'Εϊλιν Φόρντ και το ύπ' αριθ. 1 μαννεκέν της, η ώρα- ιστάτη Τζέσσι Θρήνμαν, που φιγου- ράρει αυτή τη βδομάδα στο εξώ- φυλλο του μεγάλου περιοδικού «Βόγκ». Κάτω: 'Ενα από τα πιο όνομαστα μαννεκέν του πρακτο- ρείου «Φόρντ», η Λουΐλλα Χόλ- λινγκουορθ.

Επάνω: 'Η 'Εϊλιν Φόρντ και το ύπ' αριθ. 1 μαννεκέν της, η ώρα- ιστάτη Τζέσσι Θρήνμαν, που φιγου- ράρει αυτή τη βδομάδα στο εξώ- φυλλο του μεγάλου περιοδικού «Βόγκ». Κάτω: 'Ενα από τα πιο όνομαστα μαννεκέν του πρακτο- ρείου «Φόρντ», η Λουΐλλα Χόλ- λινγκουορθ.

Επάνω: 'Η 'Εϊλιν Φόρντ και το ύπ' αριθ. 1 μαννεκέν της, η ώρα- ιστάτη Τζέσσι Θρήνμαν, που φιγου- ράρει αυτή τη βδομάδα στο εξώ- φυλλο του μεγάλου περιοδικού «Βόγκ». Κάτω: 'Ενα από τα πιο όνομαστα μαννεκέν του πρακτο- ρείου «Φόρντ», η Λουΐλλα Χόλ- λινγκουορθ.

εκπαιδύσεως είναι η «κατάκτησι της δεύτερης ματιάς».

Τι σημαίνει αυτή η φράσι; 'Ο κόσμος είναι γεμάτος απ' άν- θρώπους άφορημένους, που ρίχνουν στις όμορφες γυναίκες μονάχα μιά ματιά, πολλές φορές χωρίς να τις βλέπουν καν. Το ζεύγος Φόρντ ισχυρίζεται, λοιπόν, ότι φαίνει οι ίδιες οι γυναίκες, που δεν έξερουν να έλκουν τη «δεύτερη ματιά», αυτή που «βλέπει» θαυμάζει, έκστασιάζεται.

Κανένα, λοιπόν, από τα μαννεκέν του πρακτορείου «Φόρντ» δεν μπορεί να περάσει άπαρατήρητο όταν η φωτογραφία του δημοσιευ- τή σ' ένα περιοδικό.

Είναι από κάθε άποψι μιά τόσο έλκυστική, πρωτότυπη, έντονη εμφάνισι, ώστε σταματά κάθε βλέμμα πάνω της.

Το μυστικό του τέλειου μαννεκέν είναι να σίχμαλωτίζει τη «δεύ- τερη ματιά» και σ' αυτό τον σκοπό αποβλέπει η εκπαίδευσι, που δίνεται στα κορίτσια του πρακτορείου «Φόρντ».

Το αποτέλεσμα αυτό πετυχαί- νεται και με τις σοφές «τροποποιή- σεις» των σωματικών ιδιοτήτων κά- θε κοριτσιού. Με τη διαίτα, με την άποκρισι ώρισμένων έλαττω- μάτων, ακόμη και με την αισθητική χειρουργική, ο τύπος ομορφιάς κά- θε μαννεκέν εξιδανικεύεται. Οι έλ- λειψις φεύγουν ή κρύβονται και τονίζονται απεναντίες οι γραμμές εκείνες, στις όποιες όφείλεται η ι- διαίτερη για το κάθε κορίτσι, γοητεία.

Όλες αυτές οι θυσίες, όμως, αμείβονται με ζηλευτό τρόπο. Τα μαννεκέν, που προμηνεύει η επιχεί- ρησι «Φόρντ», πληρώνονται καλά κι' έχουν μπροστά τους ανοιχτό το δρόμο ν' αναδειχθούν στο θέατρο, στον κινηματογράφο ή—αν το προ- τιμούν— να κάνουν ένα πρώτης τάξεως γάμο.

'Όρισμένα απ' αυτά τα κορίτσια πληρώνονται από τις βιομηχανίες, που τα χρησιμοποιούν στις ρεκλά-μες τους, με γίλια και πάνω δολ- λάρια τη βδομάδα. 'Ηγεμονική πλη- ρωμή δηλαδή!

Από τον Μάιο του 1947, όπο- τε ιδρύθηκε το πρακτορείο «Φόρντ», έχουν περάσει απ' αυτό πάνω από τριακόσια μαννεκέν πρώτου έπιπέ-δου.

Απ' αυτά τα κορίτσια, τα πιο πολλά προήλθαν τα επάγγελ- μά τους ύστερα από ένα—δυο χρό-νια γιατί άνοιξε γι' αυτά μιά καλύτερη τύχη, στον κινηματογρά-φο ή στο θέατρο, μπόρεσαν να σπουδάσουν και να γίνουν έπιστι-μονες ή παντρεύτηκαν πλούσιους άντρες.

Κάθε μέρα, οι Φόρντ αναγκά- ζονται να άπαντούν άρνητικά σε δεκάδες αίτησεων για «πρόσληψι» στο πρακτορείο τους. Μά από τη στιγμή, που ένα κορίτσι καταφέρει να γραφή τ' όνομά του στα δελ-τία του πρακτορείου, έχει βάλε- πιά το πόδι σ' ένα επαγγελματικό δρόμο γεμάτον από βέβαιη έπιτυ-χία και χίλιες δυο πιθανότητες να πραγματοποιήση τα πιο τρελλά του όνειρα.

Τα μυστήρια των πλανητών

Ενα τεράστιο «ραδιο- τηλεσκο- πιο», με σχήμα σταυρού, που κά-θε σκέλος του έχει μήκος 1½ γι-λιόμετρον περίπου κατασκευάζε-ται τώρα στην Αυστραλία. Προορί-ζεται δέ για τη μελέτη του 'Α-ρεως και της 'Αφροδίτης και τη διαφώτισι των μυστηρίων των δυο αυτών πλανητών.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΉΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η πρίγκηπισσα Βεατρίκη πηγαίνει μαζί με το Λορέντζο στην οδό των 'Ελευθέρων Σκοπευτών, όπου, έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατορθώνουν ν' ανακαλύψουν το σπίτι της τρελλής, που, εκείνη την ώρα, κυνηγάει τη Ζιλέτ με τη μάσκα στο χέρι γιά να της την φορέσει. Η πρίγκηπισσα όμως τη Ζιλέτ και την οδηγεί στο σπίτι της. Η νέα ομολογεί ότι αυτή φώναζε το όνομα του Μανφρέδου, που είχε ακούσει ο Μοντεμπέλλο. Στο μεταξύ, η τοιγνάνα, που είχε ιδη την πρίγκηπισσα, λέει στον Τίτο το Ναπολιτάνο πως ο Μανφρέδος είναι γιουός του πρίγκηπα και της πρίγκηπισσας ντε Μοντεμπέλλο και του υποδεικνύει να μεταφέρει αυτή την πληροφορία στον αρχιδουκάτη κόμητα ντε Μονκλάρ.

18ον Η Ζιλέτ είχε συγκινηθεί τόσο πολύ, που δεν εύρισκε λόγια γιά να εκφράσει την ευγνωμοσύνη της. — Καί τώρα, είπε η πρίγκηπισσα έπειτα από μερικά λεπτά, νομίζω πως μπορούμε να μιλήσουμε γιά το ζήτημα που ενδιαφέρει τον πρίγκηπα και μένα... — Μιλήστε, κυρία, απάντησε η Ζιλέτ. Θά είμαι πολύ ευτυχισμένη αν μπορέσω να σας φανώ χρήσιμη.

— Ακούστε, λοιπόν, συνέχισε η πρίγκηπισσα. Όταν βρισκόσαστε στην έξουσία αυτής της δυστυχισμένης γυναίκας που σας άπειλοδουσε, φωνάζετε κάποιο όνομα... — Φώναζε τον Μανφρέδο, είπε η νέα.

— Ναί, Αυτό ήταν τ' όνομα του ανθρώπου που φωνάζατε γιά να σας βοηθήσει... Μάθετε, λοιπόν, πως ο πρίγκηπας κι' εγώ ήρθαμε στο Παρίσι γιά να βρούμε κάποιον που έχει αυτό το όνομα. Αυτό τον Μανφρέδο που φωνάζατε τόν έχετε;

— Τόν ξέρω ελάχιστα, κυρία, τραύλισε η Ζιλέτ.

— Καί τόν φωνάζατε να σας βοηθήσει; Είπε έκπληκτος ο πρίγκηπας Μοντεμπέλλο. Η Ζιλέτ έγινε κατακόκκινη.

— Η πρίγκηπισσα, που μάντεψε άμέσως την αλήθεια, ένευσε στον άντρα της να βγει. Όταν έμειναν μόνες με τη Ζιλέτ, έσκυψε προς τ'ω μέρος της και της είπε σιγά:

— Μιλήστε μου όπως στη μητέρα σας, παιδί μου. Αυτό τον Μανφρέδο τόν αγαπάτε;

— Ναί, απάντησε η Ζιλέτ σιγανά. — Άλλά μου είπατε πως μόλις τόν γνωρίζετε...

— Περνούσε κάπου - κάπου κάτω από τ'α παράθυρα του σπιτιού όπου έμενα μαζί με τόν πατέρα μου...

— Θα τού έχετε μιλήσει, βέβαια... Συγχαρώμετε με, παιδί μου... Αυτές οι ερωτήσεις σας στενοχωρούν ίσως...

— Όχι, κυρία, απάντησε η Ζιλέτ. Μου είναι, άλλωστε, τόσο ευχάριστο να μιλάω γι' αυτόν, πρόσθεσε με αφέλεια.

— Η πρίγκηπισσα έμεινε συλλογισμένη κάμποσες στιγμές.

— Μόνο μία φορά στη ζωή μου μίλησα στον Μανφρέδο... τη νύχτα που με έσωσε, συνέχισε η Ζιλέτ.

— Σας έσωσε;

— Από έναν τρομερό κίνδυνο, κυρία...

— Ο πατέρας μου θα σας εξηγήσει.

— Καί ποιά ηλικία έχει αυτός ο Μανφρέδος; ρώτησε η πρίγκηπισσα με φωνή που έτρεμε ελαφρά.

— Θα είναι είκοσι ως είκοσι πέντε χρόνων, κυρία, απάντησε η Ζιλέτ.

— Η Βεατρίκη χαμογέλασε.

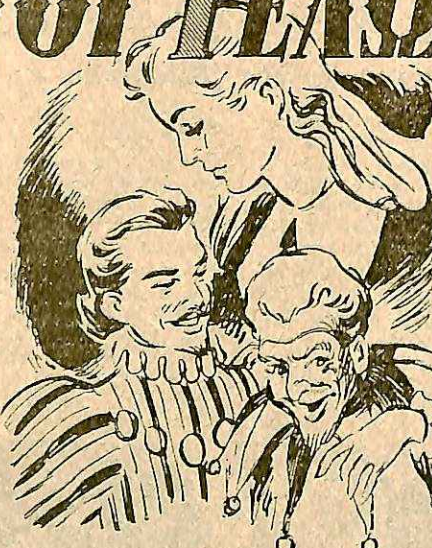
— Άλλη μία ερώτηση, παιδί μου, είπε. Αυτός ο νέος έχει πατέρα... υπέρτα;

— Δεν ξέρω, κυρία.

— Όταν κουβεντιάσατε μαζί του δεν έκαμε κανένα υπαινιγμό γιά τούς γονείς του;

— Δεν μου είπε τίποτε, κυρία. Τό μόνο που έλεω γι' αυτόν είναι ότι τó θάρρος του ξεπερνάει κάθε όριο.

— Η πρίγκηπισσα πέρασε κατόπιν στο γραφείο τού συζύγου της, στον όποιον έ-

καμε γνωστή τη συνομιλία της με την Ζιλέτ. Ο πρίγκηπας Μοντεμπέλλο, από τ' άλλο μέρος, της εξιστόρησε τη συνομιλία του με τó βασιλιά και την έπισκεψη που σχεδίαζε να κάνει στον αρχιδουκάτη κόμητα ντε Μονκλάρ. Οι δύο σύζυγοι αποφάσισαν ότι η Ζιλέτ θα έμενε προσωρινά μαζί τους. Πραγματικά η πρίγκηπισσα την ώδηγησε σ' ένα δωμάτιο κι' έδωσε έντολη στις υπηρέτριές της να την περιποιούνται σαν να ήταν κόρη της.

Μία περίεργη συνομιλία

Κατά τις τρεις τó απόγευμα, ο πρίγκηπας τού Μοντεμπέλλο ανέθηκε στó αλόγο του και, ακολουθούμενος από τόν Λορέντζο, που έκτελούσε χρέη ίπποκόμου, διευ-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

"Ανοιξίς

Πλείστοι μοντέρνοι νεαροί και σαραντάρες άκόμα έξαρσι δεικνουν φανερά γιά τής "Ανοιξίως" τó χρώμα... Άπ' την χαρά τούς δηλαδή πεί η καρδιά τούς να σαλτάρη και όλα ταυτά, έπειδη βγάξει τó χύμα μας... χορτάρι.

"Υμνους τής ψέλνουν φλογερούς, ή τού σχολείου τραγουδάκι και τρέχουν όλοι στούς αγρούς γιά να μαζέψουν λουλουδάκια! "Όλοι τούς, ήτοι, έξυμνούν τόν γλυκανάλατο "Άπριλη και στά λειβάδια εφόρμουν γιά ν' απολαύσουν... χαμομήλι!

Μόνον οι πότες οι ήιστοι και τής ταβέρνας οι θαμώνες θυάρα δεν δίνουν τσακιστή γιά τούς ανθοσπαρτούς λειμώνες... Διότι μόνο στά σπουδία δεικνουν έκτίμησι μεγάλη κι' ανοίξι έχουν, δ- (ταν πιά, έχουν... φθινόπωρο (οι άλλοι!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

θύθηκε προς τó μέρος της Βαστίλλης, όπου βρισκόταν τó μέγαρο τού κόμητος ντε Μονκλάρ.

Ένας υπρέτης τόν ώδηγησε άμέσως στó γραφείο τού αρχιδουκάστου με τά όλόκληιστα παράθυρα και την πένθιμη έπίπλωσι.

Ο πρίγκηπας ανατρίχισε μπαίνοντας σ' αυτό τó δωμάτιο.

— Είναι ο προθάλαμος της Βαστίλλης! σκέφτηκε.

Ο κόμης ντε Μονκλάρ σηκώθηκε άμέσως από την πολυθρόνα του, πράγμα που δεν έκανε γιά κανένα άλλον κι' έτρεξε να τόν προυπαντήσει.

— Σας παρακαλώ να συχωρέσετε την πένθιμη εμφάνισι αυτού τού σπιτιού, τού είπε μαντεύοντας τη δυσάρεστη έντύπωσι του. Οι τοίχοι και τά πράγματα που μάς περιβάλλουν παίρνουν με τόν καιρό την έκφρασι της δικής μας φυσιογνωμίας.

— Πρέπει να υποθέσω από τά λόγια σας ότι σας βασανίζει κάποια μεγάλη λύπη; ρώτησε ο πρίγκηπας.

— Ναί, απάντησε ο Μονκλάρ. Άλλά καθόστε, σας παρακαλώ κι' άς μιλήσωμε γιά την ύποθεσι που σας έφερε στó Παρίσι... Ο αρχιδουκάτης δεν έχει τó δικαίωμα να είναι άνθρωπος... Οι δικές του λύπες κι' οι δικές του αγωνίες δεν λογαριάζονται.

Ο Μοντεμπέλλο ανατρίχισε και πάλι. Ο Μονκλάρ είχε πη αυτά τά λόγια με παγερό τόνο κι' ήταν φανερό ότι τά πίστευε. Από καιρό τώρα είχε πάψει να είναι άνθρωπος γιά να γίνει μία μηχανή που σκότωνε.

«Άλλοίμονο σ' εκείνους που πέφτουν στά χείρια αυτού τού φαντάσματος!» σκέφτηκε ο πρίγκηπας ενώ καθόταν στην πολυθρόνα που τού υπόδειξε.

Ο Μονκλάρ κάθισε έπίσης. Πρίγκηψ, είπε, ή Αυτού Μεγαλειότης με διέταξε να κάμω κάθε τι που θα μου ζήτησετε. Περιμένο, λοιπόν, ν' ακούσω τις αποφάσεις που πήρατε.

— Κύριε, απάντησε ο Μοντεμπέλλο, μου είναι πολύ δυσάρεστο να έρθω σ' έπαφή μ' αυτό τó βασιλιά της Άργκό, αυτό τόν...

— Τόν Τρικό;

— Ναί, αυτό τόν άρχειο που προδίδει τούς συντρόφους του...

— Τό κάνει γιά να εξυπηρετήσει τó βασιλιά, απάντησε ο Μονκλάρ με παγερό ύφος.

— Πιθανόν, είπε ο Μοντεμπέλλο. Ο Τρικό βασιλιάς τών κακοποιών δεν θα μ' ενδιαφέρει. Άλλ' ένας Τρικό που είναι βασιλιάς τών κακοποιών και προδίδει ταυτόχρονα τούς κακοποιούς προκαλεί την άποστροφή μου.

— Άς άσφώμε τόν Τρικό.

— Άλλά και ο άλλος τρόπος που μου υποδείξατε δεν μ' ένθουσιάζει, συνέχισε ο Μοντεμπέλλο. Δεν μπορώ να έπιτεθώ έναντιόν ανθρώπων που δεν έκαμαν τίποτα.

— Δεν θα μετάσχετε, λοιπόν, στην έπιχειρήσι έναντιόν αυτών τών ληστών; ρώτησε ο Μονκλάρ.

— Οι ληστές αυτοί κάνουν τη δουλειά τους κι' εγώ κάνω τη δική μου, απάντησε ο πρίγκηψ.

— Η Αυτού Μεγαλειότης θα λυπηθεί πολύ γιάτι δεν θα σας έχη μεταξú τών υπερασπιστών της δικαιοσύνης και της τάξεως, είπε ο Μονκλάρ.

— Έλπίζω ότι ή Αυτού Μεγαλειότης θα καταλάβη την άνοισί μου...

— Με ποιά τρόπο, λοιπόν, έπιθυμείτε να σας εξυπηρετήσω;

— Δυστυχώς, απάντησε ο Μοντεμπέλλο, δεν μπορώ να κάμω τίποτε άλλο παρά να δεχτώ τις υπηρεσίες αυτού τού Τρικού, μ' όλη την άπδια που μου προκαλεί.

— Όπως έπιθυμείτε, είπε ο Μονκλάρ. Καί τότε θέλετε να σας φέρω σ' έπαφή μαζί του;

— Τό συντομώτερο... Άν είναι δυνατόν και σήμερα.

Ο αρχιδουκάτης νύτρησε ένα κουδούνι. Έπειτα από μία στιγμή, εμφανίστηκε ένας υπρέτης, που ήταν ντυμένος στά μαύρα όπως και όλοι μέσα σ' αυτό τó σπίτι.

— Οδηγήστε εδώ τόν άνθρωπο που περ- ένε, πρόσταξε ο Μονκλάρ.

Ο Τρικό μπήκε στó δωμάτιο με τó κορμί λυγισμένο στά δύο. Τό βλέμμα του ση- λώθηκε με ιδιαίτερη έπιμονη πάνω στών έπισκεπτή. Άλλ' ο Μοντεμπέλλο άπορροφη- μένος από τις σκέψεις του, δεν τó πρόσεξε.

— Τρικό, είπε ο Μονκλάρ, δείχνοντας τόν πρίγκηπα, ο ξένος αυτός άρχοντας είναι περαστικός από τó Παρίσι και θέλει να έπισκεφθή τά αξιοπερίεργα της πόλεως. Ανάμεσα σ' αυτά είναι και ή Αύλη τών Θαυμάτων. Άναλαμβάνει να τόν οδηγήσει στó βασιλείο σου και μου έγγυάσαι ότι δεν θα πάθι κανένα κακό;

— Τό Τρικό έκαμε μία έδαφιαία υπόκλησι, λες κι' ήθελε να σωριασθή στά πάτωμα.

— Άναλαμβάνω να δείξω στον ξένο άρχοντα κάθε τι τó ενδιαφέρον που υπάρχει στην Αύλη τών Θαυμάτων, απάντησε. Κι' έγγυώμαι ότι δεν θα πάθι τίποτε...έκτός...

— Έκτός; ρώτησε ο Μονκλάρ με ένδια- φέρον που θα φαινόταν υπερβολικό στον πρίγκηπα αν τó πρόσεξε.

— Έκτός στην περιπτώσι που βρεθώμε μπροστά σέ δυό ληστές... μπροστά σέ δυό άληθινούς ληστές...

— Μπρά! είπε ο Μονκλάρ. Υπάρχουν, λοιπόν, στην Αύλη τών Θαυμάτων άνθρω- πού που ξεφεύγουν από την έξουσία σου;

— Ναί, αθένητα. Αυτοί οι δυό μόνον.

— Κι' είναι τόσο τρομεροί;

— Αυτοί οι δυό δεν έχουν ούτε ιερό ούτε όσιο, απάντησε ο Τρικό. Άπ' τη στιγμή που ένω την τιμή να άνήκω σέ σας, από τη στιγμή που άφησα τó έγκλημα γιά ν' άκο- λουθήσω τó δρόμο της άρετής, κατάφερα να προσληθώ στίς ιδέες μου όχι λίγους από τούς υπηκόους μου. Κι' οι χειρότεροι άπ' αυτούς άκούσαν τις συμβουλές μου. Μόνο αυτοί οι δυό έμειναν άσυγκίνητοι...

Ο Μοντεμπέλλο άκουγε με τόση προσο- χή τά λόγια τού Τρικού, που δεν είδε τά νοήματα που τού έκανε κάθε τόσο ο Μονκλάρ.

Ο Τρικό συνέχισε: — Αυτοί οι δυό δεν έπαψαν να όργανώ- νουν έγκλήματα, που είναι τó ένα πιά άπο- τρόπαιο από τó άλλο. Μπορώ να βεβαιώ- σω τόν άφεντή μου άρχιδικαστή ότι όλοι οι φόνοι κι' όλες οι διαρρήξεις που έγιναν από

δυό μήνες είναι έργο αυτών τών δυό άν- δρώνων.

— Ναί, ξέρω, είπε ο Μονκλάρ. Οι πλη- ροφορίες μου συμπίπτουν με τις δικές σου.

— Έγγυώμαι, λοιπόν, γιά όλα, συνέχι- σε ο Τρικό. Έκτός στην περίπτωση που πέσωμε πάνω στον Λαντεναί...

— Είπατε Λαντεναί; ρώτησε ο Μοντε- μπέλλο.

— Ναί, απάντησε ο Μονκλάρ. Έτσι λέ- γεται ο ένας από τούς δυό ληστές, γιά τούς όποιους σας μίλησε ο Τρικό.

— Η τó Μανφρέδο...

— Τό Μανφρέδο; ρώτησε με βραχνή φω- νή ο Μοντεμπέλλο.

— Γιάτι γάσατε τó χρώμα σας, άγαπη- τέ μου πρίγκηψ; είπε ο Μονκλάρ. Τί πά- θετε;

— Τίποτε, απάντησε ο πρίγκηψ που ξα- ναβόηκε άμέσως την ψυχραιμία του. Συνε- χίστε, καλέ μου άνθρωπε... Λέγατε, λοι- πόν, πως αυτός ο Μανφρέδος...

— Αυτός ο Μανφρέδος, αθένητα, είναι ο πιά άπάνθρωπος ληστής που έμφανίστηκε στή γή ή τουλάχιστον που έζησε στην Αύλη τών Θαυμάτων... Δεν πάει πολλές καιρές που τόν είδα να μαγαιρώνη μία δυστυχισμέ- νη γυναίκα, γιάτι άρχισε λίγο να τού δώ- ση τά χορήματα που της ζήτησε... Άλλ' έ- καμε κι' άλλα πράγματα πολύ χειρότερα...

Ο Τρικό σταμάτησε σαν να δισταζε.

— Συνεχίστε, πρόσταξε ο Μονκλάρ. Η άφήγησι σας μ' ενδιαφέρει.

— Είμαι ένας άθλιος ζητιάνος κι' έχω κάμει πολλά κακά στή ζωή μου, είπε ο Τρι- κό. Άλλ' είμαι βέβαιος ότι ποτέ δεν θα μπορούσα να κάμω αυτό που έκαμε αυτός ο άθλιος Μανφρέδος.

— Καί τί έκαμε λοιπόν; ρώτησε μ' έν- διαφέρον ο Μονκλάρ.

— Αθένητα, απάντησε ο Τρικό, δεν σας τó είπα ως σήμερα γιά να μην σας ταρα- ξώ. Άλλά πρέπει να μάθετε την αλήθεια. Ο Μανφρέδος σκότωσε την ίδια τη μητέρα του!

Ο Μοντεμπέλλο τινάχτηκε από τó κά- θισμά του. Τό πρόσωπό του είχε γίνει κα- τακίτρινο.

— Καταλαβαίνω πως τó έγκλημα αυτό σας προκαλεί όρξη, είπε ο Τρικό.

— Συνεχίστε! απάντησε ξερά ο πρίγ- κηψ, που ξανακάθισε στην πολυθρόνα του. — Να πως έγιναν τά πράγματα, έξακο- λούησε ο Τρικό. Μία μέρα, πρην από δυό χρόνια, ο Μανφρέδος πήγε να βρή τόν πα- τέρα του...

— Τόν πατέρα του;

— Ναί, τόν πατέρα του... Τού ζήτησε ένα ποσόν που ο γέρος έκρυβε γιά τά στερε- νά του... Ο άνθρωπος άρνήθηκε...

Ο Μανφρέδος άσπαξε τότε ένα ραβδί κι' άσ- χισε να τόν δέρνη αλύπητα... Η δυστυχι- σμένη ή μητέρα του υπήκε στή μέση γιά να τόν έμποδίση να συνεχίση τά χτυπήμα- τά του... Άλλ' ο Μανφρέδος έκανε σαν τρελλός. Πάνω στον παροξυσμό του, άρπα- ξε ένα μαχαίρι και χτύπησε τη μητέρα του. Τη στιγμή εκείνη, περνούσα έξω από τó σπίτι τους και άκούγοντας τó θόρυβο υπή- κα μέσα... Άλλοίμονο! Ήταν πιά άργά. Τά κακά είχε γίνει... Η μητέρα τού Μαν- φρέδου ξεψύχησε ύστερα από μία ώρα κι' ο πατέρας της πεθανε από τή λύπη του πάνω στό μνήνα... Ήταν τρομερό, κύριε!

— Πραγματικά τρομερό, συμφώνησε ο πρίγκηψ. Άλλά, πέστε μου, είσαστε βέ- βαιος ότι αυτοί οι άνθρωποι... ήταν πραγ- ματικά ο πατέρας κι' ή μητέρα τού Μαν- φρέδου;

— Γιά ποιά λόγο δεν θά ήταν; ρώτησε ο Τρικό κυττάζοντας στα μάτια τόν πρίγ- κηπα.

— Αυτό τó έγκλημα μου φαίνεται τόσο ανατριχιαστικό που δυσκολεύομαι να τó πιστώσω, απάντησε ο Μοντεμπέλλο.

— Ά, άγαπητέ μου πρίγκηψ, είπε είρω- νικά ο Μονκλάρ, βλέπω πως δεν έφέρετε κα- θόλου αυτούς τούς ανθρώπους, που διατά- ζετε να τούς πολεμήσετε με τά ξίφος στό χέρι. Είναι ίκανοί να κάμουν τά πιά άπο- τρόπαια έγκλήματα και τó παράδειγμα που σας ανέφερε ο Τρικό δεν είναι τó μο- ναδικό.

Ο Τρικό έπεδεβαίωσε τά λόγια τού άρ- χιδουκάστου με μία κίνησι τού κεφαλιού και συνέχισε.

— Ξέρω καλά ότι ή Πιερότ ήταν μητέρα τού Μανφρέδου.

— Ποιά Πιερότ; ρώτησε ο Μοντεμπέλλο.

— Η γυναίκα τού Πιέρ, που έφτανε ζυ- λοπέδιλα... αυτή που σκότωσε ο Μανφρέ- dos. Άλλά, πρόσθεσε, δεν είμαι βέβαιος πως ο Πιέρ ήταν πατέρας του. Η Πιερότ ήταν πολύ άμορφη στά νειάτα της κι' οι κακές γλώσσες λένε πως δεν άφησε την ά- μορφία της να πάη ναμένει.

— Άρκετά, Τρικό, είπε ο Μονκλάρ δια- κόπτοντάς τον. Δεν μάς χρειάζονται οι λε- πτομέρειες... Άγαπητέ μου πρίγκηψ, θέ- λετε να δώσετε τις διαταγές σας σ' αυτό τόν άνθρωπο;

— Είναι περιττό, απάντησε ο Μοντεμπέ- λλο που σηκώθηκε από την πολυθρόνα του.

— Τί είπατε;

ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΜΕΣΑ ΣΕ 50 ΧΡΟΝΙΑ

Εβδομήντα δυό μικροί και μεγάλοι Τόμλιον άποτελούν την πολυμελέστερη οικογένεια της Άμερικής. Η άνωτέρω φωτογραφία πά- ρηκε πρό ημερών έπ' ευκαιρία τών χρυσών γάμων, τού ζεύγους Τζωρτζ και Άντονα Τόμλιον που έωσα την ευκαιρία να συγκε- ντρωθούν γύρω τους όλοι οι πολυπληθείς άπόγονοί τους. Ο Τζωρτζ είναι 71 χρόνων, και ή Άντονα 68, κατά τά 50 δε χρόνια της συμβί- ωσής τους είδαν να γενιόσονται 14 παιδιά, 45 έγγονα και 11 δισέγγονα. Η 72μελής οικογένεια φωτογραφήθηκε πάνω στον πλατύτερο δρόμο τού Άρλινγκτον (Καλιφόρνια) δημοσιουργώντας ένα μέτωπο που τόν έκάλυπτε άπ' άκρου σε άκρο.

— Είπα ότι δεν επιθυμώ πια να επισκεφθώ την Αύλη των Θαυμάτων.

— Ά, αυτό με λυπεί πολύ, αθύντα, είπα ο Τρικό. Φοβάμαι ότι υπερέβαλα τα πράγματα μιλώντας για τη δύναμη του Λαντεναι και του Μανφρέδου... Μην ανησυχήτε όμως... Θα τους κρατήσω σε απόσταση και δεν θα μάς ανησυχίσουν.

— Άθλιε! ψιθύρισε ο Μοντεμπέλλο ανάμεσα στα δόντια του.

— Τι έχασα ο δούτοχος! είπα με κλαψιάρικη φωνή ο Τρικό. Βασιζόμουν στη γενναϊότητα του αθύντη μου, πού, βέβαια, θα με πλήρωνε με το παραπάνω.

Λέγοντας αυτά άπλωσε το χέρι του προς το μέρος του Μοντεμπέλλο και το βλέμμα του έγινε αδιάντροπο.

«Θ' αξίζει να σε πληρώσω με ξυλίες», σκέφτηκε ο Τρικό.

Και γυρίζοντας προς τον αρχιδικαστή του είπε:

— Δεν νομίζετε πως αυτό το έρπετο κατακράται την άδεια που του δώσατε να αναπνεύ τον ίδιο αέρα με μας;

Ο Μονκλάρ έκανε μια κίνηση με το χέρι του κι ο Τρικό έτρεξε να βγεί από το δωμάτιο αφού έριξε ένα βλέμμα γεμάτο μίσος στον Τρικό.

— Με ταπεινώσεις! μουρμούρισε καθώς διασκέλιζε το κατώφλι της πόρτας. Θα ιδούμε, όμως, ποιος από τους δύο μας θα γελάσει τελευταίος! «Ήρθε εδώ για να βοηθίσει το γιο σου μέσα στην Αύλη των Θαυμάτων κι η πρώτη σου δουλειά ήταν να πής έρπετο το βασιλιά της Άργκ. Ξέρω καλά πως είσαι ο πατέρας αυτού του Μανφρέδου που τον μισώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Θα μάθεις τώρα τί αξίζει το μίσος μου!

Όταν έμειναν μόνοι, ο Μονκλάρ ρώτησε τον Τρικό:

— Άλλά τί κακό βρίσκετε σ' αυτό τον άνθρωπο;

— Δεν μπορούσα να τον βλέπω, απάντησε ο Μοντεμπέλλο. Τί άπαισιο πρόσωπο! Πώς μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ανθρώπους σαν κι αυτόν;

Ο αρχιδικαστής πρέπει να ξέρει τα πάντα κι όλα τα μέσα είναι καλά για να φτάσει στο σκοπό του, είπε ο Μονκλάρ. Άλλά, άς γυρίσουμε στην υπόθεσή σας...

Μήπως οι άφηνήσεις του Τρικό, που ξέρω και από άλλες πηγές πως είναι άληθινές, σας έκαναν ν' αλλάξετε γνώμη;

— Ομολογώ ότι ναι, απάντησε ο Τρικό. Θέλω να ξανασκεφτώ αυτό το ζήτημα και θα έχω την τιμή, άν μου το επιτρέψετε, να ξαναγυρίσω, έπειτα από μερικές ημέρες, για να σας κάμω γνωστή την άπόφασή μου.

— Θα μείνετε πολλή καιρό στο Παρίσι; ρώτησε ο Μονκλάρ έπειτα από μικρή σιωπή.

— Τό λιγώτερο τρείς μήνες, απάντησε ο

Τρικό. Θα βρεθώ ίσως πολλές φορές στην άναγκη να ζητήσω τη συνδρομή σας και φοβάμαι μήπως σας γίνει άνοχηλικός.

— Είμαι στη διάθεσή σας, βίαστηκε να πη ο Μονκλάρ. Ξέχασα να σας ρωτήσω πού μένετε... Άν τύχη να μάθω τίποτε για το γιο σας... Δεν μου είπατε πως λέγεται Λουδοβίκος;

Ο Τρικό απάντησε άκούγοντας αυτή την ερώτηση.

— Ναι, απάντησε. Αυτό είναι το όνομα που του δώσαμε όταν γεννήθηκε.

— Άν, λοιπόν, μάθω τίποτε, πρέπει να μπορώ να σας είδοποιήσω άμέσως, συνέχισε ο Μονκλάρ.

— Νοίκισα για τρείς μήνες ένα μέγαρο στην οδό Κανέ, άχι μακριά από την έκκλησία της Παναγίας, απάντησε ο Τρικό.

— Άλλά το ξέρω αυτό το σπίτι, είπε ο Μονκλάρ άχι χωρίς κάποια έκπληξη. Είναι ένα παλιό άρχοντικό, πού η γυναίκα μου κι' έγω το προτιμήσαμε, έπειδή βρίσκεται στο κέντρο της πόλεως, άλλά και ταυτόχρονα κάπως παράμερα.

Λέγοντας αυτά, είχε σηκωθεί από τη θέσι του.

— Χαίρετε, κύριε, είπε. Θα έχω την τιμή και την ευχαρίστηση να σας ξαναεπισκεφθώ έπειτα από μερικές ημέρες.

Ο κύριος ντε Μονκλάρ του έδωσε το χέρι του πού ο Τρικό άγνιξε με τα δάκτυλά του. Αυτό το χέρι ήταν παγωμένο όπως του νεκρού.

Ο Τρικό άναμείβοντάς τον στο άλογό του και ακολουθούμενος από το Λορέντζο, βίαστηκε ν' άπομακρυνθί από το σπίτι αυτού πού έμοιαζε σαν τάφος.

Τό μίσος του Τρικό

Πέντε λεπτά μετά την άναχώρησή του Μοντεμπέλλο, ο Μονκλάρ άνέθηκε στο άμάκι του κι' έδωσε την έντολή στον άμαξά του να τον οδηγήσει στο Λούβρο.

Τη στιγμή πού ο Μονκλάρ έτοιμαζόταν να κλείσει την πόρτα του άμαξιού πίσω του, ο Τρικό πού ήταν κρυμμένος σε μια γωνία της μεγάλης αήλης έτρεξε κοντά και του έπεσε λυγίζοντας στα δυο το κορμί του:

— Είπα όλα όσα έπρεπε να πώ αθύντα:

— Ναι, έχετε καλή μνήμη και δεν ξεχάσατε τίποτε, απάντησε ο Μονκλάρ. Πέρασε άπόψε από τον έπιστάτη μου και πές του να σου δώσει δέκα ντυσά σκούδα. Τα χρήματα αυτά θα τα μοιραστής με τον Τίτο. Είναι σωστό ν' άνταμείψω με το ζήλο αυτού του ανθρώπου.

Ο Τρικό κούνησε προς τα πίσω το κεφάλι του.

— Άθύντα, θα είσπραξω τα δέκα σκού-

δα και θα τα δώσω στο Ναπολιτάνο, χωρίς να κρατήσω ούτε ένα δηνάριο, άπάντησε.

— Τί σημαίνει αυτό; είπα έκπληκτος ο Μονκλάρ. Βρίσκει πως αυτά τα χρήματα είναι λίγα;

— Δεν είπα αυτό, απάντησε ο Τρικό. Άλλά, ο αθύντης μου θα μου επιτρέψει να του πω πως άν ήθελα χρήματα, δεν θα τα ζητούσα ούτε από τον αρχιδικαστή, ούτε από το βασιλιά.

— Σωστό, συμφώνησε ο Μονκλάρ. Θα μπορούσα να τα παίρνω από τους ληστές της Αήλης των Θαυμάτων, σαν βασιλιάς τους πού είσαι. Άλλά τί ζητάς λοιπόν;

— Δύο πράγματα.

— Τό πρώτο;

— Θέλω να μου υποσχεθίτε πως, ό,τι κι' άν γίνει, ο Λαντεναι κι' ο Μανφρέδος δεν θα γλυτώσουν από το θάνατο.

— Αυτό είναι άποφασισμένο, απάντησε ο Μονκλάρ. Άλλά τί φαντάζεσαι, λοιπόν, πως μπορεί να γίνει;

— Δεν ξέρω. Γι' αυτό ζητάω να μου το υποσχεθίτε.

— Έχετε το λόγο μου. Άς έρθωμε στο δεύτερο.

— Τό δεύτερο είναι ότι ζητάω τη νάρι ν' άντικαταστήσω το δέμιο, την ήμερα πού αυτοί οι δυο άθλιοι θα παραδώσουν την ψυχή τους στο διάβολο.

Ο Μονκλάρ κύτταξε με περιέργεια το συνομιλήτή του. Τό μίσος πού έδειχναν τα λόγια του Τρικό του έκανε έντύπωση.

— Θα δούμε, απάντησε.

— Αθύντα, μην ξεχνάτε πως διακινδυνεύω σε κάθε στιγμή τη ζωή μου για να σας εξυπηρετήσω, είπε ο Τρικό. Ζητάω, λοιπόν, γι' άντάλλαγμα τη ζωή των δυο αυτών ανθρώπων.

Ο Μονκλάρ σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— Έστω, απάντησε έπειτα. Σου ύπόσχομαι πως αυτοί οι δυο άνθρωποι θα πεθάνουν από το χέρι σου.

— Ευχαριστώ, είπε ο Τρικό κάνοντας μια βαθειά υπόκλιση.

Τό άμάκι ξεκίνησε άμέσως.

Μισή ώρα άργότερα, ο κύριος ντε Μονκλάρ έμπαινε στο γραφείο του Φραγκίσκου.

— Τί νέα μου φέρνετε; τον ρώτησε ο βασιλιάς. Άνακαλώμετε κανένα ίγνος;

— Άλλοίμονο, άχι, απάντησε ο Μονκλάρ. Δεν ξέρω άκόμη τίποτε για τη δούκισσα του Φοντανειμπλά.

Ο βασιλιάς σκόπησε από την πολυβολία του κι' άρχισε να βηματίζει μέσα στο γραφείο του.

Μια σκέψη τον άπασχόλησε από κάμποση ώρα. Έπρεπε τάχα να την κάμω γνωστή στον αρχιδικαστή; «Η μήπως ήταν καλύτερα να ένεργήσω μόνος του;»

Στό τέλος, πήρε την άπόφασή του.

— Ρωτήσατε αυτή τη γρηά ντε Σαιντ Άλμπαν; είπα.

— Ναι, απάντησε ο Μονκλάρ.

Κάτι σαν χαμόγελο άφύισε το πρόσωπό του.

— Η άλήθεια βρίσκεται προς αυτό το μέρος, πρόσθεσε.

— Λοιπόν;

— Νομίζω πως η Σαιντ Άλμπαν ένήργησε για λογαριασμό κάποιου ανθρώπου πού έχει πολύ μεγάλη δύναμη. Και τό συμπεραίνω γιατί δεν μπόρεσα να της πάρω λέξι.

— Διάβολε! είπα ο Φραγκίσκος. Πιστεύετε, λοιπόν, ότι κάποιος από τους ανθρώπους πού με περιστοιχίζουν είναι συμφέρον να εξαφανιστεί η Ζιζέτι;

— Δεν πιστεύω τίποτε, Μεγαλειότατε, απάντησε ο Μονκλάρ. Τό μόνο πού ξέρω είναι ότι η Σαιντ Άλμπαν έχει σφαλίσει τό στόμα της. ένό πριν ήταν πολύ φλύαρη.

Ο Φραγκίσκος έτριξε τα δόντια του.

— Τί γίνεται στην περίπτωση πού ένας άνθρωπος έχει κλεισμένο τό στόμα του, ένώ έχει κάτι να πη; ρώτησε.

— Μεγαλειότατε, απάντησε ψυχρά ο Μονκλάρ, στην περίπτωση αυτή, δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να κάμωμε τη γλώσσα του να λυθί, από τα βασανιστήρια. Κι' ο τρόπος αυτός άποδείχτηκε πάντοτε σκεδόν άποτελεσματικός.

— Γιατί αυτή η γρηά δεν θέλει να μι-

λήσει; είπα ο βασιλιάς σαν να ήθελε να δικαιολογήσει την άπόφασή του.

— Αυτό θα τό μάθουμε, άπάντησε ο Μονκλάρ. Άύριο ή Σαιντ Άλμπαν θα μιλήσει!

— Κάμετε όπως νομίζετε, είπα ο βασιλιάς. Ξέρετε πως δεν μου άρέσουν οι δολοπλοκίες γύρω μου... Άλλοίμονο σε κείνον πού τόλμησε να μου παίξει αυτό τό άσχημο παιχνίδι!

— Σε κείνον, Μεγαλειότατε;

— «Η σε κείνον, όποια κι' άν είναι!

Ο Μονκλάρ σκέφτηκε: «Η δούκισσα ντ' Έταμπ είναι γεμάνη!»

— Πηγαίνετε, Μονκλάρ και τελειώστε μου τό συντομώτερο αυτή την υπόθεσι, είπα ο βασιλιάς.

— Μεγαλειότατε, απάντησε ο αρχιδικαστής, θα κάμω, ό,τι μπορώ για να σας ευχαριστήσω. Άλλά θα μου επιτρέψετε να σας άπασχολήσω και με μια άλλη υπόθεσι...

— Ποιά υπόθεσι; ρώτησε ο Φραγκίσκος.

— Έννοώ την Αήλη των Θαυμάτων...

Ο βασιλιάς έκανε μια κουρασμένη κίνηση.

— Νομίζετε, λοιπόν, πως είναι τόσο άπαραίτητο να εξολοθρεύσωμε αυτούς τους κακοποιούς; είπα με τό κουτοπόνηρο ύφος πού συνήθιζε να παίρνη πολλές φορές.

— Δεν έχω τίποτε μαζί τους, απάντησε ο Μονκλάρ με παγερό τόνο. Νομίζω, όμως, ότι δεν είναι σωστό να κηλιδώνεται η υπόληψή του βασιλιά μου.

— Ομολογήστε, όστόσο, είπα ο Φραγκίσκος, ότι μισείτε αυτούς τους ανθρώπους, έπειδή τους υποτιμώσατε ότι σας σκότασαν τό γιο σας. Καταλαβαίνω, βέβαια, τον πόνο σας... Άλλά, είσατε βέβαιος ότι τό έγκλημα αυτό είναι δικό τους έργο;

Ο Μονκλάρ δεν απάντησε. Τό πρόσωπό του έγινε πιο κρύνο από ό,τι ήταν συνήθως και τα γυαλένια μάτια του έσβυσαν όλοτετα.

Ο βασιλιάς συνέχισε.

— Σκεφθήτε πόσο τρομερό θα είναι τό πλήγμα για τη βασιλική μου άξιοπρέπεια, πού έβλεπε να προστατεύεται, άν άποτύχετε! Οι κακοποιοί αυτοί είναι πολυάριθμοι και διαθέτουν άριστο όπλισμό... Κι' έκτός απ' αυτό, η Αήλη των Θαυμάτων μας προσφέρει πολυτίμητες υπηρεσίες. Οι άστοι τρέμουν κι' ο φόβος τους φέρνει με τό μέρος μας, γιατί αισθάνονται την άναγκη της δικής μας προστασίας. Ποιάς ζέρει, άν, την ήμερα πού θα έπαιναν να φοβούνται τους κακοποιούς, δεν θα στρέφονταν εναντίον του βασιλιά;

— Η Μεγαλειότης σας κρίνει τα πράγματα με την ψυχρή λογική, είπα ο Μονκλάρ.

— Συμφωνείτε, λοιπόν, με τη γνώμη μου; ρώτησε ζωηρά ο βασιλιάς.

— Εγώ, Μεγαλειότατε; είπα ο Μονκλάρ.

— Έχω τό δικαίωμα να συμφωνώ ή να μην συμφωνώ μαζί σας; Παίρνω μόνο διαταγές από σας και τίς εκτελώ. Αυτή είναι η δική μου δουλειά. Τί άλλο είμαι από μια μηχανή;...

— Η Μεγαλειότης σας με διατάσσει ν' αήσω ήσυχο τό ληστή Μανφρέδο, πού ήθε να την προσβάλει μέσα στο Λούβρο...

— Μονκλάρ!

— Τον Μανφρέδο, πού είναι ίσως ο άνθρωπος πού ζητάμε... εκείνος πού έκλεψε ή έβαλε άλλους να κλέψουν τη δούκισσα του Φοντανειμπλά...

— Διάβολε! φώναξε ο Φραγκίσκος διακόπτοντας τον. Άν αυτό ήταν σωστό...

— Η Μεγαλειότης σας, συνέχισε ο Μονκλάρ, με διατάσσει να μην πειράξω αυτό τον άνθρωπο, πού, σε τρείς ήμέρες, θα φύγει από τό Παρίσι μαζί με τον πατέρα του.

— Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε ο Φραγκίσκος. Ξεσηγήστε!

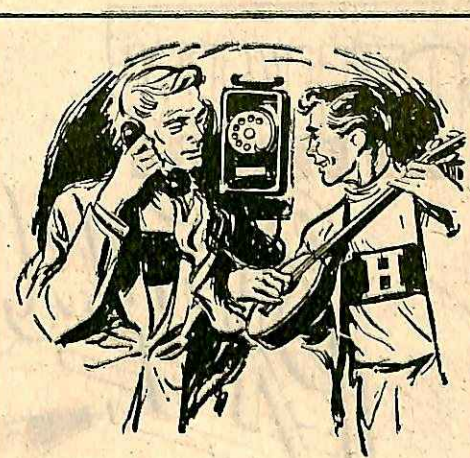
— Θα συμφωνήσω, λοιπόν, με τίς διαταγές σας, είπα ο Μονκλάρ κάνοντας μια βαθειά υπόκλιση.

— Μονκλάρ, σας διατάσσω να ξεσηγήσετε! φώναξε ο βασιλιάς σε άυστηρό τόνο.

— Μου είναι πολύ εύκολο να τό κάμω, απάντησε ο Μονκλάρ χωρίς να παρακινήσει.

Άλλά πρέπει πρώτα να σας πω ότι δέχτηκα πριν από λίγη ώρα την έπίσκεψή του Τρικό.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ; Η συνέχεια

Οι φοιτητάι σήκωναν τό άκουστικό, χτυπούσαν τό μπάντζο και ή τηλεφωνήτρια τους έδινε γραμμή...

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ και τα παράξενά του

Μερικές άσυγχρονες τελειοποιήσεις του

Ύστερα από 80 χρόνων ζωή, πού τη συμπλήρωσε εδώ και μερικές έβδομάδες, τό τηλεφωνό εξακολουθεί να είναι ένα «διαβολικό» μηχανήμα και μια μόνιμη ένοχλησι, για πολλούς από τα εκατομμύρια των ανθρώπων, πού θέλοντας και μη καταφεύγουν στη βοήθειά του κάθε λίγο και λιγάκι.

Η άλήθεια είναι ότι τό τηλεφωνό διευκολύνει τη ρύθμιση πολλών υποθέσεων, πού χωρίς αυτό θα χρειάζονταν καιρό για να τελειώσουν. Άλλά ή ύπαρξή του μάς προσφέρει άμέτρητες ταλαιπωρίες και δημιουργεί ένα σωρό παράξενα περιστατικά και καταστάσεις.

Η κατοχή ενός τηλεφώνου, στην Άμερική, δέχτηκε εδώ και λίγον καιρό την έπίσκεψη ενός υπαλλήλου της τηλεφωνικής έταιρείας πού, με όλη την άπαιτούμενη λεπτότητα, την παρακάλεσε να... μη γελήσει από τό τηλεφωνό, γιατί δημιουργεί μπελάδες σε πολύ κόσμο.

Τό κατά τα άλλα χαριτωμένο γέλιο της γυναίκας αυτής, έχει τον ίδιο τόνο με το ειδικό σήμα του τηλεφωνικού κέντρου, πού ελκικό σήμα του τηλεφωνικού αυτόματος όταν άκούγεται, διακόπτει άυτόματος τις συνομιλίες! Έτσι, όταν ή γυναίκα αυτή γελούσε από τό τηλεφωνό, τό γέλιο της είχε την ίδια έπίδραση με το ειδικό σήμα και έκοβε στη μέση ένα μεγάλο μέρος από άλλες συνομιλίες. Μία φορά, μάλιστα, τό γέλιο της σταμάτησε 48 τηλεφωνήματα!...

Τό περιστατικό αυτό φαίνεται —και είναι ούσιαστικά— παράδοξο, άλλά εξηγείται από τό γεγονός, ότι ή ανθρώπινη φωνή μεγεθύνεται κατά χιλιάδες φορές, όταν περνάει μέσα από τα τηλεφωνικά σύρματα. Για να διασπίση μάλιστα 500.000.000 φορές πού μεγάλη από ό,τι είναι.

Σε πολλούς τηλεφωνικούς θαλάμους των ξένων χωρών, εκείνος πού καλεί παίρνει γραμμή μόνο μόλις άκουσθή στο τηλεφωνικό κέντρο ο καθωρισμένος ήχος, πού κάνει τό μεταλλικό κέρμα, καθώς πέφτει μέσα στο αυτόματο κουτί.

Μερικοί Άμερικανοί φοιτητάι, λοιπόν, άνακαλύψαν ότι τό μπάντζο μπορεί να άποδώσει τον ίδιο ήχο με τό κέρμα, πού πέφτει στο κουτί. Όταν λοιπόν ήθελαν να τηλεφωνήσουν —πράγμα πού έκαναν κατά παραπάνω από συχνά, άφότου βόρκαν τα κλάμπα— σήκωναν τό άκουστικό, χτυπούσαν τό μπάντζο και ή τηλεφωνήτρια, πού νόμιζε ότι άκουγε τό κέρμα να πέφτει, τους έδινε γραμμή!...

Με τό κόπο αυτό, έπικοινωνούσαν τακτικά με τα κορίτσια τους, πού φοιτούσαν σε ένα άλλο κολλέγιο και συζητούσαν μαζί τους τηλεφωνικά για μεγάλα χρονικά διαστήματα — μία και δεν πλήρωναν.

Άλλά τό ρεκόρ της πιο μεγάλης τηλεφωνικής συνδιαλέξεως απ' ό,τι είναι γνωστό, τό κατέχει μια νεαρή Άμερικανίδα από τό Λος Άντζελες, πού ένα τηλεφώνημα της κράτησε έφτάμισι δολέκτες ώρες. Ένα πρωί, ή κοπέλλα αυτή μπήκε σε έναν τηλεφωνικό θαλάμο στις όχτες ή ώρα, έφωτισμένη με μία τσάντα γεμάτη νομίσματα και πήρε στο τηλεφωνό τον αγαπημένο της, πού μένει στην ίδια πόλη.

Ός τις τριήμισι τό μεσημέρι, κουβέντιαζε με τον ίδιο άνθρωπο, χωρίς να κάνει ούτε ένα μικρό διάλειμμα. Όταν έπί τέλους, κατέβασε τό άκουστικό και βγήκε από τό θάλαμο, δικαιολογήθηκε στους περιέργους, πού είχαν μαζευτεί, ότι είναι τρομερά έρωτευμένη με τό νεαρό. Ο μαραθώνιος αυτός δεν την είχε κουράσει καθόλου.

Άκριβώς αυτή τη διάθεσι για πολλολογία έφερε ένας Άμερικανός από τό Μίτσιγκαν, πού κάθε πρωί, πριν ξεκινήσει για τό γραφείο του, κλειδώνει τό τηλεφωνό σε μια ντουλάπα. Η γυναίκα του έδινε ότι όταν έπιαναν ούτε τα κλάμματα, ούτε οι άπειλές και ζήτησε από την έταιρεία να βρη μια συμβολαστική λούρι.

Ο σύζυγος όμως φαίνεται άποφασισμένος να μην υποχωρήσει, γιατί ήξερε ότι όταν ή γυναίκα του έπιανε τό τηλεφωνό στα χέρια της, δεν έκανε καμία άλλη δουλειά. Στο τέλος, όμως, δέχτηκε να άντικαταστήσει την παλιά συσκευή του με μια καινούργια, πού τό μικρόφωνο και τό άκουστικό της είναι τοποθετημένα πάνω στην συσκευή και έτσι ο χειριστής έχει έλεύθερα τα χέρια του.

Και, άφοι ή λόγος για τελειοποιήσεις, αξίζει τον κόπο να αναφέρουμε μερικές από τις πιο πρακτικές έπινοήσεις των Άμερικανών γύρω από τό τηλεφωνό. Σε άρκετές πόλεις άρχισε ήδη ή τοποθέτηση τηλεφώνων, πού αντί για τον καθιερωμένο δίσκο διαθέτουν μία σειρά από πλήκτρα.

Με τό σύστημα αυτό, έκείνος πού τηλεφωνεί, δεν χάνει την ώρα του περιμένοντας τό δίσκο να εξαγογυρήσει στη θέσι του, άλλά πατάει συνέχεια τα κουμπιά για τους αντίστοιχους αριθμούς και σχηματίζει τό νούμερο της προτιμήςεώς του, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

Σε μια άλλη συσκευή ο χειριστής δεν έχει παρά να πη τον αριθμό πού θέλει μπροστά στο μικρόφωνο και ή σύνδεσι γίνεται άυτόματος. Τα τηλεφώνα αυτά, όμως, δεν άποθηκαν στην κατανάλωσι, γιατί, για να λειτουργήσουν, χρειάζεται και ένα είδος ηλεκτρονικού έγκέφαλου, πού τό κάνει έξαιρετικά πολυδάπανο.

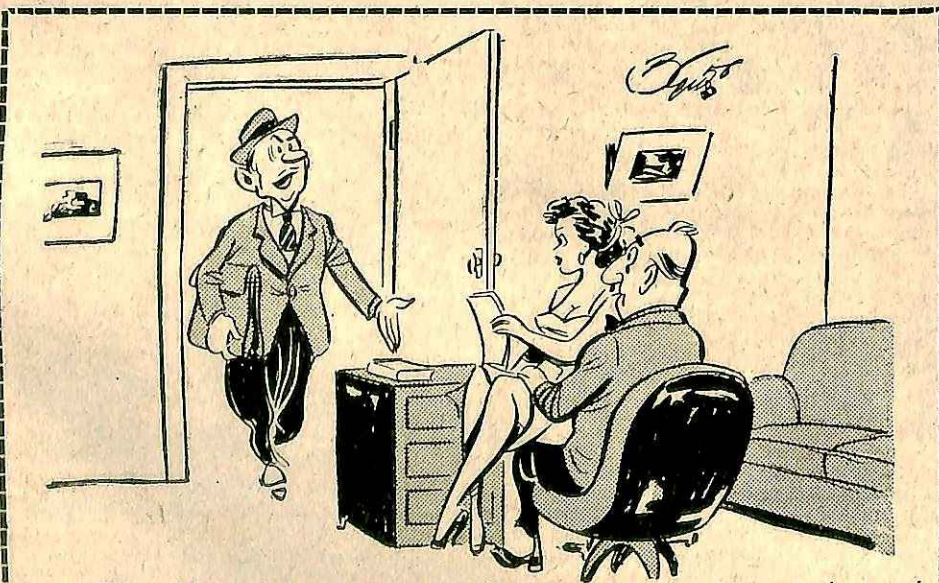
Αντίθετα, ένα άλλο μοντέρνο τηλεφωνό, πού είναι οικονομικό και πρακτικό, χρησιμοποιεί την ήλεκτρική ένέργεια για να λειτουργήσει. Χάρη σε μία ειδική μπαταρία, έπίσης, άποθηκεύει την ένέργεια πού χρειάζεται για τη νύχτα και τις βροχερές μέρες.

Έξ άλλου, μαζί με τις τεχνικές τελειοποιήσεις, πού προσφέρουν στους πελάτες τους για να κάνουν πιο άνετη και άσυγχρονη την τηλεφωνική έπικοινωνία, πολλές μεγάλες έταιρείες έχουν οργανώσει ειδικές υπηρεσίες για την εξυπηρέτησι των πελατών.

Στην Άμερική, π.χ. μπορεί κανείς να μάθει τα άθλητικά νέα, τό μετεωρολογικό δελτίο, τις τιμές του χρηματιστηρίου ή πού θέλει, σε τιμές ευκαρίσιας, να βρη διάφορα είδη σε τιμές ευκαρίσιας, παίρνοντας στο τηλεφωνό έναν ώρισμένο αριθμό.

Άλλά, την άριώτερη δονάνωσι στην τομέα αυτό, την έχει ή τηλεφωνική έταιρεία της Βιέννης, πού διαθέτει πολλές υπηρεσίες πληροφοριών και εξυπηρέτησεώς των πελατών της. Ανάμεσα στα άλλα, ένα άπλό τηλεφώνημα προσφέρει στους Βιεννέζους ένα παραμυθι διαρκείας πέντε λεπτών, τους καταλλήλους τόνους για τό κορδίσμα μουσικών όργάνων, μαθήματα στενογραφίας, συμβουλές και συνταγές για τό μαγειρέμα, προγνωστικά για τις ήπτοδρομίες και τα έργα πού παίζονται στα θέατρα και τους κινηματογράφους.

Έπί πλέον, από έναν αριθμό του τηλεφωνικού κέντρου, μεταδίδεται κάθε μέρα και από μια εύθυμη ιστορία.

— Κύριε Μοντεμπέλλο, ευχαρίστω σας άναγγέλλω ότι δέχομαι τας προτάσεις σας για να μω συνταίρησι στην έπιχείρησι!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Βλῆμα

ΕΠΕΙΤΑ από λίγα χρόνια—δέκα, πέντε ή δύο μονάχα—θα συμβῇ ἕνα κοσμοϊστορικὸ γεγονός: πού θα ἐγκαθι-
νάσῃ τὴν ἐποχὴ τοῦ «πολέμου τῶν
κόσμων».

Μία πελώρια ροκέτα: ύψους 30-40 μέτρων. Θα έσπενδυνόσθη ποδο τα ύψη, αβόιντας πύρα της με γλώσσα φωτιάς και θα γαθί στη στρατόσφαιρα. Υστερα από 20-30 λεπτά της ώρας, το πρώτο αυτό διητηρητικό βλήμα θα πέσι σ' ένα σημείο της Γης. 8 ή 10 χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά απ' το μέρος απ' όπου ξεκίνησε.

Μπορεί τὸ βλήμα αὐτὸ νὰ εἶναι ἀμερικανικό. Ἡ μπορεῖ νὰ εἶναι ρωσικό.

Πάντως, θ' αποτελέσει ένα άκατανίκητο επιθετικό όπλο, προβλέπεται δὲ νὰ μεταφερῇ μέσα στοὺς «ρύγχος» του μιὰ βόμβα ὑδρογόνου μὲ καταστρεπτικὴ δύναμι πολλῶν μεγατόνων (ἐκατομμυ-

ρίων τόνων κοινής έκρηκτικής ύλης).
Θ' ανέβαινε σε τόσο ύψος (1.000-1.300 χιλιόμετρα από τη γή) και θα κινήται με τεταίι ταχύτητα (10-25 χιλιάδες χιλιόμετρα την ώρα) ώστε αφού έκσπενδονισθή πιά, κάθε άμυνα εναντίον του θα είναι πρακτικά άδυνατη.

Οι γερμανικές βούβες V-2, που προκαλέσαν τόσες καταστροφές στα Αλγινδία κατά τα τέλη του δευτέρου πολέμου, θα είναι παιχνιδιάκια υποτροπαστε διηπειρωτικό Βλῆμα: που θα καταστροφή μετὰς μιὰ ολοκλήρω μεγαλοπολι. Οι Αμερικανοί ειδικὸι υπολογίζουν ὅτι ἕνα- δύο τέτοια Βλῆματα γιὰ καθεμιά ἀπ' τὶς 50 μεγαλύτερες πόλεις τους, θα σκοτώσουν 10 - 50 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους θὰ ἐλαττώσουν κατὰ τὸ ἕνα τρίτο τὴ βιομηχανικὴ ἰκανότητα τῆς γῆρας τους καὶ θὰ μετράβουν μιὰ χαλὰς ἐκτάσεις τῆς στερῶν ἐργασίας.

Σε ποιο σημείο
βρίσκεται ο ανταγωνισμός Ἀμερικανῶν καὶ Ρώσων γιὰ τὴν κατα-
σκήν αὐτοῦ τοῦ ἀποφασιστικοῦ ὄπλου; Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει βετι-
κά. Ὡστόσο, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐκδηλώνουν ἀνησυχίες, γιατί ἔχουν
λόγους νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ Ρωσία προηγεῖται κάπως σ' αὐτὸ τὸν

αγώνα σφόνδα. Πράγματι, έχει εξακριβωθεί από διάφορες πηγές ότι οι Ρώσοι δοκίμασαν πέρυσι ένα ενδιάμεσο βήμα, με άγνοια της ακριβείας σκοπεύοντας, αλλά με βεληνικές 1.300 γιλιόμετρα. Έξ' άλλου, ο γεωστρατηγικός Χένρυ Τζάκσον, πρόεδρος της Υποπεπιτροπής Στατιστικών, Έφορουσών της Ατομικής Ενεργείας, προειδοποίησε τη Γερουσία ότι «υπάρχει κίνδυνος» να εκτοξεύσουν οι Ρώσοι ως το τέλος του έτους ένα κατευθυνόμενο βλήμα με βεληνικές 2.500 γιλιόμετρα.

Ἡ κατοχή ἔστω καὶ αὐτῶν τῶν δύο ἐνδιαμέσων Βλημάτων θὰ παρέχῃ στὴ Ρωσία τὴ δυνατότητα νὰ βουβαρδίζει ἀπ' τὴν ἐδαφὸς της τοὺς περισσότερους συμμαχοὺς τῆς Ἀμερικῆς στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀσία.

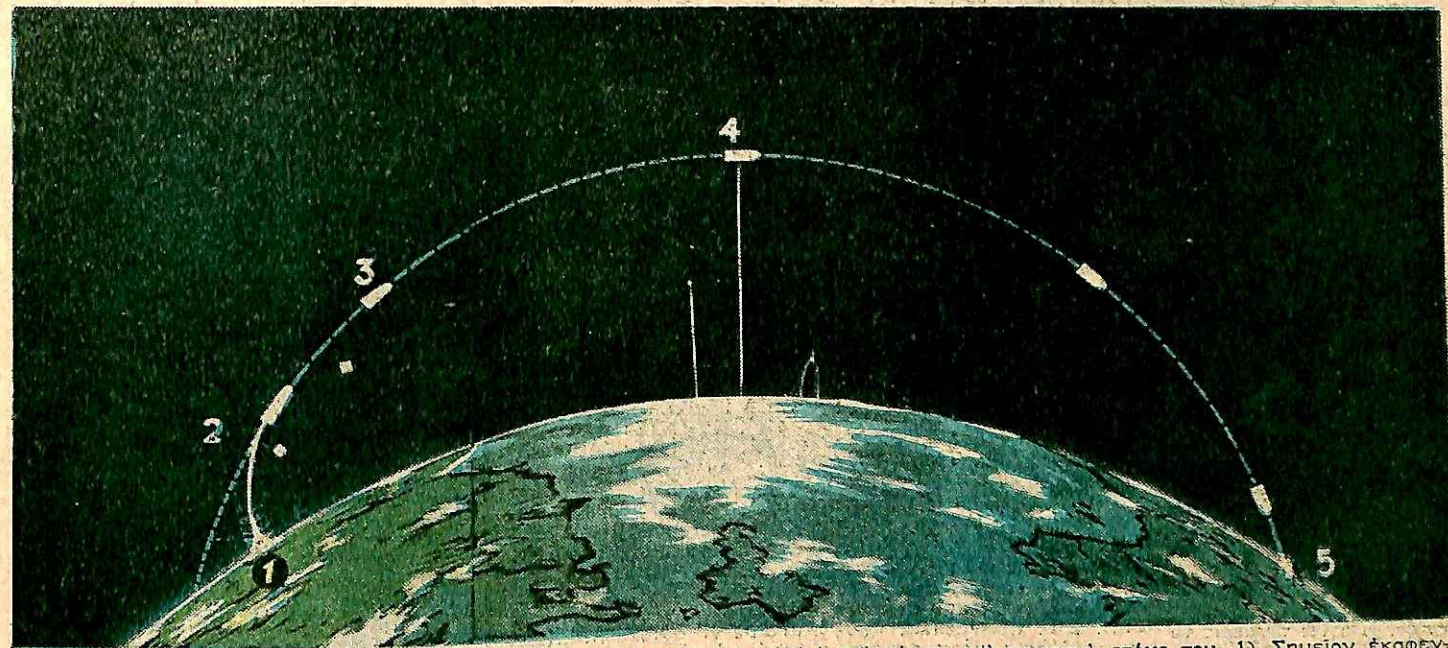
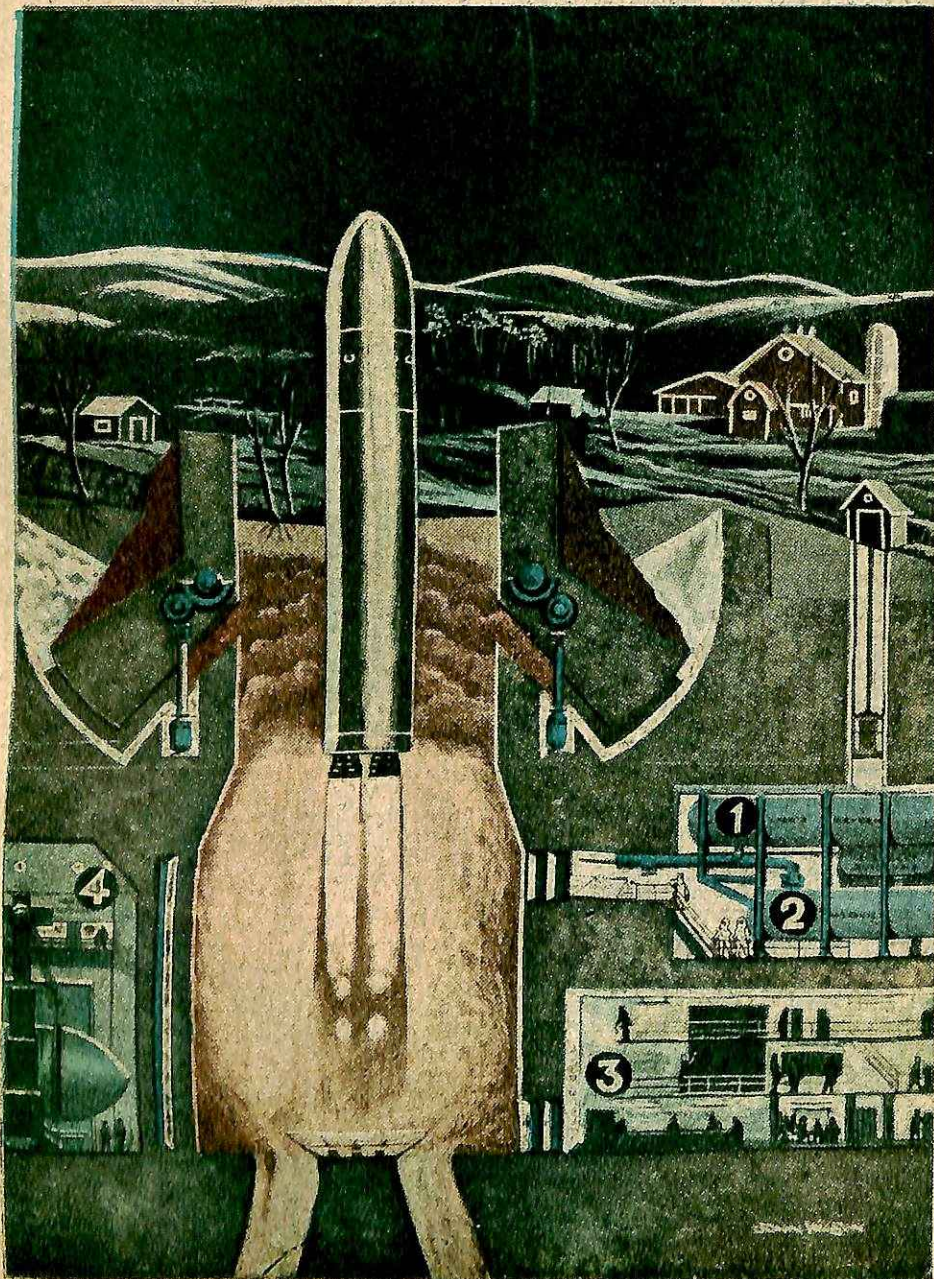
Βεβαία, δὲν ἔπειτα ἀπαραιτήτως ὅτι θὰ ἀποκτήσῃ ἔσται τὴν κυριαρχία τῆς ὑδρόγειου. Κι' ἂν ἀκόμη κατασκευαστῇ πρῶτῃ τῷ διηπειρωτικῷ θλήμα, κι' ἂν μπορῇ νὰ καταστρεφῇ μ' αὐτὸ τὴ Ν. Ὀρκία θὰ τὴ συγκρατήσῃ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα αὐτὸν τὸ φόβος τῶν ἀντιπάλων. Γιατί τὸ ὅπλο αὐτὸ δὲν πρόκειται ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτομάτως ὅλα τὰ ἄλλα εἶδη κατευθυνόμενων Βλημάτων ἀεροπλάνων, κλπ., στὰ ὁποία ἔχουν οἱ Ἀμερικανοὶ ἀναμφισβήτητὴ ὑπεροχή καὶ μποροῦν συνεπῶς νὰ προκαλέσουν μ' αὐτὰ ἀνυπολόγιστες καταστροφές στοὺς Ρώσους.

Όστόσο, η κατοχή του διπλωματικού βλήματος από τα Ζοβίεθ αποτέλεση ασφαλώς ένα ισχυρότατο «άτομ» της ρωσικής προπαγάνδας, ώστε να τραβήξει με το μέρος της πολλές διαστατικές και αμφιταλαντευόμενες χώρες. Το αμερικανικό νόητρο θα ύποπτιζέ τότε μία τεραστιά μείωση, έφθονο η Ρωσία θα καυχήθη ότι ξεετόπισε τις Ήνωμ. Πολιτείες από τη θεσι της πιο προωδευμένης Βιομηχανικής και τεχνολογικής χώρας του κόσμου.

Ποιά είναι η ιστορία της εξέλιξης του εκπαιδευτικού αυτού όπλου; Σήμερα που έχουν κατασκευασθεί πια ήχοφύρατα πυρονηικά όπλα κάθε είδους, οι προσπάθειες των ειδικών έχουν στραφεί κυρίως προς την τελειοποίησή των με-
σαν που θα μεταφέρουν τα όπλα αυτά, ως πρ-
όξασ του νέου θύ- αεροπλάνων, πλοίων, υ-
ποβρυχίων και κατευθυνόμενων βλημάτων.

Τὰ ἐνδιάμεσα κατευθυνόμενα βλήματα, πού
έχουν κατασκευασθῇ ἤδη ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανί-
κους σὲ μεγάλο αἶθμα, μπορεῖ νὰ θεωρηθῶν
μᾶλλον ἀεροπλάνο νωρὸς πιλότο, πού ἀνεβαί-
νουν ὥς ἕνα ὕψος κι' ὕστερα κινούνται ἐνθῶ-
νιστῶτα. Ἡ ἀνάγκη ἀτυσοχηρικοῦ δεξιότατου

Σχηματική παράσταση των υπογείων ένκατα-
στάσεων που προδηλώνονται για την έκαφεν-
δόνια των διηπειρωτικών βλημάτων. 1) Τε-
τόνιστο ύγρο οξυγόνο. 2) Τετόνιστο καυσι-
μού ύλης. 3) Θάλαμος έλέγχου. 4) Τμήμα
επισυναρμολογήσεως έκρηκτικής γομώσεως.

Τὸ βλῆμα ἐκσφενδονίζεται, διατρέχει μιὰ τεραστία κομπύλη τροχία καὶ πέφτει σὺν μακρινὸν στόχῳ του. 1) Σημεῖον ἐκσφενδόνσεως. 2) Σὲ ὕψος 30 χιλιομέτρων ἀποσπᾶται καὶ πέφτει ἡ πρώτη ρουκέτα. 3) Σὲ ὕψος 500 χιλιομέτρων ἀποσπᾶται καὶ ἡ δευτέρα ρουκέτα. 4) Τὸ βλῆμα φθάνει σὺν μεγίστῳ ὕψος 1.000—1.300 χιλιομέτρων καὶ ὑστερα πέφτει μὲ ταχύτητα 20—25 χιλιάδων χιλιομέτρων πῖν ὥρᾳ. 5) Στόχος.

για τη λειτουργία των κινητήρων τους, και οι πτέρυγες που έχουν, περιφορίζουν την ταχύτητα, το ύψος και την τροχιά τους. Το αποτέλεσμα λοιπόν είναι πως μπορούν να τα αντικρούσουν και να τα καταστρέψουν, άλλα ταχύτερα αεροπλάνα ή βλήματα, ή ακόμα και τη τροχιά,

Τὸ διηπειρωτικὸ Βλῆμα ὥς θ' ἀκολουθεῖ μιά καμπύλη ὁριζωνίου, ποῦ τὸ μεγαλύτερο μέρος της θὰ βρισκεται ἐξω ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρά της Γῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἀκριβῶς θὰ πετάει τόσο ψηλά καὶ τόσο γρήγορα, ὑποεῖ να γίνει τὸ πρῶτο ἀκατανίκητο ὄπλο πού κοσμῶν. Σκεπτήτε ποσό δύσκολο, ἢ μάλλον πρακτικῶς ἀδύνατο, εἶναι να σταματήσουμε μιά ὀδὸν κανονίῳ, χτυπώντας τὴν κατὰ τὴ διαδρομὴ της μὲ μιά ἄλλη ὀδὸ! "Ἐ λοιπόν, καὶ τὸ διηπειρωτικὸ Βλῆμα θὰ εἶναι μιά «ὀδὸς», ἀλλὰ πολὺ ταχύτερη ἀπὸ τις συνήθισμένες.

★
 Ἡ ὑπεροχή τῶν Ρώσων ὀφείλεται ἐν μέρει σὸ ὅτι, κατέλαβαν τὸν πειραματικὸ σταθμὸ τοῦ Πνευμονίτη, ὅπου οἱ Γερμανοὶ κατὰ τασκεύαν καὶ δοκίμασαν τὰ κατευθυνόμενα βλήματα τοῦ σταθμοῦ, δεύτερο πολέμου. Ὁ ἐπιστημονικὸς διευθυντὴς αὐτοῦ τοῦ σταθμοῦ, δόκτωρ Βέρνερ φον Μπίρσοφ, πρόφτασε νὰ φύγῃ γιὰ τίς Ἠνωμ. Πολιτείες, μαζὶ μετὰ μερικοῦ βοηθοῦ τοῦ, καὶ ἐξαγοράσῃ ἀπὸ τότε γιὰ λογαριασμὸ τῶν Ἀμερικανῶν. Ἀλλὰ τὸ ὑπόλοιπο προσωπικὸν καὶ ὅλα τὰ τεχνικά μέσα τοῦ σταθμοῦ πέρασαν στὴν κατοχή τῶν Ρώσων καὶ τοὺς ἐπέτρεψαν νὰ σημειώσουν μεγάλης προόδου, πάνω σὲ ἰσὺν τῶν γερμανικῶν ἐξαγορῶν.

Τα τεχνικά προβλήματα που παρουσιάζει η κατάσταση του βλήματος, είναι ακόμη τεράστια. Φαντασθείτε ότι πελώρια ροσκέτα, υψηλή πάνω από 30 μέτρα, με βάρος καταναλίσκοντας όλο τον κόσμο, που θα ξεκινήσει, αργά στην αρχή, να ανεβεί κληρικούς τόνους καυσίμου ύλης σε 60 δευτερόλεπτα, ώς να πρώτα κατακόρυφα κι' ύστερα με διαρκώς μεγαλύτερη κλίση, όπου πού να φτάσει σε ύψος 1.000 - 1.300 χιλιόμετρον απ' τη γη, όπου δεν υπάρχει πιά αέρας. Ύστερα θα συνεχίσει την καυστική πείραση του «ρυγχος» του βλήματος, με την έκρηκτική του πυκνότητα της τάς όμως τώρα προς το έδαφος. 25.000 χιλιόμετρον την ατμοσφαιρική στούμια, με ταχύτητα 25.000 χιλιόμετρον την ώρα και θα πέσει τελικά πάνω στον προκαθορισμένο στόχο.

Το πρώτο λοιπόν πρόβλημα είναι η δύναμη που κινούνται τεράστιο αυτόν όγκο. Οι ταχυτέρες σημερινές ορυκτές βλήμα θα με 4.000 - 5.000 χιλιόμετρα την ώρα. Το διηπειρωτικό βλήμα θα πρέπει να έχει πενταπλάσια ή εξάπλάσια ταχύτητα, να κινείται δηλαδή 20 - 25 φορές ταχύτερα απ' τον ηχο. Τον σεριοβουλευμένων δεδομένων, η ταχύτητα που απαιτείται είναι 100.000 χιλιόμετρα την ώρα, γιατί θα

Αὐτὸ θὰ καθορθῇ μετὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀερίων
πλάνων, τοῦ δὲν θὰ χρειάζονται ὅμως ὀξυγόνο τοῦ αἵματος γιὰ τὴν
τὸ περιέχον ἢ καύσιον ὕλην τοῦ σώματος. Οἱ βόμβες V - 2

Ἡ ὕλη αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἶναι στέρη ἢ οὐσία.
Ἐκκρίνουν ἓνα μίγμα ἀλκοόλ καὶ ὑγροῦ οὐροῦ.

[illegible]

Δεν υπάρχει ως τώρα κινητήρας τόσο μεγάλος
όσο ο 1.000 χιλιομέτρων
ση μόνος του ένα βλήμα 100 τόννων σε ύψος 1.000 μέτρων
Το πιθανότερο λοιπόν είναι ότι θα εφαρμοσθεί το ίδιο σύστημα
προβλήεται και για τους «τεχνητούς δορυφόρους» της Γης. Θα υ-
παρουν δηλαδή δύο ή τρεις κινητήρες - ροκέτες, συνδεδεμένοι σ-
σειρά, που θα λειτουργούν ο ένας μετά τον άλλον. Όταν ο καθένας

τους εξαντλήσει την καύσιμη ύλη του, θα αποσπᾶται αὐτομάτως ἀπὸ τὸ βλήμα καὶ θὰ πέφτῃ, θὰ τὸν διαδέχεται δὲ ὁ ἐπομένους. Ἐτσι τὸ βλήμα θὰ γίνεταί ελαφρότερο καὶ θ' αὐξάνῃ συνεπῶς ἡ ταχύτητά του. Μὲ τὸ σύστημα δὲ αὐτοῦ, θὰ ὑπορέσῃ νὰ ἀσπῇ στὸ απαιτούμενο ὕψος καὶ ταχύτητα.

Δεύτερο βασικό πρόβλημα είναι η καθολικότητα του πληθυσμού. Αυτή θα είναι δυνατή μόνον εφόσον θα λειτουργήσουν σκούπς οι κινη-
τήρες. Απ' τη στιγμή όμως που, τῷ «σκούπο» του θ' άρχισι την
ελεύθερη πτώσι του, καμιά ανθρώπινη προσπάθεια δὲν θά μπορο-
πῇ νά τροποποιήσι τὴν τροχιά του.

Η καθολήνησις κατὰ τὴν ἀνύψωσι τοῦ βλήματος μπορεί να γίνει με δύο τρόπους. 1) Με τὴν ρύθμιση ἐκ τῶν προτέρων τοῦ αὐτοκινήτου μηχανισμού, του, ὥστε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἀπαιτούμενη ταχύτητα τῆς προκαθορισμένη ταχύτητα (ἕνας παρόμοιος ὑπολογισμός γίνεται γιὰ τὴν ὁδὸς τῶν κανονίων). 2) Με ἠλεκτρονικὰς συσκευὰς τοῦ ἄνθρωπου, ὅπως τὸν ἄνθρωπο, ὅπου τὸ ἔδαφος τὴν πιθανὰς παρεκκλίσεις του

Σε περίπτωση δὲ πού θά συμβῇ μιὰ βλάβη καὶ θά ὑπάρξῃ κίνδυνος νὰ πέσει τὸ βλήμα μακριὰ ἀπ' τὸ στόχο του, θά μπορῇ νὰ ἀφαιρηθῇ ἀπὸ τὴν ἀποστολή.

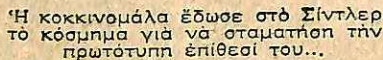
Διάφορα φυσικά αίτια μπορεί να προκαλέσουν υψόσπρεληπτη παρόξλυση του βληματος. Οι απρόσμενες μεταβολές του ταχύων των σωματιωίων της ιονοσφαιρας, που επηρεάζουν τη μετατόπιση ηλεκτρικών κυμάτων κι επομένως την ακρίβεια κάθε συστήματος ηλεκτρονικής καθοδότησης. Οι διακυμάνσεις στην κατεύθυνση και την δύναμη της Βαρύτητας. Και τέλος οι εαρκικές μεταβολές της ταχύτητας περιστροφής της Γης (γιατί έχει αποδειχθεί ότι η Γη κινείται άλλοτε γρηγορώτερα κι άλλοτε πιο αργά).

Υπάρχουν επίσης τα αναπόφευκτα ραδιόα των διαφόρων οργάνων και μηχανισμών. Οσοδήποτε μικρά κι αν είναι αυτά, κατά την εκσφενδυσία του βληματος, πολλαπλασιάζονται κατά τη διάρκεια διαδρομής του και μπορεί να τώ κάνουν να πέσει σε άκρη απόσταση από τον στόχο του.

Τέλος οι νάρτες με τους οποίους θα γίνουν οι υπολογισμοί των τριώνισών του Βλχμιστος δεν είναι απόλυτα ακριβείς - ιδίως δε προκειμένου για τις θέσεις των αμμοκλών πόλεων που βασίζονται αποκλειστικά από το Ουράλια. Λέγεται, μάλιστα, ότι ένας από τους Διπλωμάτες της ρωσικής αντιπρεσβείας στο σχέδιο του Προέδρου "Αϊζενχάουερ της ρωσικής αντιπρεσβείας στο σχέδιο του Προέδρου "Αϊζενχάουερ για ένα ανοιχτά αεροπορικό έλεγχο, είναι το ότι, υποτάσσονται διαδοχικά στην αυτή το μικρό λαό της γαλιναροφίσεως της χώρας τους. "Οχι" αυτά μαζί τα λάθη που αναστρέφει, μπορεί να προκαλέσουν τελικά μια σημαντική παρέκκλιση του Βλχμιστος από το στόχο του. Ωστόσο, οι ειδικοί επιστήμονες εκτιμούν ότι ένα έγκυρον να περιόρισον την αναπόφευκτη παρέκκλιση σε 10 - 15 χιλιομέτρα το πολύ. Εφόσον δε το Βλχμισ θα περιείχε μια ύδραυλική βόμβα, θα υπήρθε να εκπληρώσει το καταστρεπτικό του έργο ακόμη κι αν πέσει σε τόσο απόσταση από το στόχο.

Τρίτο — και μεγαλύτερο — τεχνικό πρόβλημα είναι η αντιμετώπιση της τεραστίας θερμότητας που β' αναπτύχθη απ' την ταίρι με τον αέρα, στον θα αναμψή στην ατμόσφαιρα το κύνημα τ' Βλάνιας. "Αν δέν βρεθί κάποιο μέσον εξουδετερώσας της, βλάνια θα κατάρσεται, θα και ψηλά στον αέρα.

Ενας πιθανός τρόπος είναι να ελαττώνεται η ταχύτητα πέφτον το Βλήμα, με κατάλληλα περυσινά ή με άλλο σύστημα. Η γρήνη πιο κατασκευασή η τροχιά του, ώστε να διασφαλίγεται ότι η τομή κ. ή θεσμοαυτή του. Η να ένα πετυχεύο μεταλλικό π βλήμα, ώστε να ανη προλάβει να λιώσει όλο (ή λιώσει όμοιο ο παρουσιάζει το μειονέκτημα ότι αυξάνει το βάρος του βλήματος. Η να περιβάλλεται από ένα πορώδες υλικό, απ. το οποίο αν β η σαν «ιδιότροπος» ένα ψυκτικό υγρό που θα περιέχει το βλήμα

Δὲν εἶναι ἀπαραίτητος
ὁ κίνδυνος

Ἐπειδὴ δὲν εἶχε μαζί της χρήματα
να ξεφορτώσει τὸ χρέος, ἡ ἀριστο-
κράτεια τοὺς ἔδωσε τὸ κόσμημα, με-
 συμφωνοῦντα ὅτι θὰ τὴν συναντοῦσαν
ἡ Νέα Ὑόρκη, ὅπου θὰ τοὺς πῶνε
χρήματα καὶ θὰ ἔπαιρνε πίσω τὸ
τιμῆμά της. Ἀλλὰ οἱ ἀπατεῶνες προ-
νοοῦν νὰ κρατήσουν τὸ κόσμημα καὶ

Σε μία τέτοια περιπτώσι, ένας πρό-
ωρ-σφηνά του Σίντλερ έζησε άρκε-
ς μήνες μαζί με έναν ύποπτο για τη
λοφονία μιας μικρούλας και έφτασε
στο σημείο να του εξομολογηθή
τη δόνη έγκλημά του, για να κερδίση
την έμπιστοσύνη του και να τον κάνει
όμοιοτόπον.

Οἱ ἐπιγραφές ποὺ μιλοῦν γιὰ τὸν Τρωϊκὸ
Πόλεμο

Μόνον έπειτα από αιώνες ξανόσχαν οι Έλληνες να μάθουν, να πραγματικά αλφάβητο τώρα, που το διασώθηκαν από τους Φοίνικες.

Ποιος μπορεί ν' αμφισβητήσει το ενδιαφέρον που παρουσιάζουν οι αναφορές αυτές στα άγνωστα και μυστικά βάθη της Ιστορίας;

Ἡ μεγάλη καταστροφή τους μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος

Και είχαν μείνει τόσες, μοιάνες της Αυστρίας, που είχαν
τρομέρος και περιβόητος τρύαννας να χρησιμοποιήσουν τα όπλα
είχε χαλάσει πολλές εκδόσεις για έστιασε, γύρω από την πόλη
και τους για το γελοιό τέκνος που έφτιαξε Αθήνας υπήρχε
Σε κάθε οικοδομικό τετράγωνο της παλιάς
και να εκπέμπει
Και θα αντιληφθεί κανείς τι έκπληκτος ήταν τότε ή κα-
... όλη του πως ή πολύ έκτεινό

«Έτσι, μέσα στη βουλημία τόσοων και τόσοων ενδιαφερομένων έβουσε, δια παντός, το καντηλάκι των περισσότερων εκκλησιαστών της παλιάς Αθήνας και καταφαώθηκαν άδόξως τα οικόπεδα τους».

* Άλλος φοβερός ἐχθρός τῶν ἐκκλησιῶν ἦταν οἱ ἀρχαιολόγοι. Ἀναζητῶντας τίς ἀρχαιοὶητες τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς δὲν εἰσάσσαν νὰ ἐξαφανίσουν — χάριν τῶν ἀνασκαφῶν — κάθε νεώτερο μνημεῖο.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μιά άρρώστεια με προσωπείο!...

Τα συμπτώματα της χολολιθίας εξοδηλώνονται πολλές φορές σε άπομακρυσμένα μέρη του σώματος

Ο διάσημος Γάλλος βιολόγος Κλωντ Μπερνάρ είχε αποκαλέσει τη χολολιθία «αρρώστεια με προσωπίδα». Η ονομασία αυτή είναι πολύ πετυχημένη, γιατί η τόσο διαδεδομένη αυτή πάθηση παρουσιάζει τα πιά «σχέτα κι' όποια μακρυσμένα συμπτώματα στον οργανισμό, έτσι που η διάγνωσή της να είναι πολύ δύσκολη.

Πολλοί άνθρωποι, που έχουν την αρρώστεια αυτή, δηλαδή λίθους ή άμμο στη χολή, δεν την υποπτεύονται καν, γιατί αισθάνονται ενοχλήσεις σε «σχέτα με τη χολή μέρη του σώματος τους.

Έτσι, παραδείγματος χάριν, μπορεί να αισθανεστε καούρες στο στομάχι και να νομίζετε ότι πάθετε κάποιον έλκος, ενώ στην πραγματικότητα το στομάχι σας είναι περιήμα και η αιτία αυτών των ενοχλήσεων βρίσκεται στη χολή.

Άλλο άπομακρυσμένο σύμπτωμα της χολολιθίας είναι επιμόνοι πονοκέφαλοι διαφόρων μορφών, ιδίως ημικρανίες, που συνήθως εμφανίζονται όταν ξυπνά κανείς και κατόπιν φεύγουν σιγά-σιγά και περνούν ολότελα καλά κατά το βράδυ. Ωρισμένοι απ' αυτούς τους πονοκεφάλους εμφανίζονται μετά το μεσημεριώτικο φαγητό. Ο άρρωστος τρώει με εξαιρετική όρεξη, μα εύθυμος κατόπιν του παουσιάζονται μία υπνηλία, σχεδόν άκατανίκητη, ένα αίσθημα κόπωσης και τέλος πόνοι στο κεφάλι.

Αυτά τα συμπτώματα, που είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς ότι οφείλονται στη χολολιθία, εξαφανίζονται όταν γίνει σωστή διάγνωση κι' ακολουθήσει η σχετική θεραπεία.

Ακόμα κι' η καρδιά είναι πιθανόν να παρουσιάζει ανωμαλίες, σε περίπτωση χολολιθίας. Ο άρρωστος αισθάνεται πόνους στη θωρακική χώρα, έντονα μενους στην περιοχή της καρδιάς. Πρόκειται για ένα αντανακλαστικό φαινόμενο, δηλαδή για ενοχλήση, που φανερώνεται μακριά από το όργανο που υποφέρει.

Συχνά, σε άτομα που πάσχουν από χολολιθία, η καρδιά παρουσιάζει ανωμαλίες στον ρυθμό των χτύπων της κι' υπερσυστολή.

Τέλος είναι πιθανό να εμφανιστούν ακόμα κι' ασθματικές κρίσεις, που δεν έχουν την αιτία τους παρ' όλη μοναχά σε μία κρυφή «μασκαρεμένη» κι' αυτόν τον τρόπο χολολιθία.

Όταν η χολολιθία είναι χωρίς προσωπίδα, το κύριο σύμπτωμά της, από το όποιο την καταλαβαίνουμε άμεσως, είναι οι λεγόμενοι κολλικοί ή πόντοι, δηλαδή πόνοι στο στομάχι, συνοδευόμενοι από τάση προς έμετο και κάποτε από ίκτερο και πυρετό.

Μπορεί όμως να λείπουν και-

μια φορά ολότελα οι πόνοι ή να είναι πολύ ελαφροί και το μόνο σοβαρό σύμπτωμα να είναι ο πυρετός.

Επειδή, λοιπόν, η χολολιθία είναι μία άρρώστεια, στην οποία εφαρμόζεται συνήθως η λαϊκή παροιμία «άλλου τα κακάρια κι' άλλου γεννού οι κόττες», ο μόνος ασφαλής τρόπος για τη διάγνωσή της είναι η ακτινοσκόπηση.

Η έπιστήμη δεν έφτασε ακόμα στο σημείο να διαπιστώσει σε ποιά ακριβώς αίτια οφείλεται η δημιουργία λίθων ή άμμου στη χολή.

Γι' αυτόν τον λόγο, η θεραπεία της χολολιθίας γίνεται ακόμα κατά μέγα μέρος «στα τυφλά».

Η βάση της θεραπείας είναι μία αυστηρή διαίτα, που πρέπει ν' αρχίσει ευθύς μετά τη διάγνωση ή ακόμα και με τα πρώτα παραπληρικά συμπτώματα, που αναφέρονται παραπάνω, και που μπορεί να μη φαίνονται πως έχουν την αιτία τους σ' αυτή την πάθηση.

Στη διαίτα αυτή, περιορίζονται τα λιπαρά φαγητά κι' αποφεύγονται τα αυγά, τα παχειά τυριά, τα χόρτα, τα θαλασσινά, οι πικάντικες σάλτσες, τα ζυμαρικά, το δυνατό τσάι, ο καφές και τα ποτά.

Πλάι στη διαίτα, ωφελούν πολύ και ώρισμα φάρμακα, που τα παίρνουμε κατά περιόδους. Τα φάρμακα αυτά διευκολύνουν τη δημιουργία και την κυκλοφορία της χολής και μπορούν να συνοδεύονται κι' από δρομικά παρασκευάσματα, που σε ώρισμένες περιπτώσεις αποδείχονται σωτήρια.

Τα μεταλλικά νερά είναι επίσης ένα κι' ένα για τη χολολιθία, γιατί μπορούν να διαλύσουν την πέτρα ή την άμμο και να μας απαλλάξουν μία καλή απ' αυτή την επικίνδυνη κι' άρκετα δονηρή αρρώστεια.

Όταν, όμως, οι κολλικοί του ήπατος επαναλαμβάνονται μ' επιμονή και έντονα και υπάρχει πυρετός ή συνοδεύονται με ίκτερο, είναι απαραίτητη η χειρουργική επέμβαση για την εξαγωγή της πέτρας ή της άμμου από τη χολή.

Ο ραδιενεργός «φάκελλος»

Μετά τη χειρουργική αφαίρεση ενός πνεύμονος προσβεβλημένου από καρκίνο, μπορεί να μείνουν καρκινώδη κύτταρα σκοπισμένα στο έσωτερικό του θώρακος. Για να τα καταστρέψουν, ένας χειρουργός του Σικάγου επιτόρησε ένα ραδιενεργό «φάκελλο», που τον κλείνει μέσα στη στήθος του ασθενούς.

Ο φάκελλος αυτός αποτελείται από πλαστική ουσία και περιέχει στυπτόχαρτο. Είναι δε έφοδιασμένος μ' ένα λεπτότατο σωλήνα που βγαίνει απ' το σώμα, από μία μικρή τρύπα. Πέντε μέρες μετά την εγχείρηση, ο γιατρός χύνει μέσα στο σωλήνα μία διάλυση

ραδιενεργού ιστόπου, που φτάνει ως το στυπτόχαρτο και το έμποτίζει. Έτσι δημιουργείται μία μόνη πηγή ακτινοβολιών μέσα στο θώρακα, που καταστρέφει όλα καρκινώδη κύτταρα έχουν τυχόν απομείνει.

Άλλεργικοί στον έαυτό τους

Η περιεργότερη ίσως περίπτωση άλλεργίας είναι αυτή που παρατηρείται ένας γιατρός της Μινεσότα, ο δόκτωρ Στέφαν Έσταϊν. Πρόκειται για ώριμα άτομα, που είναι άλλεργικά... στον έαυτό τους! Βγαίνουν λοιπόν άλλεργικοί έξανθημα όταν εκτεθούν στον ήλιο, ενώ δεν έχουν πραγματικά άλλεργική ευαισθησία στο ήλιακό φως. Οι υπερώριδες ακτίνες του ήλιου, πέφτοντας στο δέρμα τους, το κάνουν να παράγει μία ουσία που προκαλεί το εξάνθημα. Μ' άλλα λόγια, το σώμα αυτοδηλητηριάζεται!

Η περίπτωση αυτή παρατηρείται συχνότερα στους άντρες, παρ' ότις γυναίκες. Δεν υπάρχει καμιά γνωστή θεραπεία, φέρουν όμως ωφέλεια τα αντιισταμινικά φάρμακα κι' η βαθμιαία ελάττωση της ευαισθησίας στο φως.

Το κάπνισμα και ο καρκίνος

Το κάπνισμα συντελεί στον καρκίνο των πνευμόνων. Οι γνώμες των έπιστημόνων διχάζονται, πάνω σ' αυτό το σπουδαιότατο ζήτημα. Ωστόσο, ο δόκτωρ Τζοζεφ Ντεκουρσέ, διευθυντής μιάς κλινικής του Ταιντινάντι, έρχεται τώρα να διατυπώσει μία πρωτότυπη θεωρία. Παρ' όλες τις έντατικές έρευνες—λέει—κανείς δεν μπορεί ως τώρα ν' ανακαλύψει μία οποιαδήποτε καρκινογόνο ουσία στον καπνό του τσιγάρου. Δημιουργούνται όμως τέτοιες ουσίες από τα σπέρτα ή τους αναπτήρες, κι' ο καπνιστής τις εισπνέει καθώς ανάβει το τσιγάρο του.

Μ' άλλα λόγια, κατά τη θεωρία αυτή, δεν φαίνεται τα τσιγάρια για την αύξηση του καρκίνου του πνεύμονος, αλλά ο τρόπος με τον όποιο τ' ανάβουμε. Γιατί όμως όσοι καπνίζουν τοιμπουκι ή πούρα, παθαίνουν καρκίνο του πνεύμονος σπανιότερα απ' τους καπνιστές τσιγάρων; Ο δόκτωρ Ντεκουρσέ

το αποδίδει στο ότι υπάρχει τότε περισσότερο οξύ, που διαλύει τις καρκινογόνους ουσίες και δεν τις αφήνει να φτάσουν στους πνεύμονες.

Μία νέα θεραπεία του τραυλισματος

Το μαρτύριο του τραυλού συνίσταται στο ότι, ενώ το μυαλό του λειτουργεί κανονικά, η γλώσσα του δεν μπορεί να εκφράσει με τον ήλιο ρυθμό τις σκέψεις του. Αυτή η δυσαρμονία μεταξύ σκέψης και έκφρασης του δημιουργεί ένα σύμπλεγμα κατωτερότητας, που επιδεινώνει την κατάσταση του.

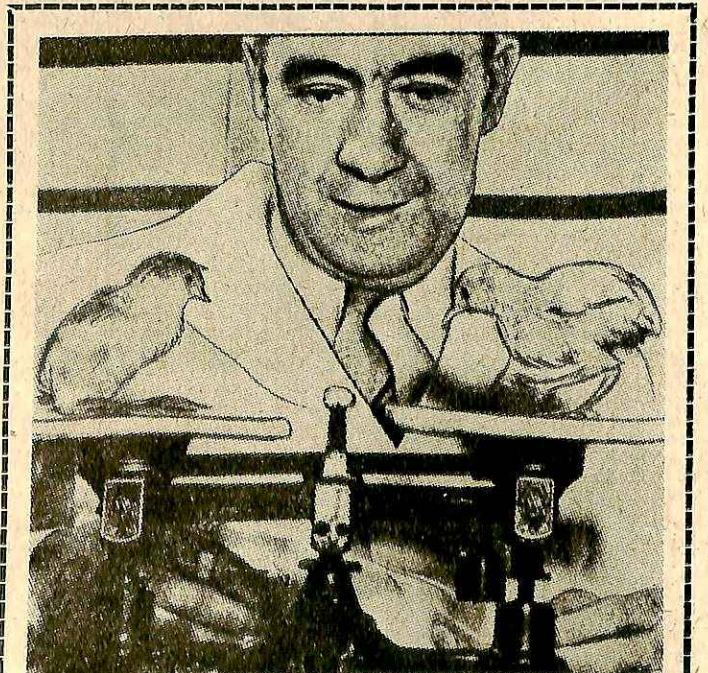
Για τη θεραπεία του τραυλισματος, ο δόκτωρ Γκάρντ έπενδυσε μία νέα μέθοδο, που συνίσταται στην εισαγωγή στον οργανισμό μιάς ισχυρής δόσεως δεξτραμεταμίνης με ενδοφλέβιο ένεση. Η ουσία αυτή «κλύει» τη γλώσσα του τραυλού, που αρχίζει να εκφράζει καθαρά τις σκέψεις του και μάλιστα με ρυθμό πολύ ταχύτερο από τον κανονικό άνθρωπο. Η επίδραση της δεξτραμεταμίνης είναι, βέβαια, προσωρινή. Άλλ' έπειτα από μερικές παρόμοιες ένεσεις, ο ασθενής ξαναβρίσκει την έμπιστοσύνη στον έαυτό του και θεραπεύεται από την πάθησή του μ' έναν τρόπο που θα μπορούσε να τον αποκαλέσει κανείς αυτόματο.

Η αίματουρία των ποδοσφαιριστών

Η εξέταση των ούρων σε 874 ποδοσφαιριστές τριάντα λεπτά μετά την έναρξη του αγώνος απέδειξε την παρουσία αίματος μέσα σ' αυτά. Πρόκειται, δηλαδή, για το γνωστό φαινόμενο της αίματουρίας, που οφείλεται στην βίαιότητα του αγώνος. Το ξέσπασμα, όμως, είναι ότι πολλοί ποδοσφαιριστές παρουσιάζαν αίματουρικά φαινόμενα σε όλη την περίοδο των ποδοσφαιρικών αγώνων. Η ανάπαυση εξαφανίζει συνήθως αυτά τα φαινόμενα.

Ο δόκτωρ Ράντον, για το λόγο αυτό, συνιστά στους ποδοσφαιριστές να παραμείνουν στο κρεβάτι τους επί 24 τουλάχιστον ώρες έπειτα από κάθε αγώνα.

Το φαινόμενο της αίματουρίας παρατηρήθηκε και στα 73% των πυγμαχών έπειτα από τα ματς.

ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ
Οι δυο αυτοί νεοσσοί γαλοπούλας φαίνονται σαν να προέρχονται από την ίδια εκκόλαψη κι' όμως ο νεοσσός αριστερά ζυγίζει 44 γραμμάρια και είναι μόλις 24 ωρών. Η τεραστία αυτή διαφορά οφείλεται στο ότι ο νεοσσός αριστερά προέρχεται από τεχνητή γονιμοποίηση ενώ ο άλλος είναι απολύτως φυσιολογικός. Ο καθηγητής Όλσεν της Νέας Υόρκης, μελετά το δλο ζήτημα βέβαιος ότι πολύ σύντομα οι προσπάθειές του θα καταλήξουν σε καλύτερα αποτελέσματα.

Η ΣΚΩΛΗΚΟΕΙΔΗΣ ΑΠΟΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΒΟΜΒΕΣ

Τα περίεργα πειράματα του καθηγητού Γιάκομπσον

Αν αύριο ξεσπάσει ένας καινούργιος πόλεμος, θα είναι άρκετο να βάσουμε μία μολυβένια πλάκα στην περιοχή της σκωληκοειδούς απόφυσεως και προς το μέρος της σπλήνας, για να προστατευθούμε από την ατομική βόμβα;

Αν και είναι πρόωρο ακόμα ν' απαντήσει κανείς καταφατικά, φαίνεται ότι... το μέλλον της ανθρωπότητας βρίσκεται στη σκωληκοειδή απόφυση. Αυτό τουλάχιστο προκύπτει από τα πειράματα που έγιναν τελευταία στο πανεπιστήμιο του Σικάγου.

Όπως είναι γνωστόν, η σκωληκοειδής απόφυσις απέτελεσε και αποτελεί ακόμη το μεγάλο αίνιγμα της έπιστήμης. Οι έπιστήμονες, από την αρχαιότητα ως σήμερα, διετύπωσαν διάφορες θεωρίες για να εξηγήσουν το ρόλο αυτής της μικρής έντερικης προεκτάσεως. Θά χρειάζονταν ολόκληροι τόμοι για να περιλάβει κανείς όλες αυτές τις θεωρίες.

Άλλα καμιά δεν ήταν απόλυτα πειστική. Έτσι, πολλοί έπιστήμονες έφτασαν στο αντίθετο συμπέρασμα: στο ότι η σκωληκοειδής απόφυσις ήταν ένα κομματάκι έντερο τελείως άχρηστο, που μπορούσε ν' αφαιρεθεί χωρίς βλάβη για τον υπόλοιπο οργανισμό.

Η αλήθεια, ωστόσο, φαίνεται ότι βρίσκεται ανάμεσα σ' αυτές τις δυο αντίθετες απόψεις. Η σκωληκοειδής απόφυσις είναι ένα όργανο που έχει γίνει στις ημέρες μας άτροφικό, αλλά που εξεπληρώνει κάποια αποστολή άλλοτε, όταν ο άνθρωπος δεν ήταν εκείνο που είναι σήμερα. Με τη σημερινή εξέλιξη του ανθρωπίνου σώματος, όμως, η σκωληκοειδής απόφυσις δεν χρησιμεύει σε τίποτε. Τουναντίον, μάλιστα, προκαλεί σημαντικές ενοχλήσεις και, σε ώρισμένες περιπτώσεις, μπορεί να απειλήσει κι' αυτήν ακόμα τη ζωή μας.

Το ότι στο υγιές άτομο δεν χρησιμεύει σε τίποτε αποδεικνύεται από το ότι μπορεί να αφαιρεθεί χωρίς την παραμικρή βλάβη, όπως γίνεται κάθε μέρα σε αναριθμητές περιπτώσεις. Υπό ώρισμένες προϋποθέσεις, όμως, μπορεί να παίξει σημαντικώτατο ρόλο και αυτό ακριβώς απέδειξαν τα πειράματα του καθηγητού Γιάκομπσον στο πανεπιστήμιο του Σικάγου.

Ο καθηγητής Γιάκομπσον δεν είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη σκωληκοειδή απόφυση, ούτε είχε ασχοληθεί ποτέ μ' αυτήν. Τα πειράματά του περιστεφόνταν γύρω στους κινδύνους που μπορούσαν να προκύψουν από τις ακτίνες Χ, όταν εφαρμόζονται σε πολύ ισχυρές δόσεις για τη θεραπεία όγκων, καρκινωμάτων κ.λ.π.

Για τα πειράματά του ο Αμερικανός καθηγητής χρησιμοποίησε κουνέλια και προσπαθούσε να εξακριβώσει ως ποιο σημείο ήταν δυνατή η προστασία απ' αυτούς τους κινδύνους. Έδοκίμασε, λοιπόν, διάφορα συστήματα προστασίας ως πού, στο τέλος, χρησιμοποίη-

σε μία μολυβένια πλάκα που την περιέφερε σε διάφορα μέρη του σώματος. Κάποτε, όμως, από τυχαία σύμπτωση, μία απ' αυτές τις πλάκες ξέφυγε από τη θέση όπου την είχε βάσει και κατέβηκε προς το μέρος της σκωληκοειδούς απόφυσεως του ζώου (τα κουνέλια έχουν σκωληκοειδή απόφυση όπως κι' ο άνθρωπος).

Επρόσεξε λοιπόν τότε ότι το κουνέλι αυτό μπορούσε να δεχτεί πολύ ισχυρότερες δόσεις ακτίνων Χ από άλλοτε, ενώ άλλα κουνέλια, στα όποια η μολυβένια πλάκα βρισκόταν σε άλλα μέρη του σώματος, πέθαιναν όταν εξετίθεντο σε παρόμοιες ακτινοβολίες.

Ο καθηγητής Γιάκομπσον έπανελαβε τα πειράματά του σε πολλά άλλα ζώα και είχε σ' όλες τις περιπτώσεις τα ίδια αποτελέσματα.

Ποιά είναι η εξήγηση αυτού του φαινομένου;

Κατά τον Αμερικανό έπιστήμονα, η σκωληκοειδής απόφυσις, μαζί με τη σπλήνα, υποβοηθούν και στην ανάγκη αναπλήρωσης των όστεων μυελού, που είναι γνωστός ο ρόλος του στην παραγωγή αίματος. Ο δόλος γίνονται, παρατηρεί ο δόκτωρ Γιάκομπσον σαν η σκωληκοειδής απόφυσις και η σπλήνα να παράγουν τις ποσότητες του αίματος που χρειάζεται ο οργανισμός για να έπουλώσει τις βλάβες που προξενήθηκαν στους ιστούς από τις ακτίνες Χ.

Άλλ' αν η σκωληκοειδής απόφυσις μπορεί να μάς προστατεύει από τις ακτίνες Χ, θα μπορούσε επίσης να μάς προστατεύει και από τις ατομικές ακτινοβολίες.

Αν η θεωρία του δόκτορος Γιάκομπσον είναι σωστή, τα συμπεράσματά της νά αποβλέψουμε και στη θεραπεία ώρισμένων μορφών καρκίνου με ισχυρότατες δόσεις ακτίνων Χ, αρκεί κατά την ώρα της εφαρμογής των να προστατευθεί ο ασθενής με μία μολυβένια πλάκα, που θα σκεπάζει την περιοχή της σκωληκοειδούς απόφυσεως και της σπλήνας.

Αυτά είναι τα μέχρι τοῦδε συμπεράσματα του δόκτορος Γιάκομπσον. Τα πειράματά του φυσικά, συνεχίζονται και περιορίζονται προς το παρόν μόνον σε ζώα.

Για να επεκταθούν και στους ανθρώπους, θα πρέπει προηγουμένως να πιστοποιηθεί η αποτελεσματικότης της μεθόδου που αναφέραμε σε μερικά άνωτερα θηλαστικά, που ο οργανισμός των παρουσιάζει μεγάλες ομοιότητες με το δικό μας.

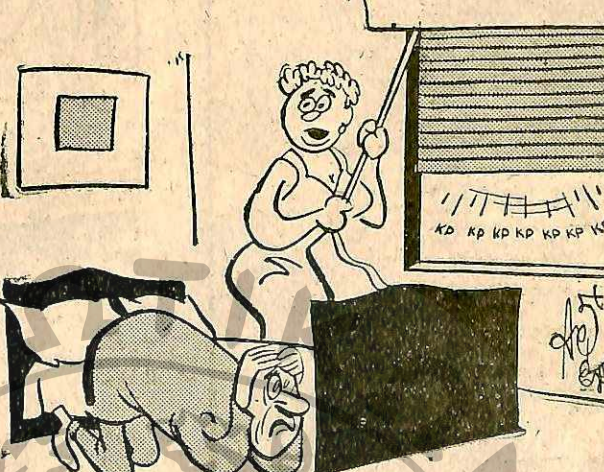
Για τις μπότες που θηλάζουν

Οι μπότες που θηλάζουν τα παιδιά τους παρουσιάζουν συχνά φαινόμενο της υπερπληρώσεως των μαστών με γάλα, που, έπειτα είναι ανώτερο από τις ανάγκες του παιδιού, λιμνάζει εκεί και μπορεί να προκαλέσει ένα δονηρό απόστημα. Έξακριβώθηκε, λοιπόν, ότι η έξοδος του γάλακτος οφείλεται σε μία όρμηση που καλείται σε μία μολυβένια πλάκα που δευτοκείται και που εκκρίνεται από την απόφυση. Μερικές ένεσεις έξιου τοκίνης διευκολύνουν την έξοδο των πλεονάζοντος γάλακτος, αποτρεφώντας τους γαλακτοφόρους λευκοκύτταρους που προκαλούν γάλα στο κανονικό τους ρυθμό γάλα από 1-3 ημέρες.

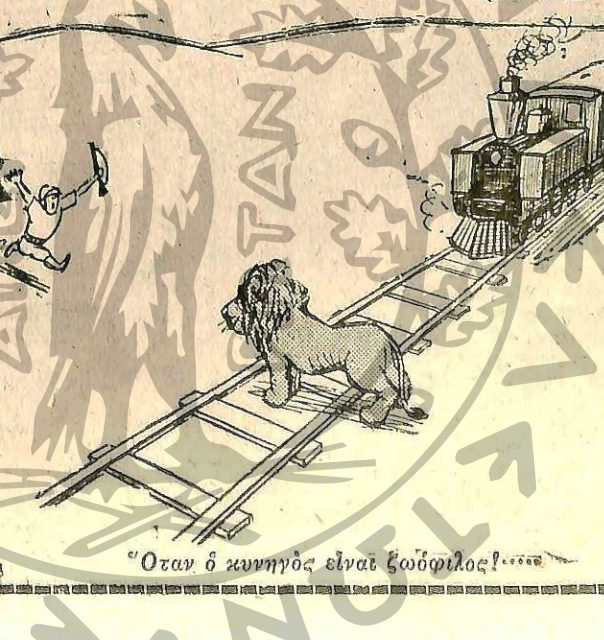
ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

— Πώ, πώ!... Πρώτη φορά βλέπω όπλο να κλωτσάει τόσο πολύ!!!
(Του Φ. Γεωργουλάκη)

— Δεν είναι πολυβόλο, Αντανάκη... Τα ρολά κλείνουν!...
(Του Αρχελαίου)

Όταν ο κυνηγός είναι ζωόφιλος!...

Κρασί και παράδεισος

Ένας μπεκρός που ο πνευματικός του τον συμβούλευε να μην πίνει, του απάντησε κάποτε με τον παρακάτω συλλογισμό:

— Πάτερ μου, το καλό κρασί κάνει καλό αίμα, το καλό αίμα φέρνει ευθυμία, η ευθυμία γεννά καλές ιδέες, οι καλές ιδέες γεννούν καλά έργα και τα καλά έργα κάνουν τον άνθρωπο του Θεού, τον άνθρωπο που πάει στον παράδεισο! "Αρα το καλό κρασί θα με οδηγήσει στον παράδεισο..."

— Αμήν! απάντησε ο παπάς. "Αλλά θα βρεις πως, αν μυρίσει η ανάσα σου κρασί, θα σε δεχθεί στον παράδεισο ο Άγιος Πέτρος".

— Αχ, παπούλη! αναστέναξε ο μπεκρός. Ξεχνάς ότι την τελευταία μου πνοή θα την αφήσω εδώ κάτω; Πώς γίνεται, λοιπόν, να μυρίσει η ανάσα μου, όταν θα παρουσιαστώ μπροστά του;...

*
Εκείνη: "Αν άκουγα τη συμβουλή της μητέρας μου, δεν θα σε παντρευόμουν."
Εκείνος: Δεν ήξερα ότι η μητέρα σου ήταν τόσο φιλική διατεθειμένη απέναντί μου!...

*
Ο κύριος: Στοιχηματίζω Γιάννη, πως το πούρο που καπνίζεις το πήρες από το κουτί μου!...

Ο υπήρετός της: Με συγχωρήτε, κύριε. Δεν... στοιχηματίζω ποτέ.

*
Κάποιος συναντά στο δρόμο ένα φίλο του με κατεβασμένα μούτρα.

— Πού πάς έτσι σαν να πρόκειται να σε κρεμάσουν; τον ρωτάει.

— Πάω σ' ένα γάμο που δεν ήθελα να παρστώ...

— Και γιατί πάλι, λοιπόν;

— Είμαι ό... χαμπρός!

*
Ο οικονομός ενός μεγάλου σπιτιού ζητάει από τον κυρίο του να του πληρώσει τους καθυστερημένους μισθούς του.

— Δεν έχω τώρα λεφτά. Τού απαντά εκείνος, αλλά μείνε ήσυχος. Οι μισθοί σου τρέχουν πάντα!...

— Δυστυχώς, κύριε, απαντά ο οικονομός, τρέχουν τόσο πολύ, ώστε δεν μπορώ να τους φτάσω!

*
— Όστε λοιπόν, η γυναίκα σου έκανε εγχείρηση;

— Ναι, και τη χλωροφορμίσαμε δυο φορές.

— Μπα! Για ποιά λόγο;

— Την πρώτη για να την εγχειρήσουν και τη δεύτερη για να πάση να μιλάει για την εγχείρησή!

*
— Πόσα θα γράψω το ταξί σου, σωφέρ, αν με πάς από δω ως την Ομόνοια;

— Καμιά δεκαριά δραχμές, κυρίε. Ό-ρίστε, ανεβήτε.

— Όχι, όχι. Ρώτησα ήτλω, για να δω πόσα λεφτά γλυτώνω πηγαίνοντας με τα πόδια...

*
Συζητούν δυο πιτσιρίκοι:

— Ο μπαμπάς μου φωτογραφήθηκε χτές.

— Σπουδαίο το πράγμα! Το δικό μου του πήρανε και τα δακτυλικά αποτυπώματα.

*
Η σύζυγος: Μου χρειάζονται δυο καλοκαιρινά φορέματα.

Ο σύζυγος: Δεν μπορώ, αγάπη μου. Έχω να πληρώσω πολλά στην εφορεία, για φόρους.

Η σύζυγος: Όστε λοιπόν αγαπάς περισσότερο τον φόρο απ' τη γυναίκα σου;

*
Ο ζητιάνος: Έλαστε με κύριε!

— Έχω τη γυναίκα μου άρρωστη...

— Δεν κρατάω φιλά μου, καυμένε. Θά σου δώσω αργία.

— Πολύ άργα, κύριε! Ός αύριο θάχη πεθάνει...

Η μύωψ: Με το παρτάν... που οάζεστε;

— Πώς σου φαίνεται αυτός ο καναπές, για το παράθυρο; Κερδίζουμε, ξέρεις, χώρο σ' αυτήν την πολυκατοικία!

— Πρόσγε! Είναι ειδικό σήμα της Τροχαίας!... Από εδώ ξεμπουκάρουμε διαρκώς μεθυσμένοι!...

(Του Άρχελαου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΩΝΗ

Για να καθαρίσετε τελείως το πρόσωπό σας απ' το μακιγιάζ, μεταχειρισθείτε ένα κομμάτι φρέσκο βούτυρο. Αλείφετε μ' αυτό το δέρμα, το σκουπίζετε και περνάτε ύστερα από πάνω ένα θάμπάκι βουτηγμένο σε τριανταφυλλόενο. Επίσης ο κρακός του αγγού καθαρίζει θαυμάσια το πρόσωπο από κάθε ίχνος μακιγιάζ ή ακαθαρσίας.

Αντί τριανταφυλλόενου, μπορείτε να μεταχειρισθείτε και κρύο τσάι. Το τσάι αυτό τονώνει επίσης το πρόσωπο, αν το χρησιμοποιήτε κάθε πρωί, όταν ξυπνάτε, πριν βάλετε οποιαδήποτε κρέμα.

Είναι εξ άλλου δυναμωτικό για την όραση. Βρέχετε ελαφρά με κρύο τσάι δυο πετασετάκια, τα βάζετε πάνω στα κλειστά βλέφαρά σας και μένετε ξεπλωμένη στο σκοτάδι μερικά λεπτά της ώρας. Τα μάτια σας θα γίνουν ξαότερα και λαμπερά.

Για τ' άρώματα

Το άρωμα της κυρίας πρέπει ν' αλλάζει ανάλογως της εποχής του έτους, όπως και το ντυσίμο της. Πραγματικά, τα βαρέα άρώματα, που ταιριάζουν τόσο καλά με τα γουαρικά, με την ατμόσφαιρα των ζεστών μένων δωματίων και με την καθιστική ζωή, δεν είναι κατάλληλα για το ύπαιθρο. Την άνοιξη και το καλοκαίρι, χρειάζονται άρώματα ελαφρά, λεπτά — ή απλούστερα, αλλά καλή κολώνια.

Πώς πλένονται γρήγορα τα πιάτα

Το πλύσιμο των πιάτων τελειώνει εύκολα και γρήγορα, όταν υπάρχει σύστημα κι' επιτηδειότης.

Πρέπει να πλένονται άμεσα μετά το φαγητό, γιατί καθαρίζουν τότε πιο εύκολα. Γεμίζετε τη λεκάνη με νερό καλά ζεστό, προσθέτετε λίγη ποτάσσα και βουτάτε μέσα τα πιάτα, ένα-ένα, αφού προηγουμένως τα έχετε καθαρίσει απ' τα υπολείμματα των φαγητών και τάχετε τοποθετήσει σε μία στήλη, δεξιά σας.

Πιάνετε καθένα με τ' αριστερό χέρι και το βουτάτε στο νερό, ενώ με το δεξί το πλένετε, χρησιμοποιώντας μία ειδική μικρή βούρτσα με βαμπακερά φυτίλια. Το βάζετε ύστερα αριστερά σας και τ' αφήνετε να στραγγίξει.

Τα πιάτα που έχουν χρησιμοποιηθεί για κουνοπιό, ψάρι, κλπ., τα ξεπλένετε με όρμητικό κρύο νερό, πριν τα βουτήσετε στο ζεστό, που κάνει αισθητότερες αυτές τις μυρωδιές.

Αφού στραγγίσουν τα πιάτα, τα σκουπίζετε με πανί έντελως στεγνό.

Τα ποτήρια πλένονται με χλιαρό νερό και ξεπλένονται με κρύο.

Όσο για τα μαχαίρια, προσέχετε να μη βουτάνε και τη λαβή τους στο ζεστό νερό.

Η συζυγική ζωή

Η συζυγική ζωή δεν είναι μία μόνιμη και σταθερή κατάσταση, όπως θα μπορούσε να νομίσω κανείς, αλλά μία διαρκής αλλαγή. Ανανεώνεται κάθε στιγμή.

Όπως κι' η κοινωνική ζωή, έτσι κι' αυτή δεν είναι δυνατή, παρά μόνο εφόσον ο κάθε σύζυγος σέβεται την προσωπικότητα του άλλου.

Τα πρώτα χρόνια — παρ' όλη την καινούργια ευτυχία — είναι τα πιο δύσκολα, γεμάτα αποκαλύψεις για ένα χαρακτήρα, που νομίζει ο άλλος πως τον ήξερε καλά. Μοιάζουν ωστόσο σαν τα θεμέλια ενός κτιρίου, που συγκρατούν ολόκληρο το οικοδόμημα.

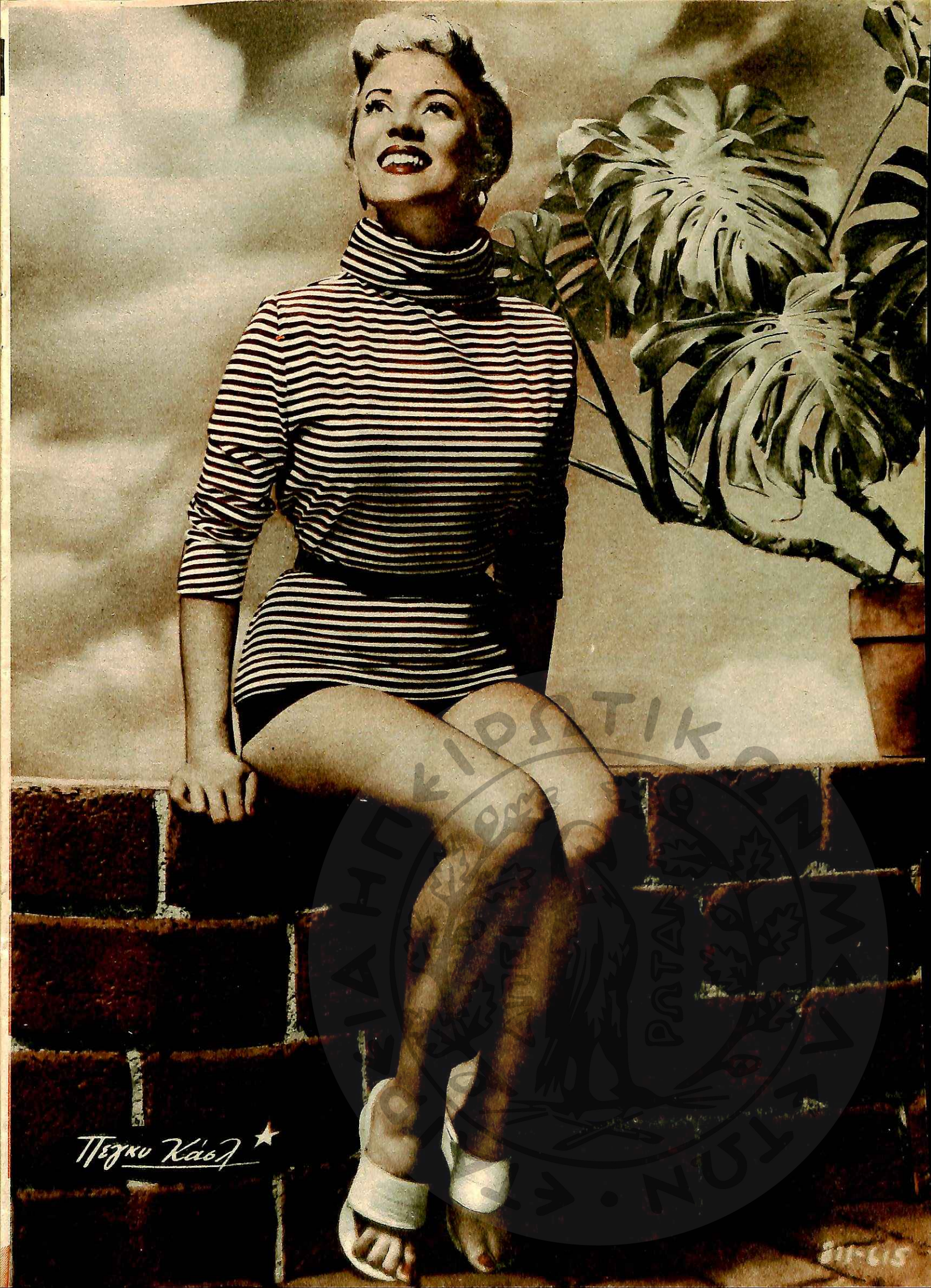
Η συζυγική ζωή είναι γεμάτη εμπόδια, που λιγοστεύουν με τον καιρό. Δεν πρέπει, με την πρόφασι της αγάπης, ν' απαρνηθεί κανείς την αξιοπρέπεια του, στη συζυγική ζωή. Έξ' άλλου όμως, είναι αδέξιότης το να ζητάει να επιβάλλεται διαρκώς.

Δεν πρέπει ποτέ να καλούν οι σύζυγοι σε βοήθεια τους καλύτερους φίλους τους και να τους βάζουν διατητές ακόμα και για φαινομενικά ασήμαντες διαφορές.

Απ' τη γυναίκα εξαρτάται η ισορροπία της συζυγικής ζωής. Όφείλει να κάνει το κάθε τι για να τη διατηρή. Όταν το επιθυμεί αληθινά, το έχει ήδη μισοπετυχει.

Τα κλειδιά κι' ο λύγυγκας

Λένε ότι η έπαφή ενός κλειδιού πάνω στην πλάτη σταματάει το λύγυγκας. Φαίνεται ότι πρόκειται για μία αντανάκλαστική ενέργεια του κρύου του μετάλλου. Δεν έχειτε παρά να δοκιμάσετε, όταν σας παρουσιαστή περίπτωση.

Πεγκυ Κάουλ

ΜΙΣΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ!

πολέοντα, τον Ιούλιο Καίσαρα, τον Τζεγκίς Χαν και τον Μουσολίνι. Για τα αισθήματα, τέλος, του Άδολφου Χίτλερ απέναντι των γάτων, ή κ. Κούπερ Γκαϊν αναφέρει πως δεν υπάρχει κανένα συγκεκριμένο στοιχείο, είναι γνωστό, όμως, πως ο Γερμανός δικτατορας έα-
τρεψε τους σκύλους.

Η αντίθεση αυτή, κατά την Αμερικανίδα συγγραφέα, δεν είναι συμπτωματική. Εκείνο ακριβώς, που προκαλεί το μίσος της γάτας εναντίον του σκύλου, είναι ότι τον βλέπει σαν έδε-
λοντή σκλάβο, σαν ένα όν, που απαρνήθηκε την ελευθερία και την ανεξαρτησία του, για να γίνει πιστός υπηρέτης του ανθρώπου. Μία τέτοια δουλική συμπεριφορά, ή γάτα είναι ά-
δύνατον να την συγχωρήσει!

(Πραγματική συμπλήρωση — παρατηρούν οι Γερμανοί (Ψωφολόγοι), συμφωνώντας, στο προκειμένο σημείο, με την κ. Κού-
περ Γκαϊν — της γάτας με τον άνθρωπο δεν έχει υπάρξει και ούτε πρόκειται να υπάρξει. Να την συγκαταλέγωμε στα εξημε-
ρωμένα ζώα, είναι καθαρό σφάλμα!)

Όπως έχουν αποδείξει οι νεώτερες ψυχολογικές παρατηρή-
σεις, ή γάτα δεν έχει λιγότερη αγριότητα από το λιοντάρι. Αν είχε τις δικές του σωματικές διαστάσεις και την δική του ρώμη, θα ήταν εξ ίσου, αν όχι ακόμη περισσότερο επικίνδυνη!

Η ενστικτώδης μοχθηρία της, ο έμφυτος σαδομώχος της, έ-
χουν και πειραματικά ακόμη αποδειχθεί. Για πολλόν καιρό, πι-
στεύονταν πως το σαδομώχο παιχνίδι της γάτας με το ποντίκι, που παρατείνει όσο μπορεί περισσότερο το μαρτύριο του ζώ-
ου, διασκέδαζε με τον τρόπο και την ανωνία του ζώ-
ου να αποσείσσει να το καταβροχθίσει, ωφειλό-
ταν σε (μυμψισμό). Έβλεπαν, δηλαδή, τα μικρά
γάτακια την μητέρα τους να παίζει έτσι με τα πον-
τίκια και, μεγαλώνοντας, έκαναν και αυτά το ί-
διο. Έπανεπιλημένα, όμως, πειράματα που έγι-
ναν αποδείξαν πως ο σαδομώχος αυτός απέναντι των
άνυπερόπιδων τρωκτικών είναι έμφυτος και
όχι αποτέλεσμα... κακής ανατροφής!

Στο ένστικτο, επίσης, και όχι στον μυμψισμό, οφείλεται και ή λατρεία της γάτας στην καθαριότητα.
Εκείνο, παρατηρούν οι ψυχολόγοι, που ίσοφρίζει την έμ-
φυτη μοχθηρία στις γάτες, είναι το εξαιρετικά αναπτυγμένο
μυρικό τους φίλτρο. Η μυρική οσμή της γάτας δεν περιο-
ρίζεται μόνο στα δικά της μικρά, αλλά επεκτείνεται και σε ό-
λων των άλλων ζώων.

Χαρακτηριστικότερο είναι ακόμη πως, ενώ ακόμη και το λιο-
ντάρι, οι λεοπαρδάεις και οι τίγρεις δέχτηκαν, στην αιχμα-
λωσία τους, να γίνουν υποχείρια της θελήσεως του ανθρώπου,
αυτό δεν συνέβη ποτέ με τους αγριόγατους. Όσο πιό σπύκαν,
ψόφισαν γρήγορα από τον καμμό της ελευθερίας και καμμία
αγριότητα δεν γέννησε ποτέ αβυσμωπή στο κλουβί της.

Ως σήμερα ακόμη, ο ψυχικός κόσμος της γάτας αποτελεί για
τους ανθρώπους ένα ανεξερεύνητο μυστήριο. Έλαχιστες πτυ-
χές του μυστηρίου αυτού διαφωτιστικαν τελευταία χάρις στα
σοφά πειράματα που έγιναν.

Πιστεύονταν π. χ. πως ή γάτα δεν βλέ-
πει τον έξωτερικό κόσμο, όπως εμείς, με
διάφορα χρώματα. Η Γερμανίδα Ψωλό-
γος Κριστιάνε Μπούχολτς απέδειξε πως ο
κόσμος της γάτας είναι τόσο πολυχρωμώ-
ος και ο δικός μας. Το γατάκι της συ-
νήθιζε να παίζει μ' ένα λαοτακτικό πον-
τίκι. Μία μέρα, ή Κριστιάνε Μπούχολτς
τοποθέτησε μπροστά του πέντε λαοτακ-
νικα γατάκια με διάφορα χρώματα. Το
γατάκι διάλεξε το κόκκινο που ήταν αυτό
που έπαιζε καθημερινά. Το πείραμα έγι-
νε συνολικά 2155 φορές χωρίς το γατάκι
να διαλέξει άλλο από το κόκκινο.

Ακόμη ένα εκπληκτικό πείραμα έγινε,
στο Κιέλο, από Γερμανούς ψυχολόγους,
που θέλησαν να εξακριβώσουν ως ποίο
βαθμό είχε ισχυρό το ένστικτο προσανατο-
λισμού της γάτας. Εκλείσαν μερικά γατιά
σε σακκούλες, τα μετέφεραν με το αυτο-
κίνητο πέντε χιλιόμετρα έξω από το Κιέλο
και εκεί τα άφησαν ελεύθερα σε έναν σκο-
τεινό λαβύρινθο με 24 εξόδους. Περισσό-
τερα από τα μισά γατιά ώδηγηθηκαν κα-
τευθείαν προς την έξοδο, που βρισκόταν
προς την κατεύθυνση της πόλεως από την
οποία είχαν ξεκινήσει!

Οι πειραματικές έρευνες των Ψωλόγών
απέδειξαν, επίσης, ότι όδκια έχουν ουκο-
φανηθή ή διανοητικές ικανότητες της
γάτας. Πολλές γάτες π. χ. έμαθαν να ά-
νοινουν μόνες τους τις πόρτες, χωρίς να
έχουν δη κανέναν άνθρωπο να το κάνει.
Φυσικά — όπως άλλωστε συμβαίνει και
με τους ανθρώπους — δεν έχουν όλες οι
γάτες τις ίδιες πνευματικές δυνάμεις. Ο
Γερμανός Ψωλόγος δρ. Γκριπμπεκ διηγεί-
ται πως είχε δυο γάτες, από τις οποίες ή
μία ήξερε να άνοιγνι την πόρτα. Μία μέρα,
είχε κανόνι που την εξυμνότερη ενώ ή άλ-
λη στεκόταν πίσω από την κλεισμένη πόρ-
τα και νισούριζε. Τα επανεπιλημένα νια-
ουρίσματα... ενώλησαν τόσο πολύ την
πρώτη γάτα, ώστε αποφάσισε να πάν ν'
ανοίξει στη συντροφιά της! Και όταν έ-
κείνη μπήκε, της έριξε ένα τέτοιο ύπε-
ροπτικό βλέμμα, που φάνερωνε ότι είχε
πλήρη την αίσθηση της πνευματικής ύπε-
ροχής της!

Πρόσφατες επιστημονικές παρατηρήσεις για τά πιο φιλελεύθερα από τα ζώα

Η Αμερικανίδα συγγραφέας Μάργκαρετ Κούπερ Γκαϊν ά-
ναστάωσε τελευταία τους «κυνόφιλους» συμπατριώτες
της με τη διατύπωση μίας νέας και πρωτότυπης θεωρί-
ας, που μεταφέρει αυτόματα την πανάρχαια ρήξη με-
ταξύ σκύλου και γάτας... στο πεδίο της πολιτικής!

Οι γάτες — υπεστήριζε ή κ. Κούπερ
Γκαϊν — μισούντι από τους τυράννους,
ενώ, αντίθετα, συγκεντρώνουν την αγάπη
όλων των άληθινα φιλελεύθερων και με
δημοκρατικές αρχές ανθρώπων! Δεν δι-
στάζει, μάλιστα, ή Αμερικανίδα συγγρα-
φέας να ισχυριθί ότι μπορούμε να δια-
γνώσουμε την ιδεολογική τοποθέτηση ενός
ανθρώπου, όταν δεν θέλν να μάς την έμ-
πιστευθί, ρωτώντας τον, απλώς και μόνο,
αν αγαπά τους σκύλους ή τις γάτες πε-
ρισσότερο. Αν απλώς πως ή συμπαθεία
του στρέφεται προς τις γάτες, μπορού-
με να είμαστε βέβαιοι, ότι πρόκειται για
άτομο, που εκτιμάει την ελευθερία και
την άτομική αξιοπρέπεια και δεν θέλει
την δημιουργία μίας κοινωνίας πειθαρχη-
μένων σκλάβων!

Τόν αρκετά παράδοξο αυτόν ισχυρισμό
της, ή Μάργκαρετ Κούπερ Γκαϊν τόν προ-
κυρώνει και με ιστορικά παραδείγματα.
Ο Τζωρτζ Ουάσινγκτον, ο Τόμας Τζέφφερ-
σον, ο Άδραμ Λίνκολν, ο Ουίνστον Τσούρ-
τσιλ, που θεωρούντι ανάμεσα στους γνη-
σιώτερους εκπροσώπους του φιλελευθερι-
σμού κατά τα διακόσια τελευταία χρόνια,
υπήρξαν φανατικοί γατόφιλοι. Στους διά-
σημους, επίσης, γατόφιλους της Ιστορί-
ας συγκαταλέγονται ο Βίκτωρ Ουγκώ,
Φλωγκρος Βάρδος της ελευθερίας, ο Μαρ-
τίνος Λούθηρος, επαναστάτης εναντίον
του Πάπα και ιδρυτής της εκκλησίας των
διαμαρτυρουμένων, ο Κάρολος Μπιντλαίρ,
ο Σατωμπριάν, ο Μάρκ Τουαίν και ο ναύ-
αρχος Νέλσον, που δε δίστασε να ζα-
ναυυρίσει ο ένος βυθιζόμενο πλοίο, για
να σώσει την γάτα του!

Αντίθετα, άποινδο, εκθροί του άτίθασ-
σου τετραπόδο ήταν όλοι σχεδόν οι ά-
πόλυτοι μονάρχες, οι δικτάτορες και οι
τυράννοι, με φανατικότερους μεταξύ τους
τόν Μεγάλο Άλέξανδρο, το Μεγάλο Να-

πολέοντα, τον Ιούλιο Καίσαρα, τον Τζεγκίς Χαν
και τον Μουσολίνι. Για τα αισθήματα, τέλος, του
Άδολφου Χίτλερ απέναντι των γάτων, ή κ. Κούπερ
Γκαϊν αναφέρει πως δεν υπάρχει κανένα συγκεκριμένο στοι-
χείο, είναι γνωστό, όμως, πως ο Γερμανός δικτατορας έα-
τρεψε τους σκύλους.

Η αντίθεση αυτή, κατά την Αμερικανίδα συγγραφέα, δεν εί-
ναι συμπτωματική. Εκείνο ακριβώς, που προκαλεί το μίσος της
γάτας εναντίον του σκύλου, είναι ότι τον βλέπει σαν έδε-
λοντή σκλάβο, σαν ένα όν, που απαρνήθηκε την ελευθερία
και την ανεξαρτησία του, για να γίνει πιστός υπηρέτης του
ανθρώπου. Μία τέτοια δουλική συμπεριφορά, ή γάτα είναι ά-
δύνατον να την συγχωρήσει!

(Πραγματική συμπλήρωση — παρατηρούν οι Γερμανοί (Ψωφολόγοι), συμφωνώντας, στο προκειμένο σημείο, με την κ. Κού-
περ Γκαϊν — της γάτας με τον άνθρωπο δεν έχει υπάρξει και ούτε πρόκειται να υπάρξει. Να την συγκαταλέγωμε στα εξημε-
ρωμένα ζώα, είναι καθαρό σφάλμα!)

Όπως έχουν αποδείξει οι νεώτερες ψυχολογικές παρατηρή-
σεις, ή γάτα δεν έχει λιγότερη αγριότητα από το λιοντάρι. Αν είχε τις δικές του σωματικές διαστάσεις και την δική του ρώμη, θα ήταν εξ ίσου, αν όχι ακόμη περισσότερο επικίνδυνη!

Η ενστικτώδης μοχθηρία της, ο έμφυτος σαδομώχος της, έ-
χουν και πειραματικά ακόμη αποδειχθεί. Για πολλόν καιρό, πι-
στεύονταν πως το σαδομώχο παιχνίδι της γάτας με το ποντίκι, που παρατείνει όσο μπορεί περισσότερο το μαρτύριο του ζώ-
ου, διασκέδαζε με τον τρόπο και την ανωνία του ζώ-
ου να αποσείσσει να το καταβροχθίσει, ωφειλό-
ταν σε (μυμψισμό). Έβλεπαν, δηλαδή, τα μικρά
γάτακια την μητέρα τους να παίζει έτσι με τα πον-
τίκια και, μεγαλώνοντας, έκαναν και αυτά το ί-
διο. Έπανεπιλημένα, όμως, πειράματα που έγι-
ναν αποδείξαν πως ο σαδομώχος αυτός απέναντι των
άνυπερόπιδων τρωκτικών είναι έμφυτος και
όχι αποτέλεσμα... κακής ανατροφής!

Στο ένστικτο, επίσης, και όχι στον μυμψισμό, οφείλεται και ή λατρεία της γάτας στην καθαριότητα.
Εκείνο, παρατηρούν οι ψυχολόγοι, που ίσοφρίζει την έμ-
φυτη μοχθηρία στις γάτες, είναι το εξαιρετικά αναπτυγμένο
μυρικό τους φίλτρο. Η μυρική οσμή της γάτας δεν περιο-
ρίζεται μόνο στα δικά της μικρά, αλλά επεκτείνεται και σε ό-
λων των άλλων ζώων.

Χαρακτηριστικότερο είναι ακόμη πως, ενώ ακόμη και το λιο-
ντάρι, οι λεοπαρδάεις και οι τίγρεις δέχτηκαν, στην αιχμα-
λωσία τους, να γίνουν υποχείρια της θελήσεως του ανθρώπου,
αυτό δεν συνέβη ποτέ με τους αγριόγατους. Όσο πιό σπύκαν,
ψόφισαν γρήγορα από τον καμμό της ελευθερίας και καμμία
αγριότητα δεν γέννησε ποτέ αβυσμωπή στο κλουβί της.

Ως σήμερα ακόμη, ο ψυχικός κόσμος της γάτας αποτελεί για
τους ανθρώπους ένα ανεξερεύνητο μυστήριο. Έλαχιστες πτυ-
χές του μυστηρίου αυτού διαφωτιστικαν τελευταία χάρις στα
σοφά πειράματα που έγιναν.

Πιστεύονταν π. χ. πως ή γάτα δεν βλέ-
πει τον έξωτερικό κόσμο, όπως εμείς, με
διάφορα χρώματα. Η Γερμανίδα Ψωλό-
γος Κριστιάνε Μπούχολτς απέδειξε πως ο
κόσμος της γάτας είναι τόσο πολυχρωμώ-
ος και ο δικός μας. Το γατάκι της συ-
νήθιζε να παίζει μ' ένα λαοτακτικό πον-
τίκι. Μία μέρα, ή Κριστιάνε Μπούχολτς
τοποθέτησε μπροστά του πέντε λαοτακ-
νικα γατάκια με διάφορα χρώματα. Το
γατάκι διάλεξε το κόκκινο που ήταν αυτό
που έπαιζε καθημερινά. Το πείραμα έγι-
νε συνολικά 2155 φορές χωρίς το γατάκι
να διαλέξει άλλο από το κόκκινο.

Ακόμη ένα εκπληκτικό πείραμα έγινε,
στο Κιέλο, από Γερμανούς ψυχολόγους,
που θέλησαν να εξακριβώσουν ως ποίο
βαθμό είχε ισχυρό το ένστικτο προσανατο-
λισμού της γάτας. Εκλείσαν μερικά γατιά
σε σακκούλες, τα μετέφεραν με το αυτο-
κίνητο πέντε χιλιόμετρα έξω από το Κιέλο
και εκεί τα άφησαν ελεύθερα σε έναν σκο-
τεινό λαβύρινθο με 24 εξόδους. Περισσό-
τερα από τα μισά γατιά ώδηγηθηκαν κα-
τευθείαν προς την έξοδο, που βρισκόταν
προς την κατεύθυνση της πόλεως από την
οποία είχαν ξεκινήσει!

ΗΤΑΝ ΚΛΕΙΣΜΕΝΟΣ

10 ώρες στο ψυγείο!

Η έφιαλτική περιπέτεια του Άμερικαν-
νού Τζών Σουϊκ

«Κ ΑΘΕ φορά που άκουγα το γνωστό
άσπείο για τόν άφηρημένο χασάπη,
που μπήκε στο ψυγείο να πάρη
κρέας, έκλεισε πίσω του την πόρτα
και φυλακίστηκε μόνος του εκεί μέσα, γελοΐ-
σα με την υπερβολή αυτής της ιστορίας. Άλλα
έδω κι ένα χρόνο, οι γνωστοί και οι φίλοι μου
άποφείγουν να λένε μπροστά μου αυτό το ά-
σπείο, γιατί όταν το άκουω αισθάνομαι ά-
σχημα!...»

Μ' αυτά τα λόγια άρχίζει την άφηρησι της
καταπληκτικής περιπέτειάς του ο Άμερικανός
Τζών Σουϊκ. Έπί δέκα αλόκληρες ώρες, ο
Σουϊκ έμεινε κλεισμένος μέσα στο ψυγείο του
χασάπικου, που εργάζεται, και πέρασε στιγμές
άληθινα δραματικές.

Ο Τζών Σουϊκ και δεκαπέντε φίλοι του εί-
χαν φτιάξει ένα χαρτοπαίχτικο «γκρούπ» και
κάθε Κυριακή μεσημέρι μαζεύονταν να διαδο-
χικά σε ένα από τα σπρίτς τους για το άνα-
πημένο τους ποκεράκι.

Κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού, ο οίκοδε-
σπότης πρόσφερε στους καλεσμένους του ποτά
και σάντουιτς.

Μία Κυριακή, έδω κι ένα χρόνο, ή γυναίκα
του Σουϊκ έπρόκειτο να λείψη και ήταν ή σει-
ρά του να φιλοξενήση τους φίλους του. Άντι
για τα συνηθισμένα σάντουιτς, λοιπόν, ο Σουϊκ
άποφάσισε να προσφέρη στους καλεσμένους του
από ένα φιλέτο, που σκόπευε να το πάρη από
το κατάστημα, όπου εργάζεται.

Για να είναι μάλλον πιο φρέσκα τα φιλέ-
τα, δεν τα πήρε μαζί του το Σάββατο το βρά-
δυ, που σκόλασε, αλλά ζήτησε από τόν Σάμ
Τρούς, τόν ιδιοκτήτη του χασάπικου, να του
δώση το ένα από τα δυο κλειδιά του μαγα-
ζιού, για να πάν να τα πάρη την Κυριακή το
πρωί.

Έτσι, στις δέκα το πρωί της Κυριακής, ο
Σουϊκ άνοιξε την πόρτα του μαγαζιού και ά-
φου μπήκε την ενακλειδίωσε, για λόγους προ-
φυλάξεως κι έριξε ύστερα το κλειδί στην
τάση του.

Προχώρησε κατόπιν στο πελώριο ψυγείο, ό-
που ήταν φυλαγμένα τα κρέατα. Ήταν ένα
από τα παλιά ψυγεία, που δεν διαφέρουν από
μία κάμαρα και που τα τοιχώματά τους έχουν
πάχος 22 εκατοστά.

Η βαρεία πόρτα του είχε ένα διπλό μάν-
ταλο, αλλά μόνο το χερούλι, που βρισκόταν
απ' έξω, δούλευε.

Ο Σουϊκ σκόπευε το μάνταλο, το στερήσε
πρόχειρα πάνω στην πόρτα, που άνοιξε προς
τα μέσα και προχώρησε στο έσωτερικό του ψυ-
γειού για να κόψη τα φιλέτα. Χρειάστηκε μι-
ση ώρα για να τελειώσει αυτή τη δουλειά,
αλλά ήταν ευχαριστημένος που θα ικανοποιούσε
τους φίλους του.

Καθώς όμως περπατούσε για να βγί από το
ψυγείο, γλυστρίσε πάνω σε ένα πεταμένο κομ-
μάτι λινός κι έπεσε μ' όλο το βάρος του πάνω
στην μισάνοιχτη πόρτα, που με το σπρώξιμο
έκλεισε!

Χρειάστηκε να περάση αρκετή ώρα για να
καταλάβω ότι το έξωτερικό μάνταλο είχε
κλείσει και ότι βρισκόμουν σε άπληστοτική κα-
τάσταση, άφηγείται ο Σουϊκ. Σηκώθηκε και
βρήκα το έσωτερικό χερούλι της πόρτας. Έ-
κανα να την τραβήξω προς το μέρος μου, αλλά
δεν άνοιξε. Προσπάθησα ακόμη αρκετές φορές,
αλλά το αποτέλεσμα ήταν πάλι το ίδιο.

Η τραγικότητα της θέσεώς μου ήρθε συ-
γά-σινά στο μυαλό μου, με τις πιο μαύρες
σκέψεις!

«Η σωτηρία δεν θ' άργήσει να φανί» σκε-
φτόμουν ώστόσο. Στις δώδεκα ή ώρα, οι φίλοι
μου θα ήγιναν στο σπρίτς και όταν έβλεπαν
ότι δεν ήμουν εκεί, θα έπρεπε να με βρουν στο
μαγαζί.

«Άλλα ή σκληρή πραγματικότητα μου πά-
γωνε το αίμα και έβλεπε κάθε έλπιδα. Η πόρτα
του μαγαζιού ήταν κλειδωμένη. Μπαίνοντας,
δεν είχα ανάμνη φως κι έτσι, κι αν ακόμη
με άναγκάζουσαν οι φίλοι μου, δεν θα μπορού-
σαν να βάλουν στο μυαλό τους ότι ήμουν κλει-
σμένος στο ψυγείο!...»

«Ο προϊστάμενός μου, έξ άλλου, που είχε
το δεύτερο κλειδί, δεν ήπρηξε περίπτωσι να με
άναγκάσει. Όσο για ή γυναίκα μου, θα βρι-
σκόταν τώρα στο δρόμο για το σπρίτς της μη-
τέρας της, χωρίς να φαντάζεται τι μου είχε
συμβεί.

«Πόση ώρα θ' άνθίσει» σκέφτηκα. Δεν
μπορούσα όμως να το υπολογίσω. Φορούσα ένα
έλαφρο κοστούμι κι ένοιωθα όλο το κορμί μου
πό το φόβο.

«Άρχισα να περπατώ γύρω στο ψυγείο για
να μην άβριω τα μέλη μου να παγώσουν έν-
τελως. Κάθε τόσο σκόνηπαρτα πάνω σε διά-
φορα πράγματα, που δεν μπορούσα να κατα-
λάβω τι ήταν...»

«Ο φόβος σπρώχνει τόν άνθρωπο σε... άκα-
τανήτες πράξεις. Στην άπελπισία μου, έπε-
σα πάνω στην βαρεία πόρτα για να τη σπάσω.
Ήταν σαν να προσπαθούσα να πιάσω το φεγ-
γάρι. Ο έλπιος άγκος έμεινε ακίνητος. Κι
άσπασο δεν παρατήθηκε. Άρχισα να τη χτυ-
πώ με τις παλάμες, με τις γροθιές και με τα
πόδια μου, πάντοτε χωρίς να κατορθώνω τίποτα.
«Θερώμουν σαν τρομοκρατημένο ζώο! Βλα-
στημόνα κι έλκαίνα διαδοχικά. Η άνάσα
μου έβγαίνε σαν παγωμένα σταγονίδια από το
σπρίτς μου κι ένοιωθα τα βλεφαρά μου σαν
δυο παγωμένες κουρτίνες!

«Για αρκετή ώρα, τριγύρισε στο μυαλό μου
ή ιδέα της αυτοκτονίας και σκέφτηκα αν θα
τά κατάφερα μ' ένα από τα τουγγεία. Μετά
άρχισα να προσεύχομαι κι ένοιωσα αρκετά
ελαφραμένως. Ακόμη κι ο πόνος από τα
χτυπήματα πάνω στην πόρτα ήταν τώρα λι-
γότερος.

Μ' έπιασε όμως και πάλι τρόμος κι άρχισα
να γυρίζω σαν τρελλός στο δωμάτιο. Δεν ή-
ξερα τι έκανα. Έβλεπα τις φωνές. Ήξερα ότι
κανείς δεν μπορούσε να μ' άκούση. Άλλά ένοιω-
θα την ανάγκη να άκούσω μία φωνή, έστω και
τη δική μου.

«Θα είχα περάσει πάνω από όχτώ ώρες, ό-
ταν έχασα τις αισθήσεις μου για πρώτη φορά.
Συνήλθα για λίγο αλλά και πάλι ξανάπεσα
άναίσθητος.

«Όταν άρχισα να συνέρχομαι άκούσα σαν
μέσα σε δνείρο τη φωνή της γυναίκας μου κι
ένοιωσα κάτι ύγρο να κατεβαίνει στο λαι-
μό μου.

«Δεν μπορούσα να ξεχωρίσω τίποτα, μα
κατάλαβα ότι είχα σωθί.

«Αργότερα έμαθα ότι έμεινα μέσα στο ψυ-
γείο δέκα ώρες και ότι χρωτάω τη σωτηρία
μου σε μία σύμπτωση. Μία βλάβη του αυτοκι-
νήτου, άνάγκασε τη γυναίκα μου να διακόψη
το ταξίδι της και να γυρίση σπίτι.

«Όταν δεν μ' βρήκε εκεί, τηλεφώνησε σε
διάφορους φίλους μου, αλλά κανείς δεν ήξερε
πού βρισκόμουν. Έπικοινωνησε με τόν προί-
στάμενό μου και του είπε ότι έλειπα από το
πρωί.

«Εκείνος θυμήθηκε ότι έπρόκειτο να πάω
στο μαγαζί και της είπε να έρθουν μαζί ως
έκει. Ο Σάμ άνοιξε το ψυγείο για να δή αν
είχα πάρει τα φιλέτα και μ' βρήκε άναίσθητο
και παγωμένο!...»

«Είδοσθισαν κατόπιν ένα γιατρό και με με-
τέφεραν στο σπίτι... Άλλ' από τότε, κάθε φο-
ρά που γίνεται λόγος για ψυγείο, νοιώθω το
αίμα μου να παγώνει μέσα στις φλέβες μου
από τόν τρόμο!...»

1 Το ζευγάρι αυτό που σπρώχνει το αυτο-
κίνητάκι του πάνω στο δρόμο ενός προ-
σπίου της Ρώμης είναι ο διάσημος διευθυν-
τής όρχηστρας Σεάρι Κόνγκκατ και ή σύζυ-
γός του διάσημη τραγουδίστρια Άμπι Λέ-
νιν. Κατά την μακρόχρονη παραμονή τους
στην Ιταλική πρωτεύουσα και ενώ γυρίζαν
μία μέρα από ένα έπασέ, έπεσε βλάβη και οι
αυτοκίνητό τους έπασε. Μία βλάβη και οι
δυο σύζυγοι ύποχρεώθηκαν να καλύψουν άρ-
κετη απόσταση σπρώχνοντας το, δεδομένου ό-
τι ο δρόμος ήταν έρημος και δεν μπορούσαν
να βρουν από πούθενά βοήθεια.

2 Η μικρή Βαλέρια Πήρος, ηλικίας 12 χρό-
νων έχει ύπνωσθι από τόν μεγαλύτερο
άδελφό της Έντουαρντ και ύποβάλλεται ά-
πό τόν ίδιο σε διάφορες έραστήσεις. Ο Έν-
τουαρντ, λοχίζετα ότι ή άδελφή του, ή ό-
ποια είναι ύπερβολικά δειλή, θα άπανθήση
πολύ καλύτερα στις προσεχείς σχολικές έξε-
τάσεις αν προηγουμένως ύπνωσθί. Η ά-
ποψις του κ. Πήρος εξετάζεται τώρα από τους
σχολικούς κύκλους του Ντόνκαστερ (Άν-
γλία) και πρόκειται να γίνουν δοκιμές επί
μερικών ντροπαλών μαθητών προκειμένου, αν
τά πειράματα άποδειχθούν ένοικά, οι έξε-
τάσεις μ' ύπνωσιμό να εφαρμοστούν σε εό-
ρεία κλίμακα.

3 Ο Ρατζά που ζή μέσα σ' ένα τροχόπιτο
και άνήκει στο ζευγος Φόρας που μένει
στο Σάουθπορτ της Άγγλιας, είναι το πιο
καλοκάγαθο λιοντάρι που ύπάρχει σήμερα
στον κόσμο. Τα άφεντικά του τόν μετοχει-
ρίζονται σαν άκακο σκυλάκι και το άφι-
ρίζουν πλήρη ελευθερία ποτέ δε ο Ρατζά δεν
υπόσχοιτεσε για την τόσο έμπιστοσύ-
νις τους. Ο Ρατζά, ό όποιος έξερει να άυτο-
νη δεικνύει τόν έξαγριωμένο λείοντα χρησιμο-
ποιήθηκε επανάληφιν στον κινηματογράφο
και έχει παίξει σε διάφορα φιλμ με τόν
Βίκτωρ Μάτιουρ, την Τζάνιντ Λη, τόν Γκόρ-
ντον Σκότ κ. ά. Κάθε φορά δε ο Ρατζά
έπαιξε θαυμάσια το ρόλο του χωρίς να προ-
καλέση κανένα διαβόηστο επεισόδιο.

4 Η διάσημη Ιταλίδα τραγουδίστρια Λα-
ρέτα Μαζιέρο, ή όποια θα παντρευθί τόν
προσεχή Ιούλιο, ύπστη πρό ήμερών μία
λαττή έγχειρησι στις φωνητικές της χορδές.
Η ύμπασης καλλιτέχνις, της όποιας ή φωνή
παρουσίασε τόν τελευταίο καιρό μία άνη-
συχαστική πτώσι στην ανάστας της ύποβάλ-
λεται τώρα σε μία άποθεραπεύσι, με τελευ-
ταίου τύπου μηχανήματα, που θα της επιτρέ-
ψη να άνακτήση την φωνή που την έκανε
διάσημη.

ΜΕΣΑ στο γκορίζο δειλινό, γκορίζες κι' οι σκέψεις πνίγανε τη Λόλα... Σήμερα δεν είχε βρεθεί κανείς για να τη συντροφιάσει... Μας, και μήπως είναι συντροφιά αυτή... Κάθε περαστικός από τη ζωή της, και την ώρα που έρχοταν, και την ώρα που έφευγε, την άφινε μόνι, απελπιστικά μόνι... Κάποτε είν' αλήθεια πως της καυμενούλας ή καρδιά χτυπούσε με μία κρυφή έλπιδα: "Αχ! Και νάταν αυτός τουλάχιστον, ο σημερινός, ο άντρας της ζωής της!" "Αχ!... και νάθελε, νάτανε τόσο καλός, που, δίνοντας της το χέρι, να την τραβήξει με δύναμη απάνω!... Μ' αλλοιμονο! Κάθε φορά, ή έλπιδα της, ύστερα από μία στιγμή, αναλαμπή, ξεψυχούσε σε μία κοινότητα, σκληρή απάκαλυψη: Κι' αυτός ήταν ίδιος, κι' αυτός έφευγε, χωρίς ν' αφήσει ίχνη, εκτός από κάποιο χρηματικό ποσόν στο κοιμοδινό...

Πόσο ένοιωθε το κορμί της παγωμένο, τα πόδια της ξυλισμένα, αυτό το γκορίζο σημερινό απόγεμα!... Σηκώθηκε. Διευθύνθηκε στο πιάνο της γωνιάς, άνοιξε το σκέπασμά του, έπαιξε άφηρημένα δυο-τρεις συγχορδίες... Μέσ' στο μισοφωτισμένο δωμάτιο οι ήχοι αντηχούσαν ψευτικοί... Η Λόλα έκλεισε απότομα το σκέπασμα. Τα νευρισμένα της δαχτύλα σκαλίσανε κάτι χαρτιά στο τραπέζι της μέσης. "Ένα πρόγραμμα κινηματογράφου, ο λογαριασμός μιας μοδίστας, ή ρεκλάμα ενός καλλυντικού..." Όλες αυτές οι ματαιότητες που της προσφέρονται, σε άβυσσος, όλα αυτά τα δευτερεύοντα της ζωής, ενώ η φτώχη της διψασμένη καρδιά στερείται το απαραίτητο, το πρώτο...

Τώρα, τα δαχτύλα της σκαλίζουν σ' ένα παλιό συρτάρι. Τ' ανοίξει. Πώς της ήθελε;... Το συρτάρι αυτό έχει χρόνια κλειστό... Τί έχει μέσα;... Ποιός ξέρει... Η Λόλα ανασκαλεύει νευρικά το περιεχόμενό του. Μία γαλάζια κορδέλλα!

Πόσα χρόνια!... Μ' αυτή τη γαλάζια κορδέλλα της έδενε κάποτε τα μαλλιάκια ή μανούλα της... Γιατί είχε τότε και μανούλα ή Λόλα, μία τρυφερή μανούλα, πούρερε να φιλάει ζεστά, και να χαϊδεύει τρυφερά, και να δένει

Αναμνήσεις

Γιατί, εκείνος, τότε, είχε κι' όνομα, και προσωπικό, και δυο ζεστά μαύρα μάτια, και δυο χείλια που φιλούσαν τόσο γλυκά, και δυο μπρόστα, που αγκαλιάζανε δυνατά, και που μέσα τους ένοιωθε εκείνη ότι γινότανε τόσο μικρή-παιχνιδάκι...

Μία μικρή χρωματιστή ζωγραφιά: "Ο Χριστός, μικρός, μικρούλης, στην αγκαλιά της Παναγίας. Απ' το κάτω, μία λατινική επιγραφή. Και πίσω, γραμμένα γαλλικά, με τη σχολαστική καλλιγραφία του Παρθενάγγελου: «Στη μικρή μου αγαπημένη συμπαθήτρια Λόλα, απ' τη φίλη της τη Ντίμη, που θα την αγαπάει παντοτεινά...» Μία μικρή εικονίτσα, απ' τις τόσες που χάριζαν ή μία στην άλλη οι εσωτερικές μαθήτριες στις καλόγριες...

Κι' ένα βιβλίο χρυσόδετο. Απ' έξω: «Λεύκωμα». Και τ' όνομά της... Η Λόλα το άνοιξε με τρεμούλα. Σε κάθε σελίδα, πλασισμένη με ζωγραφιές, χαλκομανίες και στολισμάτα, τόσες παιδικές καλλιγραφημένες σκέψεις, τόσα όνειρα... «Τί έστι έρως;». «Αυτό που κάνει τα λουλούδια να μπουμπουκιάζουν, και τα πουλιά να κελαϊδάνε, και το ζέφυρο να παίζει μέσ' στα φύλλα της άκακίας. Ρωμαιοί».

... Ρωμαιοί... Τόν θυμόταν: "Ήτανε κλωμός, με δυο μάτια φλογερά σαν κάρβουνα. Έγραφε ποιήματα. Ήτανε κι' υπάλληλος σ' ένα Υπουργείο. Στο τέλος, ή γραφειοκρατία έφαγε την ποιήσι. Κι' ο «Ρωμαιοί» έγινε, με τόν καιρό, γραμματεύς δόφια. Γύρισε φύλλο ή Λόλα: «Ποιον χρώμα όφθαλμών καί κόμης προτιμάτε;» «Τό χρώμα των ματιών σας, των μαλλιών σας. Νάρκισσος».

... Νάρκισσος... Ήτανε ψηλός, αποφασιστικός, γεμάτος έρωτική τόλη. Σε βεγγέρες οικογενειακές, της είχε πιάσει δυο φορές το χέρι, — τη μία φορά μαλίστα, το είχε ακουμπήσει στην καρδιά του...

«Τί ιδέαν έχετε περί της κτήτορας;» «Ιδέα; Καίμια... Την αγαπάω! Τροβαδούρος».

... Τροβαδούρος... Αυτός την αγαπούσε πραγματικά. Δεν ήταν όμως όμορφος, κι' ή Λόλα είχε προτιμήσει να τόν απογοητέψει. Ήτανε τότε μπροστά της... Κι' ο «Τροβαδούρος», βαρέθηκε να τραγουδά ανώφελα γύρω από την κλειστή καρδιά της, αγόρασε ένα εισιτήριο δευτέρας θέσεως για τόν πόνο του, και πήγε να γίνει αγρότης στην Τασμανία...

Η Λόλα έκλεισε το λεύκωμα. Μέσ' στο δωμάτιο είχε σκοτεινιάσει σχεδόν έντελώς. Έπεσε στο ντινάνι, κι' εκεί, ανάμεσα στα πουλουένια μαξιλαράκια, — τους αναγκαστικούς μάρτυρες τώσαν άγορασμένων έρωτων — ή έταίρα με τις πρώτες ρυτίδες έκλεισε το μάτι...

Αχ! Και να ξαναγύριζε ή εποχή του σχολείου, του χαδιού της μητέρας, της γαλάζιας κορδελίτσας των μαλλιών... Αχ! Και να συνεχίζοτανε εκείνος ο περίπατος, ανάμεσα στις κουμαριές της Πεντέλης, που γαϊάσανε ματαιμένες κηλίδες το πρόσωπο των σκίων... Αχ! Και να ξαναβγαίνει από το παρελθόν ή μικρούλα Ντίμη, για να χαρίσει στη μικρούλα Λόλα τη χρωματιστή ζωγραφιά του Χριστού στην αγκαλιά της Παναγίας — εκεί, σ' ένα διδελίμμα, στις καλόγριες του Σαιν - Ζοζέφ...

Έτσι, όπως είχε κλεισμένα τα μάτια, ή Λόλα ένοιωθε πως ξαναγεννιότανε μέσα στο θαμπό παρελθόν: Νά, ο «Ρωμαιοί», ο «Νάρκισσος» κι' ο «Τροβαδούρος» του άληπου την τριγυρίζανε τρυφερά, κι' αγριοκυττάζονταν μεταξύ τους γεμάτοι άγρια ήλεια... Αχ!... Ας ήτανε να μείνη μόνο μαζί τους!... Ας ήτανε να μην την ενοχλήσι πια κανένας χυδαίος περαστικός... κανείς... Τό κουδούνι γτυπάει.

Θυμόταν τον «Ρωμαιοί»... Ήταν κλωμός, με δυο μάτια φλογερά σαν κάρβουνα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μ. ΤΣΑΛΙΚΗΣ

Χωρίς λόγια.

Ποντίκι μου αγάπη

ΣΤΗ γραφεία της εταιρίας, όπου εργαζόμουν από αρκετά χρόνια, γινόταν πολύ σούσουρο κι' επικρατούσε εξαιρετική αγωνία εκείνες τις μέρες.

Τα άλλα κορίτσια έλεγαν μεταξύ τους: «Ποιος ξέρει πώς θάναι; Νέος ή ηλικιωμένος; Άς ελπίσουμε, πώς θάναι νέος, όμορφος κι' άνυπαντρός...»

Έγώ πρόσθεσα με ψυχραιμία: «Άς ελπίσουμε, πώς δεν θάναι στριμμένος και δεν θα μάς παιδεύει με τις ιδιοτροπίες του!»

Όλα αυτά λέγονταν για τον καινούργιο μας προϊστάμενο, που θ' αντικαθιστούσε τον παλιό μετά τη μεταθεσί του. Δεν σκεφτόμουν καθόλου ένα γάμο με τον προϊστάμενό μου, όπως οι άλλες συναδέλφοί μου. Η καρδιά μου είχε κλείσει την πόρτα στον έρωτα από καιρό, ύστερα από μία άτυχη αγάπη των παιδικών μου χρόνων.

Στο τέλος, ο αγαπημένος έφτασε κι' η αγωνία διαλύθηκε. Ένα πρωί, είδα τη Λίζα νάρκεται κατά το μέρος μου με ζαναμμένο πρόσωπο.

«Τίμαθες; μου είπε. Ήρθε. Τον είδα πριν από λίγο, που έμπαινα. Είναι ψηλός, μελαχρινός, όμορφος, στον τύπο του Γκρέγκορι Πέκ, αλλά... παντρεμένος.»

Και, σ' αυτή την τελευταία φράση, η φωνή της έσπασε μέσα σ' ένα αναστεναγμό.

«Για ποιόν μου μιλάς; τη ρώτησα άφρημένη. Μά για τον καινούργιο μας προϊστάμενο, απάντησε η Λίζα πικρασμένη.

Δεν πρόφτασα να πάω στο τραπέζι μου και να βγάλω το κάλυμμα της γραφομηχανής, όταν άκουσα πίσω μου θόρυβο βημάτων, γύρισα και παρά λίγο να πέσω κάτω λιπόθυμη. Εκεί, μπροστά μου, ακίνητος, με την έκπληξη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, ήταν εκείνος: ο θρανσουά, η αγάπη μου!...

Κατακίχνας τη συγκίνησή μου, χαμογέλασα και προσπάθησα να τον χαιρετήσω μ' ευγένεια, τώρα που ήταν ο προϊστάμενός μου. Αλλά αυτός με πρόλαβε, πλησίασε, μουσφίξε το χέρι και μου είπε:

«Είσαι ο μόνος άνθρωπος, που δεν θα μπορούσα να φανταστώ εδώ μέσα. Τι παιγνίδια παίζει η μοίρα!...

Και στο μεταξύ, το βλέμμα του αναζητούσε το άριστερό μου χέρι, για να δει αν φορούσα βέρα. Δεν ήθελα να κρατούσα κρυμμένο στην τσέπη μου. Δεν ήθελα να κατάρχη ή να μάθει την αλήθεια, δηλαδή πως είχα χάσει τα νειάτα μου για χάρη του. Ανόητος φόβος. Γιατί, βέβαια, δεν θα μπορούσα διαρκώς να κρατώ το χέρι μου στη τσέπη. Ο θρανσουά, παίρνοντας ξαφνικά πολύ σοβαρό ύφος, μου είπε:

«Λουίζα, έχω να σου μιλήσω. Τώρα, εδώ μέσα, αυτό είναι αδύνατο. Θάβλεες να τρώγαμε μαζί απόψε;

«Έκανα μία άοριστη κίνηση του κεφαλιού και κάθισα μπροστά στη μηχανή μου.

Με το θρανσουά αγαπιόμαστε από παιδιά. Όταν όμως η μητέρα του έμαθε τον δεσμό μας, έγινε σωστό θηριο.

Από τη δική της πλευρά, δεν είχε ίσως, άδικο. Η μουνα κόρη της θυρωρού, στην πολυκατοικία, όπου έμενε η οικογένειά τους, ενώ αυτοί είχαν μία διαλεχτή κοινωνική θέση.

Πώς μπορούσε η γυναίκα αυτή να δώσει το παιδί της σε μία κόρη θυρωρού; Ο θρανσουά όμως δεν έννοιασε να με βγάλει από την καρδιά του και ωρκεζόταν, πως δεν θ' αναπούσε καμιά άλλη, πως όταν έβγαζε το πατέ-κολληγίο, θα μ' αρραβωνιάζονταν. Τότε, όμως, ο πατέρας του, που ήταν διευθυντής της νομαρχίας, μετατέρας από την πόλι μας κι' έτσι χώρισα από τον αγαπημένο μου. Υποσχεθήκαμε ο ένας στον άλλο ν' αλληλο-γραφούμε κάθε μέρα. Και πραγματικά, αυτό γινόταν τον πρώτο καιρό. Έπεινα συνεχώς τα γράμματά του και τουστέλινα τα δικά μου. Ώστε, ύστερα από λίγες βδομάδες, αντιλήφθηκα πως τα δικά μου γράμματα παράφταναν στα χέρια του θρανσουά, γιατί μουγράφε παρά-νονα και με ρωτούσε ποιος ήταν ο λόγος που δεν έδινά πια σημαία ζωής.

Ήταν φανερό πως η μητέρα του είχε αναγνωρίσει τον γραφικό μου χαρακτήρα κι' έκαιγε τα γράμμα-τά μου, χωρίς εκείνος να το ξέρει.

Τότε αποφάσισα κι' εγώ να πάψω να του γράφω. Έτσι αποφάσισα κι' εγώ να διαβάσω και τα δικά του, γιατί μου έφταναν κακό στην καρδιά. Ώστε, η μητέρα μου πέ-σε κι' αναγκάστηκε να ζητήσω δουλειά και να μη πάω στο πανεπιστήμιο, όπως είχα σκοπό. Η μητέρα μου πέ-θανε μετά από λίγο καιρό.

Βρήκα δουλειά στην εταιρία αυτή, όπου εργαζόμουν χωρίς να ξέρω ότι κι' ο θρανσουά ήταν άνωτερος ή πάλληλος της.

Έπεισα ένα οικονομικό δωμάτιο σε μία λαϊκή συν-οικία και συνέχισα έτσι τη ζωή μου με δυο γλυκειές κι' αγιάτρευτες αναμνήσεις: της μητέρας μου και της χα-μένης μου αγάπης.

Αυτό όλα τα ξανασκεφτόμουν, καθώς χτυπούσα τα πληκτρα της μηχανής μου.

Το μεσημέρι, όταν βρέθηκα στο δωμάτιό μου, χωρίς να το θέλω σκεδόν, τουαλεταρίστηκα με ιδιαίτερη προ-σοχή. Έμεινα περισσότερο ώρα απ' όση συνήθιζα μπρο-στά στον καθρέφτη, χτένιζα με φροντίδα τα μαλλιά μου και έβαλα ένα όμορφο φόρεμα, που με κολάκευε πολύ.

Μήπως δεν έπρεπε τάχα να βγώ μ' ένα άντρα, που είχε σταθεί για μένα η πρώτη και μοναδική μου αγάπη; Δεν μ' ενδιέφερε αν ήταν παντρεμένος. Για μένα, έ-μενε πάντα ο γλυκός θρανσουά μου και μου φαινόταν πως γυρίζα στις παλιές, όμορφες μέρες του ειδυλλίου μας.

Τα λόγια του στριφογύριζαν στον νού μου. (Ποιος ξέρει, τι θέλει να μου πει), σκεφτόμουν, (ίσως νάναι κάτι σοβαρό, για να μου ζητήσει να βγω μαζί του).

Όταν το βράδυ τελείωσα τη δουλειά μου, ο θραν-σουά ήρθε και με βρήκε, μου θύμισε την πρόσκλησή του και μ' ώδηγησε στο αυτοκίνητό του.

Πήγαμε σ' ένα κέντρο, που βρισκόταν κάπως έξω α-πό την πόλι κι' είχε ένα ήσυχο περιβάλλον, κατάλληλο για δυο παλιούς έρωτευμένους σαν εμάς.

Εγώ, φυσικά πέθαινα από την περιέργεια να μά-θω πως ήταν η γυναίκα του.

Έτσι, στο τέλος, τον ρώτησα: «Πώς είναι; Ξανθεία ή μελαχρινή, ψηλή ή μικρό-σωμη;

«Μα ποιά; με ρώτησε εκείνος μ' άπορία. «Η γυναίκα σου, του είπα.

«Ήταν ξανθεία σαν έσένα, μου αποκρίθηκε. Αλλά δεν ξη πιά...»

Και βγάζοντας μία φωτογραφία της, μου την έδειξε και μου είπε:

«Την παντρεύτηκα εδώ και τρία χρόνια! Την είχα διαλέξει, γιατί σου έμοιαζε. Είχε τα ίδια μ' έσένα γκριζογάλανα ματιά, τα ίδια απαλά, φωτεινά μαλλιά... Λουίζα, δεν θα με πιστέψης ίσως, αλλά σ' αγαπώ πάν-τα, δεν σε έχασα ποτέ. Πες μου, όμως, γιατί δεν μου ξανάγραφες; Ήρθα πάλι στην πολυκατοικία αλλά δεν σε βρήκα.

«Είχα φύγει από κει, όταν πέθανε η μητέρα μου, του απάντησα. Μα πες μου για τη γυναίκα σου, πότε πέ-θανε;

«Εδώ και δυο χρόνια, όταν γεννήθηκε η Λουίζεττα.

«Έχεις κόρη; τον ρώτησα μ' αγωνία.

«Ναι, και της έδωσα το όνομά σου, που το αγαπώ τόσο. Τώρα η μικρή ξη με τη γιαγιά της, αλλά περι-μένει πάντα μία δεύτερη μαμά. Άκου, Λουίζα, γιατί να μη πραγματοποιήσουμε τώρα το ερωτικό μας όνειρο; Ο θεός δεν θέλησε να ενωθούμε τότε, όταν ήμασταν ακόμα τόσο νέοι, αλλά τώρα μας το επιτρέπει. Άρκει μονάχα εσύ να μην έχεις καμιά υποχρέωση... Αλλά βλέπω πως δεν φοβάς βέρα...»

«Όχι, δεν είμαι παντρεμένη, ούτε αρραβωνιασμένη, του αποκρίθηκα. Έμεινα πιστή σε σένα, θρανσουά, για-τί σ' αγαπούσα πάντα. Αλλά τώρα δεν μπορώ να δεχτώ την προσφορά σου.

Ο θρανσουά έγινε πολύ σοβαρός τότε κι' είπε:

«Λουίζα, σου ζητώ να το σκεφτείς καλά. Αν δεν μπορείς να το κάνεις για χάρη μου, κάνε το για την κόρη μου.

Δεν ξέρω τι ακριβώς ήταν εκείνο, που νίκησε τους δισταγμούς μου.

Ίσως ήταν το πρόσωπο του θρανσουά, που είχε μία τόσο ικετευτική έκφραση και δάκρυα στα μάτια.

Ίσως ήταν η σκέψη της μικρούλας Λουίζεττας.

Ίσως ήταν το παλιό μου αίσθημα, που μάταια είχα προσπαθήσει να το πνίξω στα βάθη της ψυχής μου και μ' είχε τώρα κυριέψει πιο δυνατά από πριν. Ίσως κάτι απ' αυτά, ίσως όλα μαζί, μ' έκαναν να του πω το ναί.

Έτσι τώρα ζω σ' ένα όμορφο κι' άνετο σπίτι, μ' ένα σύζυγο που με λατρεύει και με μία μικρούλα που με λέει μαμά.

Είναι ένα τριτοκαταρτισμένο πλαιοστάκι... Έχει μαύρα, σκουρά μαλλιά σαν εκείνα του θρανσουά και τα γαλά-ζια ματιά της μητέρας της, που μοιάζουν ολότελα με τα δικά μου.

Ναι, η Λουίζεττα θα μπορούσε νάναι μία χαρά κόρη μου. Αλλά τι λέω;

Είναι κόρη μου ή τουλάχιστο την αγαπώ τόσο σαν νάναι αληθινή κόρη μου.

Κι' ο θρανσουά είναι τόσο ευτυχισμένος ανάμεσα σ' αυτές τις δυο αγάπες!...

ZIZEΛ ΠΟΝΣΕ

Βλέπω πως δεν φοβάς βέρα... μ' είπε ο θρανσουά

— Μητέρα... τραύλισε ή
Λευκή κι' ένωσε παρακλη-
τικά τὰ χέρια.

σπίτι μου... 'Αλλά δέν έπαψε νά παρενοχλή τήν κόρη μου πότε με-
τάν ένα τρόπο και πότε με τόν άλλο. 'Αναγκάστηκε τότε νά δώσω
στον έπιστάτη μου Κρεπέλ τήν έντολή νά σκοτώσει τόν νυχτερινό
αυτό έπισκέπτη άν τόν ξανασυναυτούσε...

— 'Ο εισαγγελέας σκέφτηκε μερικά στιγμές. 'Επειτα υπόκλιθηκε
μπροστά στην κόμηση και έλεγε:

— Κυρία, είμαι υποχρεωμένος νά σάς συλλάβω, καθώς επίσης
τους δύο γιους σας και τόν έπιστάτη σας.

— Κάμετε τήν κόμηση, κύριε, απάντησε ή κόμηση.
— 'Οχι μακριά από κεί, μέσα σ' ένα μεγάλο σπίτι, μία δυστυ-
χημένη γυναίκα και τρία παιδιά έκλαιγαν γύρω στό φέρετρο
ένος ανθρώπου σαράντα περίπου χρόνων.

Τό έγκλημα είχε γίνει αρκετή ώρα έπειτα από τά μεσανυχτα.
'Ο Κρεπέλ, όπως κατέθεσε στη δίκη που έγινε ύστερα από
λίγον καιρό, είχε ξυπνήσει, ξαφνικά, ακούγοντας έναν ασυνή-
θιστο θόρυβο στόν κήπο. 'Ερριξε τότε ένα χοντρό παλτό πάνω
του, πήρε τό όπλο του και βγήκε.

Τό στρώμα του γιονιού που σκέπαζε τή νύ έρριχνε μία γα-
λακτερή ανάυγεια μέσα στη νύχτα. 'Ετσι, ό έπιστάτης υπό-
ρεσε νά ίδι έναν άνθρωπο, που
προσπαθούσε νά σκαρφαλώσει σ'
ένα δέντρο, κάτω από τά παράθυ-
ρα της δεσποινίδος ντέ Ζεφός.

— Στάσου, γιατί πυροβολώ!
του φώναξε.

'Αλλ' ό άνθρωπος αυτός προσπά-
θησε νά φύγει. 'Ο έπιστάτης τόν
πυροβόλησε τότε δυο φορές με τό
όπλο του και τόν ξάπλωσε νεκρό.
'Ανέθηκε κατόπιν στόν πύργο κι' έ-
καμε γνωστό στην κυρία του ότι ό
άνθρωπος που είχε σκοτώσει ήταν
ό Αιμίλιος Γκιγιό.

— Σ', ευχαριστώ, Κρεπέλ, απάν-
τησε ή κόμηση. 'Εκαμες τό καθή-
κον σου.

Στό δικαστήριο, ή κόμηση ντέ
Ζεφός υποστήριξε και πάλι ότι αυ-
τή είχε όπλισει τό χέρι του έπιστά-
τη της και ζήτησε νά της καταλογί-
σθι δολοκλήρη ή εύθυνη γιά τό θά-
νατο του Γκιγιό.

Γιά λόγους λεπτότητας, ή Λευκή
ντέ Ζεφός δέν προσεκλήθη ως μά-
τυς.

Τό δικαστήριο, έπειτα από πο-
λύωρες συζητήσεις, έκήρυξε άθώους
όλους τους κατηγορουμένους.

'Η Λευκή ντέ Ζεφός, όταν είδε
τή υπέρα της νά γυρίζει στόν πύ-
ργο, ρίχτηκε στην άγκαλιά της και
έξσπασε σέ λυγμούς.

— 'Η τιμή των Ζεφός σώθηκε!
Αυτά ήταν τά μόνα λόγια που
είπε ή κόμηση.

Ο ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ

ΤΟ παγερό εκείνο πρωινό του Δεκεμβρίου του 1857, οι κά-
τοικοι του 'Ερβέ είδαν έκπληκτοι καμμία δεκαριά έφιππους
χωροφύλακες που διέσχισαν καλπάζοντας τήν πόλι και διευ-
βύθηκαν προς τό μικρό λόφο, όπου βρισκόταν ό παμπά-
λαιος πύργος του Ζεφός.

'Η άστυνομία στόν πύργο του Ζεφός! Ποτέ δέν είχε ξαναγίνει
τέτοιο πράγμα!...

'Αλλά δέ γωρούσε άμφιβολία. Οι χωροφύλακες ξεπέζεψαν έξω
από τόν έπιδηνητικό πυλώνα κι' έπειτα χάθηκαν μέσα στόν πύργο.

Αντρες και γυναίκες άφησαν τότε τής δουλειές τους κι' άρχισαν
νά προχωρούν στόν άνηφορικό δρόμο. 'Επειτα από λίγο, μία κα-
ταπληκτική είδησις άρχισε νά κυκλοφορή από στόμα σέ στόμα:

— 'Ο Αιμίλιος Γκιγιό βρέθηκε τή νύχτα σκοτωμένος μέσα στό
πάγκο του πύργου!

— Ποιος τόν σκότωσε;

Κανείς, ωστόσο, δέν ήταν σέ θέσι ν' απαντήσει.

Κατά τό μεσημέρι έπιασε ό εισαγγελέας από τή γειτονική πόλι.
'Η κόμηση ντέ Ζεφός, που περιστοιχιζόταν από τους δύο γιους

της, τόν 'Αλβέρτο και τόν 'Ερνέστο και τήν κόρη της Λευκή, τόν πε-
ρίμενε μέσα στη μεγάλη αίθουσα του πύργου.

— Για ό,τι έγινε είμαι υπεύθυνη μόνον εγώ, του είπε ή πυργο-
αυτού του παιδιού που είναι υόλις δέκα χτύπ χρόνων και που ό
Αιμίλιος Γκιγιό ήθελε νά παρασύρει στην άτιμία!

— 'Είχα άπαγορεύσει σ' αυτό τόν άνθρωπο νά ξαναρθή στό

Τήν άλλη μέρα, κάλεσε τή Λευκή στό δωμάτιό της.

— Κόρη μου, της είπε, χρωστάμε τή σωτηρία μας στόν πιστό
Κρεπέλ. Και δέν μιλάω μόνο γιά τήν άθωωτική άπόφασι του δικα-
στηρίου. 'Εκείνο που είχε μεγαλύτερη σημασία ήταν ή τιμή σου...

— 'Η τιμή μου, μητέρα; προώλισε ή Λευκή. Δέν καταλαβαίνω...

— 'Ο Κρεπέλ δέν είδε τόν Γκιγιό νά προσπαθή νά σκαρφαλώσει
στό δέντρο, όπως κατέθεσε στό δικαστήριο, αλλά νά κατεβαίνει με
μία σχοινένια σκάλα από τό παράθυρό σου. 'Ο Γκιγιό ήταν έρα-
στής σου και τόν δέχονταν στό δωμάτιό σου...

'Η Λευκή κατέβασε τό κεφάλι της.

— Κόρη μου, οι άνθρωποι σεβάστηκαν τήν τιμή σου... 'Αλλ' ό
Θεός βλάπτει και έξερει... Αύριο τό πρωί θα έρθη έδω ή ήγουμενη της
μονής των Καρμηλιτών... γιά νά σε παραλάβη...

— Μητέρα... τραύλισε ή νέα.

— 'Αλλ' ή κόμηση ντέ Ζεφός τή σταμάτησε.

— Δέν έχουμε νά συζητήσουμε τίποτε άλλο, είπε. 'Η Λευκή ντέ Ζε-
φός πρέπει νά πεθάνη γιά τόν κόσημο... Σού άφήνω τήν έκλογή του
ονόματος που θα πάρης μπαίνοντας στό μοναστήρι...

Τήν άλλη μέρα, ένα κλειστό άμάξι ξεκίνησε από τόν πύργο του
Ζεφός, διέσχισε τό 'Ερβέ κι' άκολούθησε τό δρόμο της Μάντ.

'Επειτα από δυο ώρες, τό άμάξι αυτό σταμάτησε μπροστά στη
γυναίκα ή μονής της 'Αγίας Καρδίας του 'Ιησού. 'Η ήγουμενη της

μονής κι' ή Λευκή ντέ Ζεφός κατέβηκαν απ' αυτό και πέρασαν τή
μεγάλη πόρτα που έκλεισε άμέσως πίσω του. Τήν ίδια στιγμή, ή
καμπάνα της έκκλησίας άρχισε νά χτυπά πένθιμα... Τό άμάξι έα-
ναπήρε κατόπιν τό δρόμο του 'Ερβέ. Μέσα σ' αυτό μία γυναίκα έ-

κλαίγε με λυγμούς. 'Ηταν ή κόμηση ντέ Ζεφός.

ΣΥΛΒΙΑ ΡΙΣΣΕΡ

Οι τέσσερις κυριώτεροι τρόποι, με τους ό- ποιους προσπαθεί νά συντριφει όριστικά τήν τρομερή άρρώστεια

Η σύγχρονη έπιστήμη, στόν άπεγνωσμένο άγώνα της έναν-
τίον του καρκίνου, έχει καταλήξει στό συμπέρασμα, ότι
τέσσερις είναι κυρίως οι δρόμοι, από τους όποιους θα
φτάσει στην όριστική κατανίκησι της φοβερης αυτής άρ-
ρώστειας.

'Ο πρώτος δρόμος είναι ή χρησιμοποίησι της ραδιενεργείας.
'Ο δεύτερος, ή χρησιμοποίησι ειδικών διηθητών ιών, που έχουν
ιδιαιτερη κι' άποκλειστική προτίμησι νά καταστρέφουν και νά
έξαφανίζουν τά καρκινοπαθή κύτταρα. 'Ο τρίτος είναι ή δημιουρ-
γία, μέσα στό αίμα, άντισωμάτων καταλλήλων γιά τήν έξολο-
θρευσι των καρκινοπαθών κυττάρων. Κι' ό τέταρτος δρόμος, που
θα όδηγήσει στό Βατερλώ του καρκίνου, είναι ή χρησιμοποίησι
όρμονών, που καταστρέφουν τά προσβεβλημένο από τόν καρκίνο

Πλησιάζει τό Βατερλώ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

κύτταρα.

'Όπως και τά υγιή. Έτσι και τά καρ-
κινοπαθή κύτταρα πολλαπλασιάζονται
με διχοτόμησι ενός ήλικιωμένου κυττά-
ρου. Από τό κύτταρο - μητέρα προέρ-
χονται δυο κύτταρα - νεογνά, που ζούν
κατόπιν τά καθένα τή δική του ζωή.

Κάθε κύτταρο ζή, στις γενικές γραμ-
μές, όπως κι' όλόκληρος ό οργανισμός
μας. Γεννιέται, τρέφεται, πολλαπλασιά-
ζεται και πεθαίνει.

Οι καρκιнологи προσπαθούν νά έξα-
φανίσουν τά καρκινοπαθή κύτταρα κυ-
ρίως με τους τέσσερις τρόπους, που ά-
ναφέραμε.

'Ο πρώτος απ' αυτούς είναι ή χρησι-
μοποίησι της ραδιενεργείας, που στην
τελειότερη μορφή της προσφέρεται στόν
οργανισμό με τά ραδιενεργά ισότοπα.
'Όταν λέμε ραδιενεργά ισότοπα, ένω-
ούμε ουσίες, που ή έπιστήμη τις καθι-
στά τεχνητά ραδιενεργούς και τις μπά-
ζει στόν οργανισμό ως «τροφές» των
καρκινοπαθών κυττάρων.

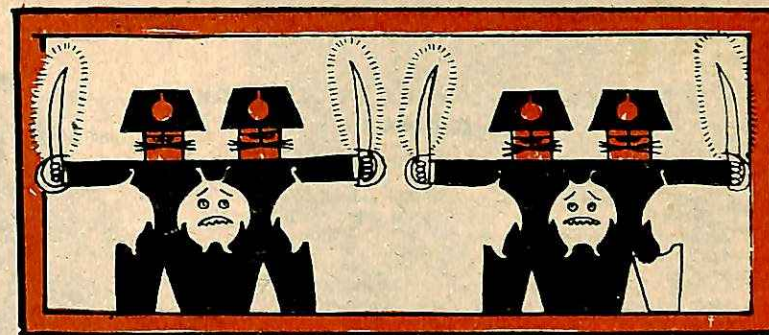
Τά κύτταρα αυτά δέν τρέφονται από
τις ίδιες ουσίες, που έχουν στό τρα-
πέζι τους τά υγιή κύτταρα. Αυτές, λοι-
πόν, τις ουσίες, που προτιμούν τά αρ-
ρωστα κύτταρα, ή έπιστήμη τις φορτώ-
νει με ραδιενεργεια και τους τις σερ-
βίρει, με άποτέλεσμα, μόλις τις «φάνε»,
νά πάθουν «άτομική έκρηξι» και νά κα-
ταστραφούν!

Τά ραδιενεργά, λοιπόν, ισότοπα, δέν
είναι τίποτ' άλλο παρά μικρές άτομικές
βόμβες, που σκάνε στό στομάχι των
καρκινοπαθών κυττάρων.

'Ο δεύτερος τρόπος άποτελεσματικής
καταπολεμήσεως του καρκίνου, είναι ή
έισαγωγή στόν οργανισμό ώρισμένων
ιόν, ενός είδους δηλαδή μικροβίων, που
πέφτουν άποκλειστικά πάνω στα αρ-
ρωστα κύτταρα του οργανισμού και τά
έξολοθρεύουν.

Οι λοι αυτοί, πλάι στις βόμβες των
ραδιοισοτόπων, ενεργούν σαν κατευθυ-
νόμενα βλήματα.

1) Τά καρκινοπαθή κύτταρα τρέφονται
με ουσίες δικού τους γούστου, που τά
υγιή δέν τις βάζουν ποτέ στό τραπέ-
ζι τους. 2) Τά ραδιενεργά ισότοπα δέν
είναι τίποτα άλλο παρά οι ουσίες που
προτιμούν τά άρρωστα κύτταρα, φορ-
τωμένες με ραδιενεργεια. 3) 'Όταν
τρεφόμενα με ραδιενεργεια, ή καλλιέργεια
καρκινοπαθών κυττάρων φάνε ένα τέ-
τοιο «πιπότα», σκάει μέσα του μία μι-
κρή άτομική βόμβα! 4) 'Η καλλιέργεια
ωρισμένων διηθητών ιών μέσα στόν ορ-
γανισμό, προσάβει κι' άλλο ένα όπλο
στόν πόλεμο έναντίον των καρκινοπα-
θών κυττάρων. Οι λοι αυτοί έπιτίθενται
άποκλειστικά έναντίον των άρρωστων
κυττάρων, χωρίς νά πειράζουν τά υγιή.

'Η έπιστήμη προσπαθεί τώρα νά πλουτίσει τό ανθρώπινο αίμα με
άντισώματα ειδικά έναντίον του καρκίνου. Τά «άντισώματα» του
αίματος είναι οι στρατός άμύνης του οργανισμού. Κάθε στρα-
τιωτική μονάδα των άντισωμάτων είναι ιδιαίτερου τύπου κι' έ-
χει άποστολή νά έπιτίθεται και νά έξουτερώνει μία ώρισμένη
άρρώστεια.

Τρίτη όδός γιά τή συντριβή του καρ-
κίνου είναι ή δημιουργία καταλλήλων
άντισωμάτων μέσα στό αίμα. Όπως εί-
ναι γνωστό, μέσα στό αίμα μας, υπάρ-
χουν ώρισμένες ουσίες, με βάσι τήν
πρωτεΐνη, που «καταπίνουν» κάθε ξένο
σώμα, όπως μικρόβια, αναφομοιωτες ού-
σιες από τροφές, φάρμακα που ό ορ-
γανισμός δέν άνέχεται κλπ.

Τά άντισώματα, ό στρατός αυτός ά-
μύνης του οργανισμού, είναι χωρισμέ-
να σέ διαφόρους τύπους, κι' ανάλογα
με τόν τύπο της ή κάθε στρατιωτική μο-
νάδα απ' αυτά έπιτίθεται και «κατα-
πίνει» αντίστοιχα ξένα σώματα. 'Αλλου
τύπου π.χ. είναι τά άντισώματα έναν-
τίον των μικροβίων της φυματιώσεως,
άλλου τύπου έναντίον των μικροβίων
της έλονοσίας και ούτω καθ' έξής.

'Η έπιστήμη, λοιπόν, προσπαθεί τώ-
ρα νά βοηθήσει τόν οργανισμό, ώστε νά
κατασκευάζη μέσα στό αίμα με άσθο-
νία ειδικά άντισώματα γιά τόν καρκίνο,
τά όποια θα μπορούν νά «καταπίνουν»
και νά έξαφανίζουν τά προσβεβλημένα
από τήν άρρώστεια αυτή κύτταρα του
οργανισμού.

'Ενας τέταρτος, τέλος τρόπος, που
υπόσχεται όχι μικρότερα άποτελέσμα-
τα, είναι ή χρησιμοποίησι ειδικών όρ-
μονών, που θα είναι ικανές νά «δηλητη-
ριάσουν» και νά έξολοθρεύουν έτσι τά
καρκινοπαθή κύτταρα.

Οι όρμονες αυτές, έχουν αναζητηθή
άρκικά μέσα στις έκκρίσεις των διαφό-
ρων αδένων του σώματος, αλλά άποδεί-
χτηκε ότι καμμία από τις έκκρίσεις αυ-
τές δέν περιείχε κατάλληλη όρμόνη γιά
τόν καρκίνο.

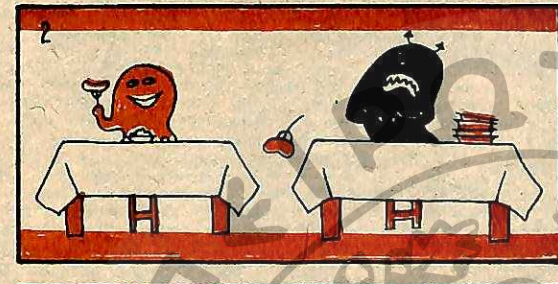
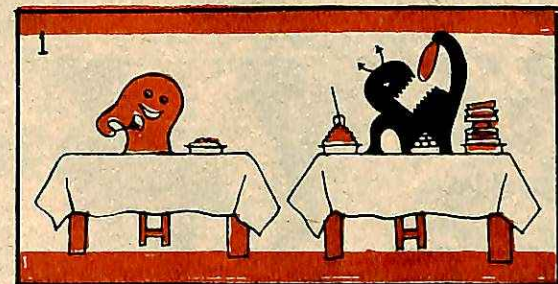
Οι έρευνες των ειδικών έχουν έτσι
στραφή τώρα προς τή δημιουργία και-
νούργιων, τεχνητών όρμονών, δηλαδή όρ-
μονών, που δέν υπάρχουν στη φύσι, άλ-
λά θα φτιαχτούν στα έπιστημονικά έρ-
γαστήρια.

Με τις τεχνητές αυτές όρμονες, όταν
βρεθούν οι χημικοί τους τύποι και πα-
ρασκευαστούν φαρμακευτικώς, έλπίζεται
ότι θα δοθή ένα από τά πιό καίρια χτυ-
πήματα στόν καρκίνο.

'Απ' αυτούς, λοιπόν, τους τέσσερις
κυρίους δρόμους, με συνεχείς προσδο-
κίες και τελειοποιήσεις, ή σύγχρονη έπιστή-
μη είναι βέβαιη, ότι θα φτάσει στην ό-
ριστική κατανίκησι του καρκίνου.

Τά άπρόβλεπτα ενός φαρμάκου

'Η «ρεσερπίνη», τό νέο φάρμακο που
έχει δώσει άριστα άποτελέσματα στους
μανιακούς, παρουσιάζει κάποτε άσχη-
μες έκπληξεις. 'Όταν δηλαδή χορηγηθή
σε μεγάλες δόσεις κατά της άρτηρια-
κής υπέρτασεως, μπορεί νά προκαλέσει
άγωνα και κατάρπωση. 'Επί 138 περι-
πτώσεων, στις 25 παρατηρήθηκαν ψυ-
χικές διαταραχές, άπνιγία, φοβίες, άνι-
κανότης πνευματικής συγκεντρώσεως,
κλπ. Φαίνεται λοιπόν ότι ώρισμένα ά-
τομα δέν άνέχονται τό φάρμακο αυτό.
Οι γιανοί προσπαθούν τώρα νά βρουν
τόν τρόπο ν' άναγνωρίζουν αυτά τά ά-
τομα.

Εξώφλησαν τὰ χρέη τους με ὀκτὼ μαχαίριές!...

Τὸ πρωὶ τῆς 20ῆς Μαρτίου 1817, μερικές ἐργάτριες ποὺ ἐπλέναν τὰ ρούχα τους στὸν ποταμό Ἀδερὸν, κοντὰ στὸ Ροντέξ (νότιος Γαλλία), εἶδαν ἕνα μεγάλο παραιοσυγκολλημένο σακκὶ κοντὰ στὴν ὁχθὴ. Τὸ τραβήξαν ἀμέσως ἐξω, με κόπο καὶ τὸ ἀνοίξαν, περιέργως νὰ δουν τί εἶχε μέσα. Ἀλλὰ, μόλις ἀντίκρισαν τὸ περιεχόμενό του, τὴν ὁχθὴν ἀπὸ πόδι, ξεφωνίζοντας σὰν τρελλές.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σακκὶ βρισκόταν ἕνα ἀθρώπινο πτώμα. Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἐφτάσαν σὲ λίγο ἀναγνώρισαν χωρὶς δυσκολία τὸ θύμα. Ἦταν ὁ Ἀντουάν Φουελντές, ὁ πλουσιώτερος γαιοκτήμων τοῦ Ροντέξ. Πάνω στὸ σῶμα του διακρίνονταν ὀκτὼ πληγὲς ἀπὸ μαχαίρι. Ὁ δολοφόνος ἢ οἱ δολοφόνοι τὸν εἶχαν χτυπήσει τρεῖς φορές στὴν κοιλία κι' ἄλλες τέσσερες στὸ στήθος. Βλέποντας, ὁμῶς, ὅτι ἀρροῦσε νὰ πεθάνη τοῦδ' ἄνθρωπου μὴ τελευταία μαχαίριά στὸ λαμπρὸ καὶ τοῦκοψαν τὴν καρδιά.

Ἀλλὰ ποῖος ἦ ποῖος ἦταν οἱ δράστες τοῦ στυγεροῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος; Ἡ ἀστυνομία ἐξέτασε ὅλες τὶς πιθανές ἐκδοχές, χωρὶς, ὁμῶς, νὰ καταλήξῃ σὲ κανένα συμπέρασμα. Ἐπειτα ἀπὸ πέντε ἢ ἕξι ἡμέρες, τέλος μὴ νὰ εἴδω δεκαοκτὼ χρόνων παρουσιάστηκε στὸν εἰσαγγελεὰ τοῦ Ροντέξ. Λέγονταν Ἀδριανὴ Μπρασέρ κι' ὑπερετόυσε σ' ἕνα κακόφημο πανδοχεῖο, ποὺ βρισκόταν λίγο πρὶν ἐξω ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ποὺ ἰδιοκτήτες του ἦσαν οἱ σύζυγοι Μπανκάλ. Στὸ πανδοχεῖο αὐτὸ, ἐλέγαν οἱ φήμες, εὗρισκαν καταφύγιο τὰ παράνομα ζευγαράκια τῆς πόλεως.

Τὸ σακκὶ ΜΕ ΤΟ ΠΤΩΜΑ

Ἡ Ἀδριανὴ Μπρασέρ ζήτησε, πρῶτα-πρῶτα, τὴν προστασία τοῦ εἰσαγγελεως. Ἀπὸ καιροῦ, εἶπε, ἤθελε νὰ ἐγκαταλεῖψῃ τὸ πανδοχεῖο, ἀλλ' ἡ κυρία Μπανκάλ τὴν φοβερῶς ὅτι, ἂν ἐφευγε οἱ ἡμέρες τῆς θάταν μετρημένες. Ἐπειτα, ὁμῶς, ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε, πρόθεσε, δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ περισσότερο. Τὸ ἀπόγευμα τῆς 19ῆς Μαρτίου, κατέθεσε, εἶδα τέσσερις ἀνθρώπους νὰ φέρνουν τὸν Φουελντές στὸ πανδοχεῖο. Ἡ ἐντύπωσὶς μου εἶναι πῶς δὲν ἐρχόταν μὲ τὴν ὁχθὴν του. Μὴ ἡ δὴ δὴ δύο φορές προσπάθησε νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ποὺ τὸν συνώδεον τὸν ἐπίασαν ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ προχωρήσῃ. Οἱ τέσσερις αὐτοὶ ἀνθρώποι ἦσαν ὁ Μπαστίντ Γκραμόν, ὁ Ζωζιόν, ὁ Κολάρ καὶ ὁ Μπαζ. Ἐρχόντουσαν πολλὲς φορές στὸ πανδοχεῖο καὶ τοὺς ἀναγνώρισα ἀμέσως. Δὲν ξέρω τί ἔγινε κατόπιν, γιατί ἡ κυρία Μπανκάλ ἔτρεξε νὰ μὲ βρῇ καὶ μοῦ εἶπε νὰ κατέβῃ στὴν πόλιν γιὰ νὰ ἐκτελέσω μερικές ἐπείγουσες παραγγελίες. Ὅταν γύρισα, οὐτὸς ὁ Φουελντές, οὐτὸς οἱ τέσσερις ἀνθρώποι ποὺ τὸν συνώδεον βρισκόταν στὸ πανδοχεῖο. Γιὰ τὸ τί ἔγινε θὰ μπορούσα ἴσως νὰ σὰς πληροφορήσῃ ἡ κυρία Κλαρίε Μανσόν. Εἶχε ἔρθει στὸ πανδοχεῖο με ἀνδρικά ρούχα προτοῦ φύγῃ καὶ τὴν βρῇκα ἐκεῖ ὅταν γύρισα.

Αὐτὴ ἡ Κλαρίε Μανσόν εἶχε χωρίσει ἀπὸ τὸν ἄντρα της κι' εἶδνε τὰ ἐρωτικά ραντεβού της στὸ πανδοχεῖο τῶν Μπανκάλ. Ὁ φίλος της, ὁμῶς, τὴν γελούσε πολλές φορές καὶ τὸ ἴδιο εἶχε γίνεῖ καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς 19ῆς Μαρτίου.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι τῆς Μανσόν. Ἡ γυναίκα αὐτὴ, ποὺ ἦταν πολὺ νέα καὶ ἐξαιρετικὰ ὁμορφὴ, ἀρνῆθηκε στὴν ἀρχὴ οἱ ἔφερε τίποτε γι' αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα. Ὅταν, ὁμῶς, ὁ ἀνακριτὴς τὴν ἀνέφερε τὴν κατέβηκε τῆς ὑπηρετρίας, ἀναγκάστηκε νὰ μολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Περιμένα, εἶπε, ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα τὸν ἀγαπημένο της σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ἐπάνω πατώματος, ὅταν, ξαφνικά, ἀκούσε θορύβου καὶ φωνὲς πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζίνας. Μισόνοιζε τότε τὴν πόρτα καὶ τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρισε ἔκαμε τὸ αἷμα νὰ παγώσῃ μέσα στὶς φλέβες της. Ὁ Μπαστίντ Γκραμόν κι' οἱ σύντροφοί του εἶχαν μπάσει σπρώχνοντας τὸν Φουελντές στὴν κουζίνα τοῦ πανδοχείου κι' ἀφοῦ τὸν ἐπλῶσαν σ' ἕνα τραπέζι ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν με τὰ μαχαίρια τους.

Δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο γιὰ τὴν λιποθύμωσα, εἶπε ἡ Μανσόν. Ὁ Γκραμόν κι' οἱ σύντροφοί του, καθὼς καὶ ὁ Μπανκάλ με τὴν ἐνοχλῶν. Ἀλλ' ἔπεισαν σὲ μεγάλες ἀντιφάσεις καὶ στὸ τέλος ἡ δίκη τους ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ. Ὁ κυριώτερος μάρτυρ ἐπισημάνει τρεῖς φορές κι' ὅταν συνῆλθε, ἀνέφερε ὅλα ὅσα εἶπε πρὶν νὰ πεθάνῃ.

Δὲν πῆγα ποτὲ στὸ πανδοχεῖο τῶν Μπανκάλ καὶ δὲν ξέρω τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν, εἶπε. Παρὰ τὴν ἀρνητικὴν κατάθεσιν της, τὸ δικαστήριον καταδίκασε

Ἐπλῶσαν τὸ Φουελντές σ' ἕνα τραπέζι κι' ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν με τὰ μαχαίρια τους...

τὸν Γκραμόν, τὸν Ζωζιόν, τὸν Κολάρ καὶ τὸν Μπαζ σὲ θάνατο καὶ τὴν Μπανκάλ σὲ ἰσοβία δεσμά. (Ὁ ἄντρας της εἶχε πεθάνει στὴ φυλακὴ προτοῦ γίνῃ ἡ δίκη). Οἱ καταδικασθέντες, ὁμῶς, προσέβαλαν τὴν ἀπόφασιν κι' ἡ δίκη τους ξανάγινε ἐπὶ τὴν ἀπόφασιν. Ἡ Μανσὸν ἀρνῆθηκε καὶ πάλιν τὴν δίκην. Ἀλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς τὴν πίεσε τόσο πολὺ με τὶς ἐρωτήσεις του, ποῦ, στὸ τέλος, ἀποφάσισε νὰ πῇ τὴν ἀλήθειαν. Ἐπανελάβε τότε ὅσα εἶχε καταθέσει στὸν ἀνακριτὴ τοῦ Ροντέξ, προσθέτοντας καὶ μερικὰ καινούργια στοιχεῖα, ποὺ τὸ εἶχε ἀποκρύψει τότε.

Κατέθεσε, λοιπόν, ὅτι ὅταν εἶδε νὰ μαχαίρουν τὸν Φουελντές, ξεφώνισε ἀπὸ τὸν τρόμῳ της, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κι' ἐτοῖς πρόδωσε τὴν παρουσίαν της.

Ὁ Γκραμόν κι' ὁ Ζωζιὸν ἀνέβηκαν τότε στὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν κι' ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς σήκωσε τὸ μαχαίρι τοῦ γιὰ νὰ τὴν σκοτώσῃ. Ἀλλ' ὁ Ζωζιὸν μῆκε στὴ μέσῃ καὶ τὸν ἐμπόδισε.

Δὲν θὰ πειράξῃς αὐτὴ τὴν γυναῖκα! τοῦ φώναξε.

Ὁ Γκραμόν, ὡστόσο δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε. Πρὸς τὴν ἀγγίξιν, πρέπει νὰ πατήσῃς στὸ πτώμα μου! τοῦ εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Ζωζιὸν, βγάζοντας κι' αὐτὸς τὸ μαχαίρι του.

Ὁ Γκραμόν ὑποχώρησε τότε. Κατέβηκε, ὁμῶς, τὴν Μανσόν στὴν κουζίνα καὶ τὴν ἔβαλε νὰ ὀρκιστῇ μὴ ποτε νὰ πῇ τὸ πτώμα τοῦ Φουελντές ὅτι θὰ ξεκνοῦσε, ὅ,τι εἶχε δῇ.

Καὶ ὁ ὅρκος αὐτὸς σ' ἔκαμε ν' ἀναιρέσῃς τὴν πρώτη σου κατάθεσιν; τὴν ρώτησε ὁ εἰσαγγελεὺς.

—Ὀχι...

Τὴν τελευταία φορὰ, ποὺ τὸν ἐπισκέφθηκε ἡ ἐκδίκαστριά, ὁ ἐργοστασιαρχὴς τὴν περίμενε μ' ἕνα περιστρεφόμενον κρυμμένο στὸ στυράκι του.

Ἦταν ἀποφασισμένος, ὡς ἀπολογισμὸς ἀργότερα, νὰ τὴν σκοτώσῃ κι' ἔπειτα ν' αὐτοκτονήσῃ! Ἡ τύχη, ὁμῶς, θέλησε νὰ ἐρῶν τὰ πράγματα τελείως διαφορετικά. Πρὶν ὁ Χόλμ προτάσῃ νὰ δώσῃ στὴν φίλῃ τὸν Ράμπελαμ τὴν ἀπάντησιν ποὺ σχεδίαζε καὶ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, ποὺ ἐκεῖνη, μὲ σταυρωμένα τὰ πόδια στὴν ἀσφαυτικὴν πολυθρόναν, τοῦ ἔλεγε ποῖα ἀξία θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀντιπροσώπευε τὸ καινούργιο τῆς τσέκ, ἀνοίξῃ, ἡ πόρτα τοῦ γραφείου καὶ μῆκε μέσα ἡ γυναίκα του!

Βέβαιος πῶς ἡ γυναίκα του τὸ εἶχε ἀκούσει, ὁ Χόλμ εἶχε καταλάβει, ὁ ἐργοστασιαρχὴς ἀισθάνθηκε τὸν ἑαυτὸν ἐτοιμὸ νὰ λιποθύμῃ. Ἀλλὰ ἡ ἐκπληξὴ τοῦ ἦταν ἀπέραντῃ. Εἶδε τὴν ἐπισκεπτριά του νὰ γίνεταί πρὸς τὴν πόρταν καὶ νὰ σηκώνεται νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ τὴν λέξῃ!

Χαμογελώντας, ἡ γυναίκα του τοῦ ἐξήγησε καὶ συνέβαλε. Ἡ ἐκδίκαστριά εἶχε μῆλυσεν αὐτὴν γιὰ τὴν παλαιὰ ἱστορίαν καὶ τὴν εἶχε ἐξαναγκάσει, με τὶς ἀπειλὲς της, νὰ πῇ τὴν ἀλήθειαν κατὰ καιροὺς σημαντικὰ ποσὰ ἀπὸ τὴν προσωπικὴν της περιουσίαν. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν εἶχε πῇ τίποτα πρὸς τὸν ἄντρα της, γιὰ νὰ μὴ τὸν στενοχωρήσῃ καὶ γιὰτὶ δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ὑπόφασιν πῶς ἡ ἐκδίκαστριά ἐπαίξε διπλὸ παιχνίδι.

Δυὸ ἱστορίες

ΕΚΒΙΑΣΤΩΝ

Οἱ Γερμανοὶ νομικοὶ ζητοῦν νὰ ἐπιβάλωνται στοὺς ἐκδίκαστας αὐστηρότερες ποινές

ΜΙΑ ὁμάδα ἀπὸ ἐπιλέκτους Γερμανοὺς νομικοὺς ἀνέλαβε, τὸν τελευταῖον καιρὸ, μὴ ἐκστρατεία, γιὰ νὰ ἐπιβάλλωνται στὸ ἐξῆς βαρύτερες ποινὲς στοὺς ἐκδίκαστας.

Οἱ λιποθύμωτες, οἱ πλαστογράφοι, οἱ παραχαράκτες, οἱ διαρρηκτές, οἱ ἀπατεῶνες, ὅλοι, τέλος πάντων, ὅσοι ἐννοοῦν νὰ ἐξαπατῶν τὴν ζωὴν τους κατὰ τράπους ἀντίθετον πρὸς τοὺς καθιερωμένους, ἔχουν, τουλάχιστον, τὸ ἐλαφρυντικὸν — ἂν μπορούμε νὰ τὸ ὀνομάσωμε ἐῖται — ὅτι παίζουν, κάθε φορὰ, καρὼνα-γράμματα τὴν ἐλευθερίαν τους.

Ἀντίθετα, οἱ ἐκδίκαστες κάνουν τὸ σκοτεινὸν τους παιχνίδι σχεδὸν ἐκ τῶν ἀσφαλῶν. Οἱ πιθανοὶ κερδοφόροι εἶναι εὐκαίριες νὰ κερδίσουν καὶ μὴ νὰ χάσουν. Γιὰτὶ τὸ θύμα τους, δὲν τολμᾷ — γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους, ποὺ τὸ κάνουν νὰ ὑποκύπτῃ στὸν ἐκδίκαστῃ — νὰ καταδῶσῃ τὸν ἐκδίκαστῃ του στὴν ἀστυνομίαν.

Ἀφοῦ, λοιπόν, —ἀποστρέφονται οἱ Γερμανοὶ νομικοὶ— ὁ ἐκδίκαστῃς εἶναι δύσκολο νὰ ἀνακαλυφθῇ, ὁ μόνος τρόπος, γιὰ νὰ βάλῃ κάποιον πρὸς τὴν δραστικότητά του, εἶναι νὰ ἐξερῇ πῶς θὰ τοῦ ἐπιβλήθῃ ποινὴ αὐστηρότατη στὴν περιπτώσιν.

Δυὸ πρόσφατες ἱστορίες, ποὺ συζητήθηκαν πολὺ ἀπὸ τὸ γερμανικὸν τύπον, ὑπάρχουν ἡ ἀφορμὴ, γιὰ νὰ ἐκδηλωθῇ αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία.

Ἡ πρώτη ἱστορία εἶχε ἕνα ἀπροσδόκητο εὐτυχισμένον τέλος.

Πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ὁ ἐργοστασιαρχὴς Χόλμ εἶχε καταδικαστῇ σὲ φυλακίσιν μερικῶν μνησὶν γιὰ κάποιον νεανικὸν του παραπτώμα. Μαζί του, εἶχε καταδικαστῇ κι' ἕνας Ράμπελαμ, σύντροφος τοῦ σημερινοῦ ἐργοστασιαρχῆς στὰ «ἀλλοτρίωματα» ἐκείνης τῆς ἡλικίας.

Ἀργότερα, ὁ Χόλμ παντρεύτηκε με μὴ κατὰ πόλιν ἀριστοκρατικὴν οἰκονομίαν. με ἀστυνόμενους ἀρχές.

Γιὰ ἀρκετὸν καιρὸ, τὸ ζεῦγος Χόλμ ἐξῆρε εὐτυχισμένον, χωρὶς κανένα σύννεφο νὰ ταραξῇ τὴν συζυγικὴν του γαλήνην. Ὁποῦ, μὴ μὲρ, ἤρθε στὸ γραφεῖον τοῦ ἐργοστασιαρχῆς μὴ ἀγνωστὸν τὸν νεόνυμφον καὶ τοῦ ὤμισε με ὅλες τὶς λεπτομέρειας τὴν λησιμονικὴν ἱστορίαν τοῦ νεανικοῦ του παραπτώματος.

Τὸ ἐξήγησε πῶς ἦταν φίλῃ τοῦ Ράμπελαμ καὶ πῶς εἶχε μάθει αὐτὰ τὰ γεγονότα ἀπὸ ἐκεῖνον.

—Σκέψου, —πρόσθεσε μ' ἕνα κυνικὸν χαμόγελο— πῶς ἡ γυναίκα σας καὶ ὁ πεθερὸς σας, δὲν θὰ διασκεδάζαν, ὅσο διασκεδᾶσαί γώ, ἂν θὰ τὰ μάθαιναν...

Ὁ ἐργοστασιαρχὴς χλόμιασε. Τὸ ἦρθε ἡ ἐπιθυμία καὶ νὰ τὴν πετάξῃ ἐξω ἀπὸ τὸ γραφεῖον του, ἀλλὰ συλλογίστηκε πῶς αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ καταστροφὴ του.

—Πόστε μου πόσα θέλετε... τῆς εἶπε ἔξω.

Ἐκεῖνη, ποὺ ἀνέφερε ἕνα ἀρκετὰ πτωχικὸν ποσὸν καὶ αὐτὸς τὸ πληρώσεν ἀμέσως. Ἡ ἐλπίδα του, γιὰ πάντα, ἀποδείχτηκε μάταιη.

Σὲ λίγον καιρὸ, ἡ φίλῃ τοῦ Ράμπελαμ, ἐξαπατημένη, καὶ, ἀπὸ τότε, ἔκανε ταχυτὰν τὴν ἐπισκεψὴν της, συνοπτικομένης, κάθε φορὰ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνη πλουσιοπάροχον τσέκ.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνον μαρτυρῶν ἐκδίκαστῃν, ὁ Χόλμ εἶχε πιά φάσει τὸν πρῶτον τῆς οἰκονομικῆς καταστροφῆς. Εἶχε δημιουργήσει μεγάλην χρεὴν καὶ δὲν ἀντιμετώπιζε ἄλλη λύσιν, παρὰ τὴν ἀτίμωσιν ἡ τὸν θάνατον.

Τὴν τελευταία φορὰ, ποὺ τὸν ἐπισκέφθηκε ἡ ἐκδίκαστριά, ὁ ἐργοστασιαρχὴς τὴν περίμενε μ' ἕνα περιστρεφόμενον κρυμμένο στὸ στυράκι του.

Ἦταν ἀποφασισμένος, ὡς ἀπολογισμὸς ἀργότερα, νὰ τὴν σκοτώσῃ κι' ἔπειτα ν' αὐτοκτονήσῃ!

Ἡ τύχη, ὁμῶς, θέλησε νὰ ἐρῶν τὰ πράγματα τελείως διαφορετικά. Πρὶν ὁ Χόλμ προτάσῃ νὰ δώσῃ στὴν φίλῃ τὸν Ράμπελαμ τὴν ἀπάντησιν ποὺ σχεδίαζε καὶ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, ποὺ ἐκεῖνη, μὲ σταυρωμένα τὰ πόδια στὴν ἀσφαυτικὴν πολυθρόναν, τοῦ ἔλεγε ποῖα ἀξία θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀντιπροσώπευε τὸ καινούργιο τῆς τσέκ, ἀνοίξῃ, ἡ πόρτα τοῦ γραφείου καὶ μῆκε μέσα ἡ γυναίκα του!

Βέβαιος πῶς ἡ γυναίκα του τὸ εἶχε ἀκούσει, ὁ Χόλμ εἶχε καταλάβει, ὁ ἐργοστασιαρχὴς ἀισθάνθηκε τὸν ἑαυτὸν ἐτοιμὸ νὰ λιποθύμῃ. Ἀλλὰ ἡ ἐκπληξὴ τοῦ ἦταν ἀπέραντῃ. Εἶδε τὴν ἐπισκεπτριά του νὰ γίνεταί πρὸς τὴν πόρταν καὶ νὰ σηκώνεται νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ τὴν λέξῃ!

Χαμογελώντας, ἡ γυναίκα του τοῦ ἐξήγησε καὶ συνέβαλε. Ἡ ἐκδίκαστριά εἶχε μῆλυσεν αὐτὴν γιὰ τὴν παλαιὰ ἱστορίαν καὶ τὴν εἶχε ἐξαναγκάσει, με τὶς ἀπειλὲς της, νὰ πῇ τὴν ἀλήθειαν κατὰ καιροὺς σημαντικὰ ποσὰ ἀπὸ τὴν προσωπικὴν της περιουσίαν. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν εἶχε πῇ τίποτα πρὸς τὸν ἄντρα της, γιὰ νὰ μὴ τὸν στενοχωρήσῃ καὶ γιὰτὶ δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ὑπόφασιν πῶς ἡ ἐκδίκαστριά ἐπαίξε διπλὸ παιχνίδι.

στημα, δὲν εἶχε πῇ τίποτα πρὸς τὸν ἄντρα της, γιὰ νὰ μὴ τὸν στενοχωρήσῃ καὶ γιὰτὶ δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ὑπόφασιν πῶς ἡ ἐκδίκαστριά ἐπαίξε διπλὸ παιχνίδι.

—Καὶ τώρα —πρόσθεσε, κυττάζοντας τρυφερά τὸν Χόλμ, ποὺ εἶχε μείνῃ ἀναδεδῶς— νομίζω πῶς τὸ πρῶτον, ποὺ ἔχομε νὰ κάνωμε, εἶναι νὰ ἐλδοποιήσωμε τὴν ἀστυνομίαν γιὰ νὰ τὴν συλλάβῃ!

Δὲν τελειώνουν, ὁμῶς, ὅλες οἱ πραγματικὲς ἱστορίες τῆς ζωῆς, με τὸ ρόδινο ἔκπαιπτο-ἔντο μίαν κινηματογραφικὴν ταινίαν.

Στὴν περίπτωσιν τοῦ Πέτερ Κάουφμαν, ἐνός ἡσυχου καὶ εὐτυνεῖτου τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου, ποὺ μπελάστηκε σὲ μὴ πρωτοφανὴ ὑπόθεσιν ἐκδίκαστῃ, τὰ πράγματα συνέβησαν τελείως διαφορετικά.

Ὁ Κάουφμαν, ποὺ ἔκανε πάντα μὴ ζωὴ ἡσυχου καὶ φρόνιμου οἰκονομολογίας, ἀποφάσισε μὴ φορὰ νὰ τὴν ρίξῃ ἐξω, πηγαίνοντας στὸ σπίτι ἐνὸς ἐργετῆ φίλου του, ποὺ θὰ γιόρταζε τὰ γενεθλίων του με ἀφθονὸν κρασί τοῦ Ρήνου καὶ με τὴν συντροφίαν μερικῶν ἀρσένων, ὅσο καὶ ἐλαφρῶν ὑπάρξουν...

Ἀλλ' ἡ μοναδικὴ αὐτὴ παρέκκλισιν ἀπὸ τὸν οἰκονομικὸν βίον ἐπρόκειτο νὰ εἶναι μοιραία γιὰ τὸν ἄτυχον Κάουφμαν. Μεθυμένος, παρουσιάστηκε σ' ἕνα μπαρ, ὅπου μὴ συντροφίαν ἀπὸ τοὺς καλεσμένους τοῦ φίλου του ἀποφάσισε νὰ συνεχίσῃ τὸ γλέντι τῆς. Ἐκεῖ, κάποιος ἔρριξε τὴν ἰδέαν νὰ παίξουν χαρτί καὶ τὸ κορίτσι τοῦ μπαρ, ἡ ὡραία Καρλόττε Χάρτμαν, προσέφερε νὰ καθίσῃ πλάι στὸν Κάουφμαν, γιὰ νὰ εἶναι ἡ ἀσκακίστρια του καὶ νὰ τοῦ φέρῃ τυχῆν.

Τὸ μόνον, ποὺ θυμῶν ἀπὸ τὴν δολοφονικὴν ἐκείνην χαρτοπαίξιαν ὁ τραπεζιτικός, ὅταν ἐξήρθη τὸ ἄλλο μεσημέρι, ἦταν πῶς εἶχε χάσει ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε ἀπάντων του. Ψάχνοντας, ὁμῶς, τὶς τσέπες του, ἀνακάλυψε κατὰ πολὺ τρομερότερον! Βρῆκε τὸ ἀντίγραφο σὲ καρμὸν ἐνός χαρτιοῦ με τὴν ὑπογραφήν του, ὅπου παραδεχόταν πῶς χρωστοῦσε 980 μάρκας στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ μπαρ Τέο Λέμαν καὶ πῶς ἀνελάμβανε νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ ποσὸν αὐτὸ σὲ δέκα ἡμέρες, ἢ σὲ περίπτωσιν, ποὺ δὲν θὰ μπορούσε νὰ εἶναι συνεπὴς, σὲ δέκα τῆς προθεσμίας, νὰ δῇ 85 μάρκας (600 δραχμὲς) τὴν ἐξομολόγησιν, ὡποῦ νὰ ἀποδεχτῇ τὸ φελομένο ποσόν, μὰζὶ με τοὺς τόκους!

Ὁ τραπεζιτικός, ποὺ ἤξερε πῶς θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ βρῇ 980 μάρκας μαζεμένα (σχεδὸν 7.000 δραχμὲς) προτίμησε νὰ ἐξοφλήσῃ με δόσεις. Ἀλλὰ, γρήγορα διεπίστωσε πῶς, με κάθε οικονομίαν, ὁ οἰκονομικὸς του προπολογισμὸς δὲν τοῦ παρέχευε περιθώριον γιὰ μὴ τέτοια ἀσφαλιστὴν κάθε ἐξομολόγησιν.

Ἐτοί, ἄρχισεν μὴ δραματικὴν ἱστορίαν, ποὺ κράτησε διδυμὴν δολιχὴν χρόνον. Ὡς τὴν ἡμέραν, ποὺ ἀπὸ μὴ τυχαία σύμπτωσιν, ἀνακαλύφθηκε, ὁ Κάουφμαν εἶχε πλαστογραφῆσαι τραπεζικὰς ἐπιταγὰς συνολικῆς ἀξίας 30.000 μάρκων, ποὺ τὰ εἶχε δώσει τιμητικὰ ὅλα στὸν δανειστήν του, γιὰ νὰ τὸν ἐξοφλήσῃ τὸ κεφάλαιον τῶν 980 μάρκων καὶ τοὺς τόκους!

Σὲ λίγο, πρόκειταί νὰ γίνῃ ἡ δίκη του. Καὶ εἶναι βέβαιον πῶς θὰ καταδικαστῇ σὲ βαρύτερη ποινὴ ἀπὸ τὴν ἐκδίκαστῃ του...

Τὸ ὄνομα τοῦ Πέτερ Τσάις θὰ μείνῃ στὴν ἱστορίαν τῆς ἀεροναυτικῆς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι σήμερον ὁ ταχύτερος τοῦ κόσμου, δεδομένου ὅτι στὶς 11 Μαρτίου κατέρωσεν με ἕνα ἀεροπλάνο Δέλτα 2 νὰ καταρρίψῃ τὸ παγκόσμιον ρεκόρ ταχύτητος διασχίζοντας τὸν οὐρανὸν τοῦ Σάσσελ τῆς Ἀγγλίας με 1845 χιλιόμετρα τὴν ὥραν. Στὴ φωτογραφίαν μας ὁ Τσάις δεικνύει σ' ἕνα χάρτη τὴν διαδρομὴν του.

Πέντε ἀπὸ τὶς περιφημότερες γόσσες τοῦ βωδοῦ κινηματογράφου ποὺ βρισκονται σήμερον στὴν ζωὴν, συγκεντρώθηκαν στὸν ὁμιλῶν τοῦ ἐνός σταθμοῦ τηλεόρασις γιὰ νὰ παρουσιάζουν μέρος σὲ μὴ ἐκπομπὴν ἐπὶ ὁποῖα συζητήσαν μετὰ τοὺς τὰ σύγχρονα γυναικεία προβλήματα. Στὴ φωτογραφίαν μας διακρίνονται καθήμεναι ἡ Λίλιαν Γκας (ἀριστερὰ) καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Ντόροθι Γκας. Ὁρμῶς πίσω τους καὶ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ἡ Λέανδριν Τζόβι, ἡ Λίλιαν Ἀλ καὶ ἡ Νίτα Νάλιν.

Μὴ νεαρὰ Γερμανίδες παρουσιάσαν στὴν «Διεύθυνσιν» ἐκδοτῶν ἐπὶ τὸν ὁμιλῶν τοῦ ἐνός σταθμοῦ τηλεόρασις γιὰ νὰ παρουσιάζουν μέρος σὲ μὴ ἐκπομπὴν ἐπὶ ὁποῖα συζητήσαν μετὰ τοὺς τὰ σύγχρονα γυναικεία προβλήματα. Στὴ φωτογραφίαν μας διακρίνονται καθήμεναι ἡ Λίλιαν Γκας (ἀριστερὰ) καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Ντόροθι Γκας. Ὁρμῶς πίσω τους καὶ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ἡ Λέανδριν Τζόβι, ἡ Λίλιαν Ἀλ καὶ ἡ Νίτα Νάλιν.

Μὴ νεαρὰ Γερμανίδες παρουσιάσαν στὴν «Διεύθυνσιν» ἐκδοτῶν ἐπὶ τὸν ὁμιλῶν τοῦ ἐνός σταθμοῦ τηλεόρασις γιὰ νὰ παρουσιάζουν μέρος σὲ μὴ ἐκπομπὴν ἐπὶ ὁποῖα συζητήσαν μετὰ τοὺς τὰ σύγχρονα γυναικεία προβλήματα. Στὴ φωτογραφίαν μας διακρίνονται καθήμεναι ἡ Λίλιαν Γκας (ἀριστερὰ) καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Ντόροθι Γκας. Ὁρμῶς πίσω τους καὶ ἐξ

Το κορίτσι του δάσους

ΣΤΟ δάσος της Άμπουζά ένα πρωινό δυο νέα κορίτσια είχαν χάσει το δρόμο τους. Η μεγαλύτερη δεν έκρυβε τὸ φόβο της γιὰ τὴν περιπέτεια τὸς αὐτῆς. Ἡ πὶο μικρὴ ὅμως τὴν πείραζε λέγοντας:

—Δὲν εἶσαι εὐχαριστήμενὴ πὺ χάθηκες; Τὶ φοβάσαι; Κὺτταξε αὐτὸ τὸ χοντρὸ δέντρο μὲ τὰ κυρτὰ κλαδιά του. Στὸν κορμὸ του μέσα καθέται μὴ νεράϊδα... Καὶ τὸ ἐλάφι πὺ πέρασε εἶναι μὴ βασιλοπούλα πὺ τὴ μεταμόρφωσε μὴ κακὴ μάγισσα...

—Θεέ μου, τί λόγια εἶν' αὐτὰ πὺ μὸς λές, βασιλοπούλα μου; Φοβάμαι... Κοντεύω νὰ τρελλαθῶ...

—Μὴ φοβάσαι, καλὴ μου φίλη, εἶπε ἡ μικρότερη. Δὲν πρόκειται νὰ πάθουμε κανένα κακό, γιὰτὶ θὰ προβάλλῃ ξαφνικὰ τὸ δειρεμένο βασιλόπουλο καὶ θὰ μᾶς σώσῃ... Ὅπως στὰ παραμύθια... Καὶ ποὺς ξέρει; Ἴσως ἐρωτευθῇ καμμιὰ ἀπὸ μᾶς.

—Ἐσᾶς, ναι, βασιλοπούλα μου... Ἐγὼ ὅμως, δὲν εἶμαι παρὰ ἡ ἀκόλουθός σας.

—Ποὺς ξέρει...

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε θόρυβος... Οἱ δυὸ νέες γύρισαν καὶ εἶδαν ἕνα ξανθὸ παλληκάρι πὺ ὠδηγοῦσε τὸ μαῦρο ἀλόγο του. Φοροῦσε κοστούμι ἀπὸ πράσινο βελούδο ἀπλό, ἀλλὰ κομψό.

Μόλις ὁ καθαλλάρης τὶς εἶδε, πλησίασε καὶ κάνοντας βαθεῖα ὑποκλίσι, τοὺς εἶπε:

—Εἶμαι ἕνας κυνηγὸς πὺ χάθηκε στὸ δάσος. Ξεμάκρυνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς βρῶ. Μπορεῖτε ἐσεῖς νὰ μὸς δείξετε τὸ μονοπάτι γιὰ νὰ βγῶ στὸ μεγάλο δρόμο;

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου, γλυκεῖα, εὐγενική, ἔδωσε θάρρος στὶς κοπέλλες.

Ὁ νέος μύησε καὶ στὶς δυὸ. Ἀλλὰ τὰ μάτια του ἦταν καρφωμένα στὴ μικρότερη, πὺ τὴν κὺτταξε μὲ θαυμασμό.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι ἡ μικρὴ ἦταν ὁμορφὴ. Εἶχε πρόσωπο μὲ ἀρμονικὰ χαρακτηριστικά. Τὰ γαλανά της μάτια ἔλαμπαν σὰν ζαφείρια. Ἦταν χαριτωμένη, ἀλλὰ καὶ ντροπαλή.

—Ἀλλοίμονο, κύριε, ἀπάντησε, κι' ἐμεῖς ἔχουμε χάσει τὸ δρόμο...

—Τότε, εἶπε ὁ νέος, δεχθῆτε νὰ σᾶς βοηθήσω... Ἐπιτρέψατέ μου, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω μόνες...

Οἱ νέες ἐδέχθηκαν. Κι' ἔτσι οἱ τρεῖς μαζί προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν μὴ διέξοδο, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ...

Ὁ νέος, σπρίνοντας τὸ ἀλόγο του πῆγαινε μπροστὰ. Παραμερίζε τὰ κλαδιά γιὰ νὰ περνοῦν ἐλευθέρως τὰ

—Εἶμαι ἕνας κυνηγός, πὺ χάθηκε στὸ δάσος! τοὺς εἶπε ὁ καθαλλάρης.

κορίτσια. Σὲ μὴ στιγμὴ, τὸ φόρεμα τῆς μικρῆς ὑπλῆχτηκε στ' ἀγκάδια. Καὶ τότε ὁ νέος γονάτισε μὲ σεβασμὸ καὶ κατάρθωσε μὲ προσοχὴ νὰ τὸ ξεμπλέξῃ. Ἡ μικρότερη τὸν εὐχαρίστησε μὲ τὴ γλυκεῖα φωνή της. Καὶ καθὼς ἐκείνος σηκώθηκε, τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν ἀπὸ πολὺ κοντὰ. Καὶ κοκκίνισαν κι' οἱ δυὸ. Χωρὶς ἄλλο θὰ εὐχίσθηκαν νὰ μὴ φύγουν γρήγορα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δάσος. Ξαφνικὰ ἀκούστηκε φωνές. Φωνὲς γνῶριμες τόσο γιὰ τὶς νέες ὅσο καὶ γιὰ τὸν νέο.

—Ἐπὶ τέλους, κύριε, εἶπε ἡ μικρὴ κόπως λυπημένα, μᾶς βρῆκαν οἱ φίλοι.

—Χαίρω γιὰ σᾶς καὶ λυπάμαι γιὰ μένα... εἶπε ὁ νέος. Δὲν ἤθελα νὰ χωριστῶ τόσο γρήγορα ἀπὸ σᾶς...

Τὶς χαίρεταις κι' ἔφυγε τρέχοντας, σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὸν δοῦν πὺς ἦταν κοντὰ στὶς νέες. Προχώρησε τότε λίγο καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Παρακολουθοῦσε τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα. Καὶ σκεφτόταν: «Γιὰτὶ νὰ μὴν ἔχη γεννηθῇ βασιλοπούλα;»

Καὶ δὲν ἤξερε πὺς κι' αὐτὴ συλλογιζόταν: «Γιὰτὶ νὰ μὴν εἶναι γιὸς βασιλιά;»

Ὁ νέος ἀπομακρύνθηκε ἀπ' αὐτοὺς πὺ τὸν ἀναζητοῦσαν καὶ προχώρησε πρὸς τὸ δάσος. Χωρὶς ἄλλο, σκέφτηκε, αὐτὴ ἡ κοπέλλα θὰ ἔρχεται ἐδῶ γιὰ νὰ συναντήσῃ κάποιον ἀγαπημένο της. Οἱ γονεῖς της δὲν θὰ τῆς ἐπιτρέπουν νὰ τὸν βλέπῃ κι' ἔρχεται μὲ τὴν ἀκόλουθό της. Εὐτυχισμένοι ὅσοι ἀγαποῦν!... Ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀγαπῶ!... Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ παντρευθῶ γιὰ πολιτικούς λόγους. Θεέ μου, δῶσε της τὴν εὐτυχία πὺ λαχταρᾷ. Κι' ἐγὼ...

Κι' ἐνῶ τὰ μάτια του βούρκωναν, ψιθύρισε μονολογώντας:

—Ἐγὼ εἶμαι βασιλιάς... Καὶ σ' ἕναν βασιλῆα δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀγαπᾷ...

Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἥλιο τῆς Γαλλίας... Ἡ Σκωτία εἶναι ἀγαπητὴ, ἀλλὰ εἶναι τόπος μελαγχολικός.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ νεαρὸς βασιλιάς προχωροῦσε. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστὰ του ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀξιωματικούς μὲ χρυσοκέντητες στολές, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλῆ.

—Οἱ βασιλιάδες δὲν ἔχουν σπῆτι, δὲν ἔχουν φίλους... Ἐχουν παλάτια καὶ πλάι τους μὴ βασιλισσὰ πὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου... Κι' ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ Πέμπτος, ὁ βασιλιάς τῆς Σκωτίας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πὺ ἔχει κι' ὁ πὶο φτωχός.

Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου μὸς ἐπιβάλλει νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ τῆς Γαλλίας, πὺ δὲν τὴν ἔξω! Ἀκόμη δὲν παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν τὸ βασιλῆ... Θέλω πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν

— Δέν εφταίσε σέ τίποτα, Σουζάν... σάς τ' ορκίζομαι!

— Δέν σάς πιστεύω.

— Σουζάν, μ' αγαπάτε... Είν' αδύνατο νά με διώξετε έτσι, δίχως νά μ' ακούσετε...

— Φύγετε! Φύγετε!

— Όχι. Είν' ανυπόφορη αὐτή ἡ ζωή...

— Υποφέρω πάρα πολύ... κι' εἶναι ἀδίκο! Θέλω νά μ' ακούσετε...

— Αφοῦ δέν φεύγετε, θά φύγω ἐγὼ λοιπόν.

Καί θέλησε νά περάσῃ μπροστά του, περῆσανα καί περιφρονητικά. Μά ἐκεῖνος τῆς ἔφραξε ἀποφασιστικά τὸ δρόμο.

— Μὲ κατηγοροῦσατε... μ' εἶπατε παλῆνθρωπο... Καί θάγατε δική, ἂν εἶχα κάνει πραγματικά τὴν πράξιν ποὺ μοῦ ἀποδίδετε... Μά δέν τὴν ἔκανα, ὅχι! Μὲ κατηγορεῖτε ἀδίκως. Ἐγὼ λοιπὸν τὸ δικαίωμα νά ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτὸ μου, καί σεις ἀκούετε νά μ' ακούσετε.

— Λίγο μὲ νοιάζει τί εἰσάστε καί τί δέν εἰσάστε. Δέν σάς γνωρίζω, δέν ἔχω τίποτε τὸ κοινὸ μαζὶ σας.

— Ω, Σουζάν, εἶπατε πῶς μ' αγαποῦσατε... τ' ἀκούσα... δέν μπορεῖ λοιπὸν νά μὴ με λυπηθῇτε!... κι' ἂν ἀκόμη δέν μ' αγαπάτε πιά... Κυττάχτε με, Σουζάν, κλαίω...

— Τί μὲ νοιάζουμε τὰ δάκρυά σας; Εἶναι κι' αὐτὰ μιὰ αἰσχροὶ καὶ γελοῖα κωμωδία...

— Ἀς τελειώσουμε, παρακαλῶ!

Κι' ἡ νέα θέλησε πάλι ν' ἀπομακρυνθῇ, μὰ ὁ Ραῦμὸν δέν τὴν ἄφισε.

— Όχι, δέν θά φύγετε...

— Βλέπετε λοιπὸν πῶς ἦταν δικαιολογημένον ὁ χαρακτηρισμός μου, ἀφοῦ χρησιμοποιεῖτε βία ἀπέναντί μου;

— Ἔστω, εἶμαι παλῆνθρωπος, ἀφοῦ τὸ θέλετε.

Ἡ κοπέλλα ἀνατρίχισε. Μολοντί ἦταν γενναία, φοβήθηκε τώρα. Ἦταν ὁλομόναχη, σ' ἐκείνη τὰ ἐρείπια, πολὺ μακριὰ ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ φυλάκα. Ὅσο κι' ἂν φώναζε, δέν θά τὴν ἀκούε κανεὶς...

Τραβήχτηκε πίσω μηχανικά, ὡς τὴν ἄκουσεν τοῦ τοῖχου. Ἀπὸ κάτω, ἔχασκε ἡ ἀβυσσος... Ἐνα βῆμα ἀκόμη, καί θάπεφτε μέσα, θά τσακίζονταν στοὺς βράχους...

— Ἄν με πλησιάσετε, ἦ ἂν μοῦ πῆτε μιὰ λέξιν ποὺ νά μὴ μπορῶ νά τὴν ἀκούσω, θά πέσω ἀπὸ δῶ πάνω στὸ κενόν, εἶπε ἀποφασιστικά.

Ὁ νέος ὀπισθοχώρησε, κατατρομαγμένος, καί πέρασε τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό του, σὰν νάνοιωθε νὰ φεύγουν τὰ λογικά του καί νὰ προσπαθοῦσε νὰ τὴ συγκρατήσῃ.

— Πρέπει ὥστόσο νὰ τῆς πῶ... πρέπει... πρέπει... ψιθύρισε.

Εἶχε ἀκούμνησε τὸ ὄπλο του πάνω σ' ἕνα τοίχο. Δέν εἶχε ὥστόσο μαζὶ του σκυλί, οὔτε κυνηγετικὸ σάκκο, οὔτε φυσίγγια-θήκη. Ἦταν φανερό πῶς εἶχε ξεκινήσει

ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γιὰ νά βρῇ τὴ Σουζάν, κι' ὅχι γιὰ νὰ κυνηγήσῃ.

Εἶχε τὴν ἔκφραση τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸν χτύπησε κάποια μεγάλη δυστυχία... Τὰ μάτια του ἦσαν κόκκινα καὶ κουρασμένα...

Τὰ τελευταῖα λόγια τῆς κοπέλλας τὸν εἶχαν πληγώσει κατάκαρδα.

Μὲ νομίζετε λοιπὸν ἱκανὸ νά σάς φερθῶ ἄπρεπα; διαμαρτυρήθηκε. Μὲ φοβάσθε, γιατί σάς φαίνονται ἀναστατωμένους... Μὰ παίζεται ἡ ζωὴ μου αὐτὴ τὴ στιγμὴ, κι' ἔχω δική μου νάμει συγκινημένος...

— Όχι πῶς μὲ νοιάζει γιὰ τὴ ζωὴ μου... Τί νὰ τὴν κάνω, δίχως ἑσάς;... Μὰ τὴν εἶχα ὀνειροπολήσει τόσο ὠραία, τόσο εὐτυχισμένη, μαζὶ σας!... Ὅθι σκοτώθη, Σουζάν, ἂν δέν με πιστεύετε. Εἶναι φυσικὸ λοιπὸν νὰ ἐπιμένω τόσο...

— Τί ἔχετε νά μοῦ πῆτε; ῥώθησε ἡ κοπέλλα, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους της.

— Ἐγὼ νά σάς μιλήσω γιὰ τὴν ἀγάπην μου.

— Δέν μ' αγαπάτε. Ἔχετε βάλει στὸ μάτι τὴν προίκα μου!

— Ὁ νέος χαμογέλασε πικρά κι' ἀπάντησε:

— Σὰς λυπᾶμαι εἰλικρινῶς, Σουζάν, ἂν ἔχετε σχηματίσει αὐτὴ τὴ γνώμην γιὰ μένα!...

— Μὲ λυπᾶσθε...

— Ναί, γιατί θά ὑποφέρετε πολὺ, περιφρονώντας ἕναν ἄνθρωπον ποὺ αγαπάτε...

— Δέν σάς αγαπᾶ πιά. Ἡ περιφρόνησι σκότωσε τὴν ἀγάπην μου...

— Γιατί λοιπὸν κλαίγατε;... Σὰς εἶδα πρὸ ὀλίγου νὰ κλαίτε μ' ἀναφυλλήτῃ, μὲ τὸ πρόσωπό σας κρυμμένον στὰ χέρια σας...

Τὴν εἶχε δῇ!... Ἡ Σουζάν ἔκαμε μιὰ θυμωμένη χειρονομία, δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς καί τὰ μάτια τῆς πέταξαν σπῆτες.

— Σὰς μισῶ! Σὰς μισῶ! εἶπε.

— Ἰσως νά με μισήσετε ἀκόμη πιὸ πολὺ, ὅταν μ' ακούσετε... Ἔρετε πῶς σὰς αγαπᾶ, Σουζάν. Μιὰ μέρα, μοῦ φάνηκε πῶς σὰς ἔκανα νὰ θυμώσετε... Κοιμόσαστε, κάτ' ἀπὸν δέντρο. Ἦοθα κοντὰ σας σιγᾶ-σιγᾶ. Δέν ἐμπνέετε... Χαμογελοῦσατε σ' ὄνειρό σας... κι' ἦσαστε τόσο ὁμορφῇ, τόσο γοητευτικῇ, ὥστε ἔχασα πῶς μπορούσατε νά μ' ἀντιληφθῇτε κι' ἀγγίξαι μ' ἕνα φιλὶ τὰ μαλλιά σας!

— Ἀπὸ τότε ἄρχισε ὁ θυμός σας... Ἀπ' τὴν ἡμέρα κείνη, δέν σὰς εἶδα πιά, δέν σὰς ξαναμίλησα... Κι' ὅμως, δέν ἦσαστε ἀληθινὰ θυμωμένη μαζὶ μου, ἐφόσον ἀκούσα ἀπ' τὰ χεῖλη σας, στὸ σπῆτι τῆς Κατερίνας, ἐκείνη τὴν ὁμιλοῦσα ποὺ μ' ἔκανε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν εὐτυχέστερον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου!

Ἡ Σουζάν δέν ἀπαντοῦσε. Ἐξήκουσε ν' ἀπαντήσῃ... Κι' ὁ Ραῦμὸν ἐξακολούθησε:

— Ἀπ' τὴν πρώτην λέξεϊ τῆς κουβέντας σας με τὴν Κατερίνα, θέλησα νὰ ἐπέμβω, νὰ παρουσιασθῶ... μὰ φοβήθηκα... Ἄν ἡ-

ξερὰ ὥστόσο!... Ναί, φοβήθηκα, κι' ἔμεινα ἐκεῖ καὶ τ' ἀκούσα ὅλα...

— Ω, Σουζάν, εἶπατε πῶς μ' αγαποῦσατε... Ἐ λοιπὸν, σὰς ἱκετεύω, πάρτε πίσω τὰ λόγια σας... Ἐγὼ δέν ἀκούσα τίποτε! Δέν θυμᾶμαι τίποτε... Μὰ δώστε μου τουλάχιστον τὴν ἐκτίμησιν σας... Τὴ δικαιοῦμαι!... Δέν θ' ἀκούσατε πιά τίποτε γιὰ μένα, δέν θά μὲ ξαναδῆτε, σὰς τ' ορκίζομαι!... πῆστε μου ὅμως πῶς με πιστεύετε... ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ τὸ πληρώσω με τὴν αἰώνια δυστυχία μου!...

Ἡ κοπέλλα σῶπαινε πάντα. Δέν εἶχε πεισθῇ λοιπὸν...

— Βάλετε μου εἰσεῖς τοὺς ὄρους σας, Σουζάν! Τὸς δέχομαι, ὅσο σκληροὶ κι' ἂν εἶναι!

Ἡ Σουζάν ἔμεινε βουβή.

— Δέν θέλετε;... Τότε λοιπὸν δέν μοῦ μένει παρὰ νὰ σκοτωθῶ, γιατί δέν μπορῶ νὰ ζωῶ με τὴ σκέψιν πῶς με θεωρεῖτε παλῆνθρωπον. Ὅταν πεθάνω, θά με πιστέψετε ἴσως... Ἀς τελειώσουμε λοιπὸν!

Κι' ὁ Ραῦμὸν πῆρε τὸ γεμάτον νουφέκι του, ἀκούμνησε σὲ μιὰ πέτρα τὸν ὑποκόπανο καὶ κόλλησε τὴν δυὸ κἀννης στὴ μέση τοῦ στήθους του. Ὑστερα στράφηκε καί πρόσφερε, κατὰχλωμος:

— Σὰς αγαπᾶ, Σουζάν... Σὰς αγαπᾶ... σα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμον... περισσότερο ἀπ' τὴ ζωὴ μου, ἀπ' τὸν πότμον μου καὶ τὴν ὑπέρτα μου... Σὰς αγαπᾶ! καὶ σὰς συγχωρῶ γιὰ τὸ θάνατό μου...

Ὑστερα πάτησε τὴν δυὸ σκανδάλης τοῦ ὄπλου, με τὴν ἀκρὴν τοῦ παπουτσιοῦ του. Μά, τὴν ἴδια στιγμὴν, ἕνα χερί τραβήξε ἀπὸ τομα τὸ δίκανον...

Στὴν δυὸ νουφέκι ἀπάντησε μιὰ φωνὴ τρώμου κι' ἀγωνίας τοῦ Ραῦμὸν.

Εἶχε ὀρμήσει κι' εἶχε τραβήξει τὸ ὄπλο ἡ Σουζάν. Μά, με τὴν μετακίνησιν τοῦ αὐτοῦ, τὰ σκάγια εἶχαν τρυπήσει τὸ φέρεμά της καί τὸ ὑποκοίτη εἶχε βάλει φωτιά στὸ ὕφασμα.

— Ὁέ μου! Πληγωθήκατε, Σουζάν; φώναξε ὁ νέος.

Ἐκείνη ἐγεννε ἀρνητικῶς. Δέν εἶχε τὴ δύναμιν νὰ μιλήσῃ. Κλονίσθηκε καί θάπεφτε, ἂν δέν τὴ συγκρατοῦσε ὁ νέος στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐσθῆσε με τὴν γούφην τοῦ τοῦ φωτιῶ τοῦ φορέματός της, ξαναβλύνοντας τῆς συγχρόνως με θανάσιμην ἀγωνίαν:

— Πληγωθήκατε, Σουζάν;

— Όχι...

Ἐαφνικὰ, χαλαρώθηκαν τὰ νεῦρα τῆς καί ἔξασπε σ' ἀναφυλλήτῃ.

— Κλαίτε, Σουζάν!... Τρομάξατε... Ἐγὼ φταίω... Ὅθι με συχωρέσετε καί γι' αὐτό, Σουζάν...

Ἡ καρδιά τῆς κοπέλλας πῆγαινε νὰ σπάσῃ. Ναί, εἶνε θελήσει νὰ σκοτωθῇ ὁ Ραῦμὸν. Μιὰ στιγμὴν ἀκόμη, καί θάπεφτε μπροστὰ τῆς, κεραυνοβολημένος. Κι' ὁ θάνατός του θά τὴν βάραινε σ' ὅλη τὴν τὴ ζωὴ, σὰν ἀληθινὰ ἐγκλημα.

Γιατί θά τὸν εἶχε σκοτώσει αὐτὴ!... Δέν ἔλεγε ψέματα λοιπὸν... Κι' αὐτὴ εἶχε ἀρνηθῇ νὰ τὸν πιστέψῃ, παρ' ὅλους τοὺς ὄρκους καὶ τὴν διαμαρτυρίαν του!...

Μὰ τώρα δέν μπορούσε πιά ν' ἀνδῆξῃ σὲ τόσες συγκινήσεις... δέν εἶχε τὸ θάρρος... ἦταν τόσο ἀδύνατη!...

Διψοῦσε γιὰ ἕνα τρυφερὸ ἐρωτόλογο, ἔπειτα ἀπ' τὴ θλίψιν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν ποὺ εἶχε νοιώσει πρὶν ἀπὸ λίγο...

— Σὰς παρεξήγησα, Ραῦμὸν, εἶπε με φωνὴν ἀδύνατη σὰν στεναγμό. Σὰς προσβάλα... Ὅθι με συχωρέσετε ποτὲ γι' αὐτό!...

— Ναί, ναί, σὰς συγχωρῶ!

— ἔχετε ὥστόσο τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσετε μιὰ ἐπανόρθωσιν... ν' ἀπατήσετε νὰ σὰς ἐπαναλάβω ὅτι εἶπα στὴν Κατερίνα...

— Ω, Σουζάν!... τραύλισε ὁ νέος, μεθυσμένος ἀπὸ χαρὰ, γονατίζοντας σχεδὸν μπροστὰ τῆς.

— Ναί, Ραῦμὸν, δέν ντρέπομαι καθόλου νὰ σὰς τὸ πῶ... Σὰς αγαπᾶ... σὰς αγαπᾶ πολὺ... περισσότερο ἴσως ἀπ' ὅσο μ' αγαπάτε σεις...

— Αὐτὸ εἶν' ἀδύνατο, Σουζάν!

— Σὰς αγαπᾶ... κι' ὑπόφερα πολὺ... Ὅταν ἦρθατε, πρὶν ἀπὸ λίγο ἐδῶ, με βρήκατε νὰ κλαίω, γιατί σὰς συλλογίζομουν...

— Ὅθι φτάσῃ ὁλόκληρη ἡ ζωὴ μου γιὰ νὰ ξερὰ ὥστόσο!... Ναί, φοβήθηκα, κι' ἔμεινα ἐκεῖ καὶ τ' ἀκούσα ὅλα...

— Ω, Σουζάν, εἶπατε πῶς μ' αγαποῦσατε... Ἐ λοιπὸν, σὰς ἱκετεύω, πάρτε πίσω τὰ λόγια σας... Ἐγὼ δέν ἀκούσα τίποτε! Δέν θυμᾶμαι τίποτε... Μὰ δώστε μου τουλάχιστον τὴν ἐκτίμησιν σας... Τὴ δικαιοῦμαι!... Δέν θ' ἀκούσατε πιά τίποτε γιὰ μένα, δέν θά μὲ ξαναδῆτε, σὰς τ' ορκίζομαι!... πῆστε μου ὅμως πῶς με πιστεύετε... ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ τὸ πληρώσω με τὴν αἰώνια δυστυχία μου!...

Ἡ κοπέλλα σῶπαινε πάντα. Δέν εἶχε πεισθῇ λοιπὸν...

— Βάλετε μου εἰσεῖς τοὺς ὄρους σας, Σουζάν! Τὸς δέχομαι, ὅσο σκληροὶ κι' ἂν εἶναι!

Ἡ Σουζάν ἔμεινε βουβή.

— Δέν θέλετε;... Τότε λοιπὸν δέν μοῦ μένει παρὰ νὰ σκοτωθῶ, γιατί δέν μπορῶ νὰ ζωῶ με τὴ σκέψιν πῶς με θεωρεῖτε παλῆνθρωπον. Ὅταν πεθάνω, θά με πιστέψετε ἴσως... Ἀς τελειώσουμε λοιπὸν!

Κι' ὁ Ραῦμὸν πῆρε τὸ γεμάτον νουφέκι του, ἀκούμνησε σὲ μιὰ πέτρα τὸν ὑποκόπανο καὶ κόλλησε τὴν δυὸ κἀννης στὴ μέση τοῦ στήθους του. Ὑστερα στράφηκε καί πρόσφερε, κατὰχλωμος:

— Σὰς αγαπᾶ, Σουζάν... Σὰς αγαπᾶ... σα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμον... περισσότερο ἀπ' τὴ ζωὴ μου, ἀπ' τὸν πότμον μου καὶ τὴν ὑπέρτα μου... Σὰς αγαπᾶ! καὶ σὰς συγχωρῶ γιὰ τὸ θάνατό μου...

Ὑστερα πάτησε τὴν δυὸ σκανδάλης τοῦ ὄπλου, με τὴν ἀκρὴν τοῦ παπουτσιοῦ του. Μά, τὴν ἴδια στιγμὴν, ἕνα χερί τραβήξε ἀπὸ τομα τὸ δίκανον...

Στὴν δυὸ νουφέκι ἀπάντησε μιὰ φωνὴ τρώμου κι' ἀγωνίας τοῦ Ραῦμὸν.

Εἶχε ὀρμήσει κι' εἶχε τραβήξει τὸ ὄπλο ἡ Σουζάν. Μά, με τὴν μετακίνησιν τοῦ αὐτοῦ, τὰ σκάγια εἶχαν τρυπήσει τὸ φέρεμά της καί τὸ ὑποκοίτη εἶχε βάλει φωτιά στὸ ὕφασμα.

— Ὁέ μου! Πληγωθήκατε, Σουζάν; φώναξε ὁ νέος.

Ἐκείνη ἐγεννε ἀρνητικῶς. Δέν εἶχε τὴ δύναμιν νὰ μιλήσῃ. Κλονίσθηκε καί θάπεφτε, ἂν δέν τὴ συγκρατοῦσε ὁ νέος στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐσθῆσε με τὴν γούφην τοῦ τοῦ φωτιῶ τοῦ φορέματός της, ξαναβλύνοντας τῆς συγχρόνως με θανάσιμην ἀγωνίαν:

— Πληγωθήκατε, Σουζάν;

— Όχι...

Ἐαφνικὰ, χαλαρώθηκαν τὰ νεῦρα τῆς καί ἔξασπε σ' ἀναφυλλήτῃ.

— Κλαίτε, Σουζάν!... Τρομάξατε... Ἐγὼ φταίω... Ὅθι με συχωρέσετε καί γι' αὐτό, Σουζάν...

Ἡ καρδιά τῆς κοπέλλας πῆγαινε νὰ σπάσῃ. Ναί, εἶνε θελήσει νὰ σκοτωθῇ ὁ Ραῦμὸν. Μιὰ στιγμὴν ἀκόμη, καί θάπεφτε μπροστὰ τῆς, κεραυνοβολημένος. Κι' ὁ θάνατός του θά τὴν βάραινε σ' ὅλη τὴν τὴ ζωὴ, σὰν ἀληθινὰ ἐγκλημα.

γὰς ἀνταποδῶσά τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ χαρίζετε:

Ἡ Σουζάν κούνησε τὸ κεφάλι της, με ὕψος θλιμμένο, καί ψιθύρισε, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ τῆς:

— Δέν εἶν' αὐτὸ μονάχα... Ναί, εἶπα στὴν Κατερίνα πῶς σὰς αγαπᾶ. Θυμᾶσθε ὅμως τί πρόσθεσα:

— Τί;

— Ἐγὼ τὸ θυμᾶμαι. Εἶπα: «Κάνετε ἄσχημα, Κατερίνα, ποὺ θελήσατε νὰ μάθετε τὸ μυστικὸ μου. Ὁρκισθῆτε μου ὅμως πῶς δέν θά τὸ μάθῃ ποτὲ ὁ Ραῦμὸν!»

— Τώρα τὸ ξέρω, τὸ γλυκὸ μυστικὸ τῆς καρδιάς σας...

Ἡ Σουζάν εἶχε σοβαρευτὴ ξαφνικὰ. Ἐξέφυγε ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ νέου καί τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ φανῇτε θαρραλέος. Ραῦμὸν...

Ἡ ἀγάπη σας μοῦ δίνει θάρρος γιὰ τὸ κάθε τι!

— Ἀλλοῖμονο!... μουρμούρισε ἡ κοπέλλα, κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

Ὁ νέος τρώαζε. Ἡ καρδιά του σφίχτηκε.

— Δέν πρέπει νὰ ξαναδιδώθουμε, πρόσθεσε ἡ Σουζάν. Δέν πρέπει νὰ με σκέπτεσθε πιά!...

— Τί λέτε, Σουζάν;

— Σὰς φτάνει νὰ ξέρετε πῶς σὰς αγαπᾶ, μ' ἕναν ἔρωτα φλογερὸ σὰν τὸ δικό σας...

— Δέν σὰς καταλαβαίνω, Σουζάν...

— Ὅποτε καί θά με καταλάβετε ποτὲ, φίλε μου... Ὡ, πόσο θάθελα, ὅχι νὰ μὴ σὰς αγαπᾶ — γιατί δέν με νοιάζει ἂν θά ὑπέφερα ἐγὼ μονάχα — ἀλλὰ νὰ μὴ μ' αγαπήσετε σεις!... Πόσες λύπες θ' ἀποφεύγατε τότε!...

Καί τὸ ἐπιδίωξα, Ραῦμὸν, ναί, τὸ ἐπιδίωξα... Νὰ γιατί δέν σὰς ξαναεἶδα πιά, ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ με νομίσαστε κοιμισμένη... Μὲ τρώαζε ὁ ἔρωτάς σας... Πάλευα μὲ τὸν ἑαυτὸ μου... Δέν πρέπει νὰ μ' αγαπήσετε, Ραῦμὸν!

— Γιατί; Ποιὸ ἐμπόδιο μᾶς χωρίζει λοιπόν;

— Δέν μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ...

— Τὸ χρήμα;... Ἀλήθεια, εἶμαι φτωχός, λένε δὲ πῶς εἰσάστε πλούσιος... καὶ μὰ θά πλουτίσω κι' ἐγὼ, ἀσφαλῶς... καί μὰ θά πλουτίσω τόσο πολὺ, ὥστε δέν μπορεῖ σὰς αγαπᾶ τὸσο πολὺ, ὥστε δέν μπορεῖ νὰ νοιώσω ταπεινωμένο τὸν ἑαυτὸ μου ἀπ' τὴ δυσαναλογία τῆς οικονομικῆς μας θέσεως...

— Όχι, δέν εἶν' αὐτό.

— Τί εἶναι λοιπόν;

— Μὴ με ρωτᾶτε, φίλε μου. Δέν θά σὰς τὸ πῶ ποτέ!

— Δέν μποροῦμε νὰ τὸ ὑπερνηκίσουμε, αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο:

— Όχι. Νὰ γιατί ὁ ἔρωτάς μας εἶναι ἡ δυστυχία μας... Νὰ γιατί, Ραῦμὸν, ἔκανα τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω. Μὰ δέν μπόρεσα... Δέν φταίω... Συχωρέστε με, φίλε μου...

Ὁ Ραῦμὸν ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, συλλογισμένος.

Τί μπορεῖ νὰ ἐνωοῦσε ἄραγε ἡ κοπέλλα...

Ἐμειναν κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι λίγη ὥρα. Ὁ ἥλιος εἶχε φτάσει τώρα στὴ μέση τῆς διαδρομῆς του κι' ἔλουζε με τὴν φλογερὴν ἀκτίνην του τὸ θαυμασιὸ τοπίο ποὺ τοὺς τοινοῦριζε.

Μὰ τοὺς ἦταν ἀδιάφορο τὸ τοπίο αὐτό. Ἡ Σουζάν πάλαι με τὴν πένθιμην καὶ τραγικὴν ἀναμνήσιν τῶν παιδικῶν τῆς χρόνων. Κι' ὁ Ραῦμὸν ἐνοιώθε ἀόριστα πῶς παιζόταν ὁλόκληρη ἡ ζωὴ του, στὴν ὑπέρτατῃ ἐκείνῃ στιγμῇ.

Εἶχε πάρει τὰ δυὸ χέρια τῆς Σουζάν μέσα στὰ δικά του. Τάσφιγγε τρυφερὰ καί φιλοῦσε κάθε τόσο τὴν ἀκρὴν τῶν δακτύλων τῆς, τὰ ροδόλευκα νύχια τῆς.

— Μ' ἀπελπίζετε, Σουζάν! τῆς εἶπε. Ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα καὶ πῆστε μου τί μᾶς χωρίζει! Ἰσως νὰ πρόκειται ἁπλῶς γιὰ μιὰ δυσκολία ποὺ δημιουργήθηκε ἡ φαντασία σας... Μήπως δέν θέλει ὁ πατέρας σας;

Ἡ Σουζάν κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ὁ πατέρας μου μ' ἀναπαίει πολὺ...

καί μ' ἔχει πιέσει πολλὰς φορὰς νὰ παντρευθῶ... Φοβάται γιὰ μένα τὴ μοναξιά καί τὴν πλῆξιν...

— Τότε λοιπὸν δέν βλέπω τίποτε ἄλλο ἀπ' τὴ δυσαναλογία τῆς περιουσίας.

— Ὅτε θά τὸ σκεπτόταν αὐτὸ ὁ πατέρας μου...

— Σίγουρα, ὁ κ. Φάρνεϋ θά ἔχη διαλέξει ὁ ἴδιος τὸ μέλλοντα γαμπρό του... καί δέν θέλετε νὰ τὸν παρακούσετε.

— Δέν μοῦ ἔχει προτείνει κανένα ὑποψήφιο.

— Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν προέρχεται αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο, Σουζάν;

— Μὴ με ρωτᾶτε πιά, φίλε μου, καί μὴν προσπαθῆτε νὰ τὸ μάθετε. Δέν θά σὰς τὸ πῶ ποτέ... Μὴ με σκέπτεσθε πιά, Ραῦμὸν!

— Πῶς εἶναι δυνατόν;... Σὰς αγαπᾶ, Σουζάν! Νὰ μὴ σὰς σκέπτεται πιά; Καλὴτέρα νὰ πεθάνω τώρα ἀμέσως!

— Κι' ὅμως πρέπει, φίλε μου...

— Μὰ σὰς αγαπᾶ, σὰς αγαπᾶ!

— Αὐτὸ φοβοῦμαι, αὐτὸ ἤθελα ν' ἀποφύγω, γιατί εἶναι μιὰ δυστυχία, μιὰ μεγάλη δυστυχία!...

— Δυστυχία;... πρόσφερε ὁ νέος, σαστισμένος, προσπαθώντας νὰ βρῇ μιὰ ἐξήγησιν στὰ παράξενα ἐκείνα λόγια τῆς κοπέλλας.

Μὰ πῶς ἦταν δυνατόν;

— Σουζάν, εἶπε, ἂν μ' αγαπάτε ἀληθινά, δέν μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν μεταξύ μας ἐμπόδια ποὺ δέν θά τὰ ὑπερνηκίσουμε μιὰ μέρα...

— Ἐσχάστε με, Ραῦμὸν! Ἐγκαταλείψετε κάθε ἐλπίδα...

— Μὰ εἶν' ἀδύνατον, σὰς λέω... εἶναι ἀνώτερο ἀπ' τὴς δυνάμεις μου.

— Ὁέ μου, πῶς νὰ τὸν πείσω; ψιθύρισε ἡ Σουζάν.

Καί τὸν κύτταξε, με μάτια γεμάτα δάκρυα.

— Ἀμφιβάλλετε γιὰ τὴν ἀγάπην μου, Ραῦμὸν; τὸν ρώτησε.

— Ω, Σουζάν, τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε;

— Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία μου, ἡ πιὸ μεγάλη περηφάνειά μου ἦταν νὰ πάρω τ' ὄνομά σας, νὰ γίνω γυναικᾶ σας... Κι' ὅμως, αὐτὸ δέν θά γίνῃ ποτέ!

— Μήπως τὸ ἐμπόδιο προέρχεται ἀπ' τὸ δικό μας μέρος, ἀπ' τὴν οἰκονομεία μας; Τί ἔρετε;... Μιλήστε!

Ἡ Σουζάν τοῦ ἔφραξε

είμαι άνθρωπος, που άμα παίρνω μια απόφαση, σημαίνει πως ζύγισα καλά τα υπέρ και τα κατά. Κάνε το, λοιπόν, χωρίς κανένα διαταγμό, το θέμα που αποφάσεις και νασαι βέβαιος πως δεν θα μετανιώσης καθόλου γι' αυτή την τολμή.

Το πρόσωπό του είχε φωτιστεί από μια μεγάλη χαρά, καθώς συνέχισε:

—Εγώ που με βλέπετε, είμαι τώρα απόλυτα ικανοποιημένος και δεν θ' άλλαξα τη θέση μου ούτε μ' όλο το χρυσάφι του κόσμου. Πιστέψτε με... Περνώ τώρα τις πιο όμορφες μέρες της ζωής μου. Άγγιζω τον ουρανό με το δαχτύλο μου. Μου φαίνεται, πως δεν είναι αληθινή η τόσο ευτυχία μου. Είναι στιγμές, που αναρωτιέμαι αν ζω μέσα στην πραγματικότητα ή μέσα σ' ένα γλυκό όνειρο.

Αυτά τα λόγια μου γέμιζαν την καρδιά με χαρά. Κι' έτσι ειπωμένα, με τόσο ενθουσιασμό, με τόσο βέβαιη, μ' έκαναν ν' αρχίσω κι' εγώ να όνειρεύομαι. Τα λόγια του φίλου μου ήταν ένας ύμνος στον συζυγικό έρωτα και μου δίδανε όφρα ν' αντιμετώπιζω χωρίς φόβο τον γάμο.

—Όστε, λοιπόν, βρίσκεσαι τη ζωή σου πιο καλή τώρα απ' ό,τι ήταν πριν πάρης εκείνη την απόφαση; τόν ρώτησα.

Τόν ρώτησα, όχι γιατί είχα μια την παραμικρή αμφιβολία γ' αυτά, που μου είχε πη, αλλά γιατί μου άρεσε να τόν ακούω να πλέκει εγκώμια στην ευτυχία εκείνη, στην οποία έπρόκειτο να μπω κι' εγώ.

—Μη το συζητάς καν, μου είπες ο φίλος μου ο Τζών. Έγώ, που δεν είμαι καθόλου εύκολος στους ενθουσιασμούς, τώρα πετώ στα σύννεφα. Σκέψου, πώς ίσα μ' εδω και λίγο καιρό, τα λεφτά μου δεν μου φτάνανε ποτέ. Τώρα το πάν άλλαξε. Κατορθώνω, μάλιστα, να βάζω και μερικά στην άκρη. Οι θλιβερές και μονότονες βραδύες, που περνούσα, πήρανε τώρα μια όμορφη που δεν λέγεται. Λοιπόν, ένα κι' ένα κάνουν δυο. Βασίσει ε' αυτά που σου λέω εγώ και χωρίς να διατάσεις ούτε δευτερόλεπτο, πάρε αυτή την ευλογημένη απόφαση και θα δες πως η ζωή σου θα γίνει ρόδινη.

Εδω που τα λέμε, έτρεφα πάντα μεγάλη εκτίμηση στον φίλο μου τόν Τζών. Η σκέψη του, για κάθε ζήτημα, ήτανε τετραγωνική. Και στη λεπτή θέση, που βρίσκόμουν τώρα, έννοιωσα απεριγραπτή χαρά, όταν τόν άκουσα να μ' ενθαρρύνει και να με σπρώχνει στη μεγάλη απόφαση, που ήμουν έτοιμος να πάρω.

—Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ πολύ, Τζών, του είπα με συγκίνηση, με βορκαμένα μάτια. Τα λόγια σου απομάκρυναν μέσα στο μυαλό μου κάθε φόβο. Λοιπόν, σου υπόσχομαι, ότι θα παντρευτώ όσο μπορεί πιο γρήγορα.

—Θα παντρευτείς! Έκανε ξαφνιασμένος ο Τζών. Μα τι μου λες αυτό; Τρελλάθηκες; Με κύτταξε για λίγο σαν άποκαυνωμένο. Ύστερα συνήρθε και κατάλαβε μονομιάς την παρεξήγηση.

—Μα ποιος σου μίλησε για γάμο; μου είπε. Έγώ έννοιωσα το διαζύγιο, που πήρα τόν περασμένο μήνα. Άλλοιώς, πως θα μπορούσα να σου μιλήσω για ευτυχία και για όνειρεμένη ζωή; Πιστεύα, πως ήθελες για το διαζύγιό μου και πως έχοντας παντρευτεί κι' εσύ στο μεταξύ, είχες έρθει να με συμβουλευτείς, αν πρέπει να χωρίσεις.

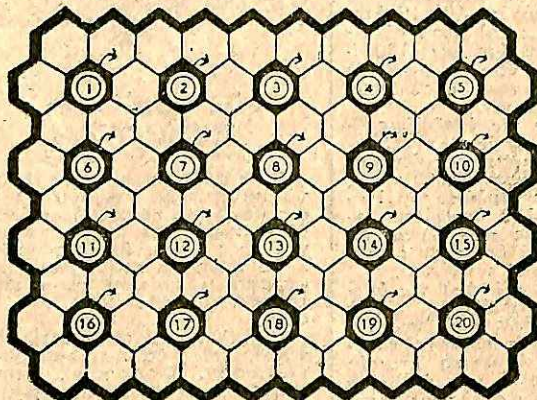
Τόν άκουγα μ' ανοικτό το στόμα, σαν χαλός. Κι' η κεραιόμυδα, που έφραγα, ήταν τόσο νωστή, ώστε δεν μπορούσα να του πω τίποτα, όταν τόν είδα να σηκώνεται, να μου ρίχνει μια ματιά γεμάτη περιφρόνηση και να θυαίνει από το υπάρι, χωρίς ούτε να μ' αποχαιρετήσει.

ΟΡΑΝΚ ΧΑΛ

Παιχνίδια

Ρομβόλεξο

Γύρω από τόν κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μια λέξη τών έξη γραμμάτων, τήν αντίστοιχη σημασία τής οποίας θα βρήτε πιο κάτω.

Θ' αρχίζετε πάντοτε από το σημείο όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση που δείχνει.

Α'. ΣΕΙΡΑ

- 1) Οι 'Ινδίες του όφειλουν πολλά.
- 2) Παταγωδής άποτυχία (ιταλ.).
- 3) Σύμφωνα με τούς νόμους.
- 4) Η δημιουργία (τουρκ.).
- 5) Γλύκισμα (τουρκ.).

Β'. ΣΕΙΡΑ

- 6) Χορωδία γνωστή μας από το ραδιόφωνο.
- 7) Έργασία του γεωργού.
- 8) Διαμέρισμα του σπιτιού.
- 9) Έξωτικό φρούτο.
- 10) Έλληνίδα πριγκίπισσα, εξαιρετικά όμορφη.

Γ'. ΣΕΙΡΑ

- 11) Διάκρισις (τουρκ.).
- 12) Αίσθησις.
- 13) Τοποθεσία γυμνή από δέντρα.
- 14) Λυρικός ποιητής από τις Σάρδεις του οποίου τα άσματα έκαλούντο παρθενεία.
- 15) Γελοιοποιήσις.

Δ'. ΣΕΙΡΑ

- 16) Βιβλική πόλις όρνθιν.
- 17) Η τύχη δεν του χαμογέλα.
- 18) Ίσχυρά.
- 19) Έπώνυμον Γερμανού Ιστορικού που άσχολήθηκε με τήν αρχαία Έλλάδα.
- 20) Είναι σχεδόν πάντοτε οί άρρωστοι.

Ποιά από τις τρεις;

Από τις τρεις άπαντήσεις που συνοδεύουν καθεμιά από τις κατωτέρω ερωτήσεις, η μία είναι ή σωστή. Προσπαθήστε να τήν βρήτε διαγράφοντας τις δυο άλλες.

- 1) Ποιος είπε: «Όσο καλύτερα γνωρίζω τούς ανθρώπους, τόσο περισσότερο αγαπώ τά ζωα»; — Η κυρία ντε Σεβινιέ. — Ο Μ. Ναπολέον. — Η μαρκησία Πομπαδούρ.
- 2) Ποιά μέρα συνελήφθη ο Χριστός; — Πέμπτη — Παρασκευή — Σάββατο.
- 3) Ποιά χώρα, χωρίς να έχη καμμία άποικία, είναι μεγαλύτερη σε έκταση από όλόκληρη τή Νότιο Αμερική; — Η Κίνα. — Οι 'Ινδίες. — Η Ρωσία.
- 4) Ποιά τραγουδίστρια λανσάρησε το περίφημο τραγούδι «Λιλή Μαργλέν»; — Η Ζαρά Λεάντερ. — Η Λεϊλ Άντερσον. — Η Έρνα Ζάκ.
- 5) Ποιά έπάγγελμα έξασκούσε ο Μολιέρος πριν γίνη ήθοποιός και συγγραφέας; — Ήταν δάσκαλος. — Δημόσιος υπάλληλος. — Τραπεζίτικος υπάλληλος.
- 6) Πριν από πόσα χρόνια κυκλοφόρησε το πρώτο ήχητικό φιλμ; — 25 — 33 — 38 χρόνια.
- 7) Ποιος είναι ο έφευρέτης τής γραφομηχανής; — Ο Νάουμαν. — Ο Σίνγκερ. — Ο Τιμονιέ.
- 8) Ποιος μεγάλος ποιητής περιέγραψε τήν Έλβετία χωρίς ποτέ να τήν έπισκεφθή; — Ο Βύρων. — Ο Σίλλερ. — Ο Γκαίτε.
- 9) Ποιος θεωρείται ο πατέρας τής μοντέρνας όπερέτας; — Ο Οντράν. — Ο Λεκόκ. — Ο Όφφενμπαχ.
- 10) Σε ποιά θεά έδωσε ο Πάρις τό μίλλον τής έριδος; — Στήν Άρτεμι. — Στήν Άθηνά. — Στήν Άφροδίτη.
- 11) Ποιος θεωρείται ο πατέρας τής ρωσικής όπερας;

—Ο Γκλίνκα. —Ο Μουσσόρσκι. —Ο Μποροντίν.
12) Πόσα δολάρια κερδίζει μέσα σ' ένα χρόνο ο Πρόεδρος τών 'Ην. Πολιτειών;
— 75.000 — 100.000 — 250.000.

Ποιος γεννήθηκε πρώτος;

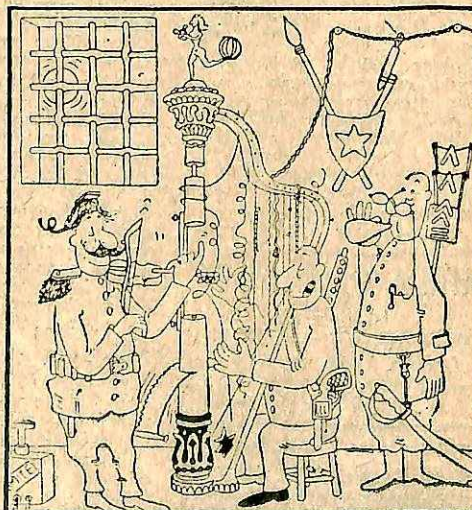
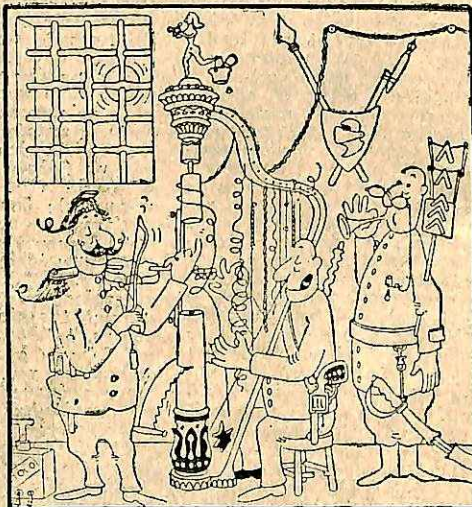
Από τούς τρεις ήθοποιούς που αναφέρονται στην κάθε κατωτέρω ομάδα μπορείτε να βρήτε ποιός γεννήθηκε πρώτος, δηλαδή ποιός είναι ο μεγαλύτερος στα χρόνια;

- 1) Τσάρλς Λάτων. — Φρέντερικ Μάρς. — Φρέντ Άσταρ.
- 2) Γκρέης Κέλλυ. — Μάρθα Τόρεν. — Έστερ Ουίλλιαμς.
- 3) Ντάνιου Καίη. — Τζήν Κέλλυ. — Άντονι Κουήν.
- 4) Τζόαν Φονταίν. — Ολίβια ντε Χάέιλαντ. — Ντόροθυ Λαμούρ.
- 5) Ντεμπόρα Κέρρ. — Τζούν Άλλυσον. — Τζήν Τίρνελ.
- 6) Μάρλον Μπράντο. — Ρικάρντο Μονταλμπάν. — Γκλέν Φόργτ.
- 7) Σπένσερ Τρέισι. — Εντόυαρντ Ρόμπινσον. — Πάλ Μιούνι.
- 8) Λωρέττα Γιάνγκ. — Τζήν Άρθουρ. — Τζίντζερ Ρότζερς.
- 9) Ντέβιν Νίβεν. — Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ. — Τζών Παίην.
- 10) Λίνα Νταρνέλ. — Λάνα Τάρνερ. — Σέλλεϋ Γουίντερς.

Λεξιγρίφος

Γονιού ή αγανάκτησι, λόγια φρικτά τό πρώτο κι' ένα στολίδι τών μαλλιών τών γυναικών κοινό, μαζεύουνε τούς ποταμούς και τούς υκρεμούς με κρότο με θόρυβο δαιμόνιο, σε χάος φοβερό.

24 μικροδιαφορές

Οι δυο αυτές εικόνες φαίνονται έκ πρώτης όψεως έντελώς όμοιες κι' όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε 24 μικρολεπτομέρειες. Πρέπει να τις βρήτε όλες μέσα σε τρία λεπτά τής ώρας αν θέλετε να υπερηφανεύεσθε για τήν παρατηρητικότητα σας.

Οι λύσεις στή σελ. 82

πόλισμαν ήταν μάλλον νέος, ψηλός, φρεσκοξυρισμένος και με καινούργια στολή. Μπήκε στο μοναδικό άσανσέρ τής πολυκατοικίας και είπε στον οδηγό:

— Σε τέταρτο, παρακαλώ.

Κρατούσε στο χέρι του ένα τσιγάρο, παραβώντας τις τελευταίες ρουφηδιές, πριν το πετάξει. Ο οδηγός του άσασέρ έκλεισε τήν πόρτα και πίεσε τό κουμπί.

—Εσείς θα συνοδεύσετε ως τήν Τράπεζα τόν κ. Τζάκσον, τόν ταμία τής εταιρείας; ρώτησε.

Ο πόλισμαν έγνεψε «ναί».

—Ήθελα λιγάκι νωρίς, πρόσθεσε ο άλλος. Μα πού είναι ο Τζόε, ο άστυφύλακας που στέλνουνε συνήθως γι' αυτή τη δουλειά;

—Άρρωστος θάνατι, πιστεύω. Στείλανε έμένα στή θέση του... —Ξέρετε, έχω ένα ξάδελφο στην άστυνομία... Τόν ζηλεύω! Άλλοτε, ζήτησα κι' εγώ να καταταγώ, πριν απ' τόν πόλεμο. Μα είχα περάσει κατά ένα χρόνο τό όριο ηλικίας...

Τό άσασέρ σταμάτησε. Ο άστυφύλακας βγήκε στο κεφαλόσκαλο και τράβηξε προς τά γρα-

ΜΙΑ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΗ

φεία τής «Εταιρείας Μεταξωτών».

—Ήρθα για να συνοδέψω τόν ταμία σας στην Τράπεζα, έξηγήσε στή γραμματέα.

—Μιά στιγμή, παρακαλώ... είπε εκείνη, και πάτησε ένα κουμπι κουδουνιού.

Τό διαμέρισμα είχε μονάχα δυο γραφεία. Σε λίγα δευτερόλεπτα, βγήκε απ' τό δεύτερο ένας άντρας μεσόκοπος και είπε χαμογελώντας:

—Είμαι ο κ. Τζάκσον, ο ταμίας. Μα πώς ήρθατε τόσο νωρίς, κύριε άστυφύλακα;... Πού είναι ο Τζόε;

—Άρρώστησε ξαφνικά και τόν αντικατέστησα εγώ. Λέγομαι Ρόμπερτς. Κρατήστε τόν αριθμό του περιλαμίου μου, αν θέλετε... Πραγματικά, ήρθα ένα τέταρτο νωρίτερα, γιατί θάχα ύστερα άλλη ύπηρεσία...

—Καλά, καλά. Σε δυο λεπτά θάμαι έτοιμος, Ρόμπερτς...

Κι' ο ταμίας άνοιξε ένα μεγάλο χρηματοκιβώτιο, παλαιο τύπου, γεμάτο χαρτονομίσματα.

—Μας στέλνουν κάθε πρωί τις εισπράξεις απ' τά πρατήρια μας, πρόσθεσε. Γι' αυτό, είμαι αναγκασμένος να κάνω αυτόν τόν καθημερινό περίπατο ως τήν Τράπεζα...

—Αρχισε να βάζη τά λεφτά μέσα σ' ένα πέτινιο βαλιτσάκι.

—Καλλίτερα να τά βάλετε όλα εδω μέσα, του είπε ο Ρόμπερτς.

Κι' έβγαλε κάτω απ' τό χιτώ-νιό του μια μεγάλη χαρτοσακούλα. Η γραμματέα έμπηξε μια φωνή πνιγμένη... Γιατί είχε δη ξαφνικά να γυαλίξη ένα πιστόλι στο άλλο χέρι του «πόλισμαν»!

—Εσείς οι δυο σταθήτε υπο-στα στον τοίχο! Διέταξε ο Ρόμπερτς. Και φρόνιμα, αν αγαπάτε τή ζωή σας...

Μπήκε ύστερα στο γραφείο του Τζάκσον κι' έφερε έξω, με τήν απειλή του όπλου του, τή δεύτερη δακτυλογράφο.

—Αν κάνετε ό,τι σας πω, δεν θα πάθη κανείς σας τίποτα! πρόσθεσε, κυττάζοντας τό ρολόι του. Εσείς, Τζάκσον, πάστε αυτό τό λευκοπλάστ, βουλώστε τά στόματα τών δυο γυναικών και δέστε τους με τό ίδιο τά χέρια και τά πόδια. Γρήγορα!

—Ναί, ναί! Δεν θέλω να πάθη κανείς τίποτα... είπε ο ταμίας. Πήρε τό ρολό του λευκοπλάστ που του πέταξε ο «πόλισμαν» και συμμορφώθηκε με τή διαταγή του. Ο Ρόμπερτς ξανακυττάξε τό ρολόι του.

—Ελάτε τώρα κοντά μου, γυρίζοντάς μου τήν πλάτη, διέταξε τόν ταμία.

Τόν φίμωσε και τόν έδεσε, όπως είχε κάμει εκείνος για τις δυο δακτυλογράφους, και τόν έβριξε ύστερα πάνω και τά στοίβαξε.

Πήγε ως τό χρηματοκιβώτιο, πήρε τά λεφτά και τά στοίβαξε μέσ' στη σακούλα του. Τήν τσάκισε από πάνω, για να μή φαι-νεται τό περιεχόμενό της, και τήν έβαλε κάτω απ' τήν άριστερή μασχάλη του.

Πριν φύγη, είπε στους τρεις υπαλλήλους:

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Ο άστυφύλακας σας, ο Τζόε, θα βρίσκε-ται εδω σε έπτά λεπτά ακριβώς. Θα σας λύση τότε...

Βγήκε στο διάδρομο και πάτησε τό κουμπί τής μασχάλης, και είπε στον οδηγό:

—Καλά μου λέγατε πως ήρθα πολύ νωρίς. Δεν ήταν έτοιμος ακόμη ο ταμίας, για να πάμε στην Τράπεζα. Άναγκαστικά, θα ξανάρθω σ' ένα τέταρτο.

Εδείξε τή χαρτοσακούλα που κρατούσε κάτω απ' τή μασχάλη του, και πρόσθεσε:

—Ο κ. Τζάκσον είχε τήν καλωσύνη να μου δώση δυο-τρείς φτηνές γραβάτες.

—Ναί, είναι πολύ καλός κύριος ο κ. Τζάκσον, συμφώνησε ο οδηγός του άσασέρ.

Όταν τό άσασέρ έφτασε στο ισόγειο, άνοιξε τήν πόρτα. Ο «πόλισμαν» βγήκε.

Μα δεν πρόλαβε ν' απομακρυνθή, γιατί ο οδηγός τόν άρπαξε ξαφνικά από πίσω και κυλόπησε χάμω μαζί του. Η σακούλα έξφυγε απ' τή μασχάλη του Ρόμπερτς, άνοιξε κι' άφισε να σκορπιν-στούν τά χαρτονομίσματα.

Ο Ρόμπερτς βλαστήμησε κι' έπιχείρησε να βγάλη τό πιστόλι του. Μα ο άλλος έβριξε πάνω του όλο του τό βάρος κολλώντας τον στο πάτωμα. Ύστε-ρα άρπαξε τό δεξίό του χέρι και τόστριψε προς τά πίσω.

—Αν κάνης μία κινήσι, θα σου τό σπάσω! φώναξε. Μείνε όπως είσαι. Θα περιμένουμε λιγάκι...

Δεν κράτησε πολύ ή άναμονή τους.

Σε τέσσερα λεπτά, έφτασε ο Τζόε, ο πραγματικός πόλι-σμαν, και παρέλαβε τόν «συνά-δελφό» του...

★

Τ' απόγεμα, οι φωτορεπόρτερ, αποθανάτισαν τή σκηνή που ο κ. Τζάκσον έδινε ένα τσέκ στον Τζό-νυ, τόν οδηγό του άσασέρ. Κι' οι ρεπόρτερ Βομβάρδισαν τό δεύτερο με ερωτήσεις για τό κατόρθωμά του.

Εκείνος είχε νευριάσει μ' αύ-τή τήν ανάκρισι.

—Θα σας εξηγήσω για τε-λευταία φορά πως έγινε... πρόσ-θεσε. Έχω βαρεθή πιά να τά λέω και να τά ξαναλέω σ' όλο τόν κόσμο!...

»Ο ξάδελφός μου, ο Μπίλ, είναι ντετέκτιβ. Ήθελα να γίνω κι' εγώ άστυνομικός, γιατί είχα κλίσι σ' αύτή τή δουλειά, μα ή-μουν δυστυχώς ένα χρόνο μεγα-λείτερος απ' τό όριο ηλικίας. Όστόσο, συνήθισα να διαβάω όλα τά βιβλία και τις σημειώ-σεις του ξαδέλφου μου. Και, μό-λις είδα αυτόν τό Ρόμπερτς, κα-ταλαβα άμέσως πως δεν ήταν ά-ληθινός άστυφύλακας... Αυτό είν'

όλο!... —Μα δεν μας εξηγήσατε! φώναξε ένας απ' τούς δημοσιογράφους. Πώς τό μαντέματε άμέσως μόλις τόν είδατε, ότι δεν ήταν άστυ-νομικός;

—Ο Τζόνυ χαμογέλασε κι' άπάντησε:

—Μα για πέστε μου, είδατε ποτέ ένα πόλι-σμαν να κατίνιξη, όταν είναι σε ύπηρεσία;...

«Ε, λοιπόν, αυτός ο Ρόμπερτς μπήκε στο άσανσέρ με τό τσιγάρο στο στόμα!

ENTY ΛΑΣΥ

Τό μαντάρισμα και τό σφύριγμα

Ένας Άμερικανός ζήτησε διαζύγιο γιατί ή γυναίκα του άρ-νιόταν να μαντάρη τις κάλτσες του. Ο Άμερικανός αυτός παρου-σίασε στο δικαστήριο 57 ζευγάρια κάλτσες, που ήταν γεμάτα τρύπες.

Κι' ο πρόεδρος του δικαστηρίου —ίσως... δυοιοπαθής του— έβειξε απόλυτη κατανόηση και του έδωσε τό πολυπόθητο διαζύγιο.

Μιά Άμερικανίδα πιανίστρια, έξ άλλου ζήτησε διαζύγιο γιατί ο άντρας της τήν εσφύριζε κάθε φορά που έπαιζε ένα κομμάτι στο πιάνο.

Ο σύζυγος δικαιολογήθηκε στο δικαστήριο ότι τό έκανε για να... τήν βοηθήση να γίνη μεγάλη καλλιτέχνης. «Έχω άκού-σει, είπε, ότι τό ταλέντο αποκτάται με πόνους και δάκρυα. Σκέ-φτηκα, λοιπόν, ότι θα τής έκανα καλό σφυρίζοντάς τήν κάθε φορά που έπαιζε».

Κρέμα Woodbury

Κρέμα των Ισπερών του ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

FACIAL-COLD-DRY-SKIN-ALL PURPOSE-FOUNDATION-CLEANSING-JERGEN ALL PURPOSE

PERMANANT ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ Ιδού το μυστικό μας M. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ Αγ. Κωνσταντίνου 12 Τηλ. 53-100

Σώβατε ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΑΙΝΟ Ένα προϊόν το οποίο ζητάει ό κοσμος χρόνια. Η καταπληκτική ανακάλυψις των Έργαστηριών: ΧΑΙΝΗ ΚΕΜΙΚΑΛ ΚΟΜΠΑΝΥ Έξελειφει την πιτυρίδα σταματά την τριχοπτιση. Τονώνει και δυναμώνει τα ΜΑΛΛΙΑ

ENICAR

ΩΡΑ παραδειγματική Κομψότης αφθαστος Τιμή άσυναγώνιστος Μεγάλη ποικιλία μοντέλων ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ-ΛΙΑΝΙΚΗ ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 20 - ΤΗΛ. 30.909

ψουν να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Νicolas Kotsanas (27 χρόνων), 142 Russel St. City, Melbourne, Australia, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο με σκοπό το γάμο. Όποια του γράφει, να εσωκλείσει στο γράμμα μία φωτογραφία της.

Ο Stavros Staketerioros, ο Savas Hadjefstratiou και ο Foulis Dimitriadis, Rue du Cured Threys 39, zumele, Quarelle, Hainaut, Belgique, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Ο Nicolaos Katsoulis και ο Dimitrios Theoharis, Upandera Hostel No 2, Wollongong, N.S.W., Australia, ζητούν αλληλογραφία με δύο φίλες, με μοντέρνες ιδέες, ηλικίας 17-20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο Alekos Katsaros (21 χρόνων) TJS, Olympic Valley, C/o Olympic Maritime S.A. 17 Avenue de Monte Carlo, Monte Carlo, Principauté de Monaco, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 17-21 χρόνων, που να διαμένουν στην Αιγύπτο, στην Ιταλία, την Αγγλία και κατά προτίμηση στην Κύπρο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Panayotis Karayannis, Terminus St. Grange, S. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Michael D. Mersipias (20 χρόνων) και ο Stathatos Monios S/S Anra, C/o Caras Ltd. 9 Union Curt Old Broad Str. London E.C. 2, England, ζητούν αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική, γαλλική, αγγλική ή ισπανική γλώσσα.

Ο Harilaos Paragorgiou και ο Athanasios Psaros, Codrington, Dattligton, Sydney, N.S.W., Australia (24 χρόνων και οι δύο), ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην αγγλική, γαλλική ή ελληνική γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Όσες θα τους γράψουν, παρακαλούνται να εσωκλείσουν στο γράμμα και μία φωτογραφία τους.

Ο Maghs Liberis και ο Sogios Gagiopoulos S/S Aligia C/o Faros Shipping Co. Ltd. G. Bevis Masks London E.G. 3, England, ζητούν αλληλογραφία με κοπέλλες από την Ελλάδα. Και οι δύο είναι 29 χρόνων.

Ο D. A. Ioupris (26 χρόνων), ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδος ηθικές και καλών οικογενειών κάτω των 23 χρόνων, στην ελληνική, αγγλική ή ιταλική γλώσσα. Ο Nicolas Parnicolaou, Wallacia N.S.W., Australia, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, μοδίστες κατά προτίμηση, κοινωνικά μορφωμένες, από τη Σάμο ή την Αθήνα, κάτω των 23 χρόνων. Η διευθύνσις και τον δυο είναι: Wallacia N. S.W. Australia.

Ο Jimis Stathorou, Warragamba Dam, N.S.W., Australia, ζητεί αλληλογραφία με νέες οικονομικά ανεξάρτητες, κοινωνικά μορφωμένες, από την Αθήνα και κάτω των 25 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Εύα Φιλιππάρου, Τσιμική 118, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με έναν κύριο του εξωτερικού, ηλικίας 28-40 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Η Αγγελίνα Βασιλαπούλου, Δημητράκου 17, Κορυδαλλός, Πειραιεύς, Grèce, και η Ολγα Βατίστα, Παπαστράτου 85, Πειραιά, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με μορφωμένους άνδρες άνω των 40 χρόνων, Έλληνες ή ξένους, εγκατεστημένους στο εξωτερικό, στην ελληνική γλώσσα.

Η Σούζη Στρατηγού (μαθήτρια), Σκιάθου 25, Ξάνθη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες του εξωτερικού, με σκοπό την δημιουργία μιας φιλικής αλληλογραφίας.

Η Αικατερίνη Αναγνωστάκη (18 χρόνων) Βούλαρη 161, Πειραιά, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με οικογένειες Έλ-

λίων εγκατεστημένων στην Αυστραλία ή στην Αμερική.

Η Σουλάνα Κωνσταντινίδου (22 χρόνων) και η Νίτσα Τριανταφύλλου (18 χρόνων), Νόρμαν 3, Καβάλα, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με μορφωμένους νέους του εξωτερικού.

Η Ελένη Ισοπούλου, Συνοικισμός Αγ. Αρτεμίου, οδός Δαμογίου 81, Αθήνα, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους του εξωτερικού στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Οι διδόμες αδελφές Λιάνα και Νόπη Χατζηγεωργίου (22 χρόνων) Τσιμική 77, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Εοδωρία Θεοδώριδου, Poste Restante, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Γιολάντα Κασιμάτη και η Λίλα Δρακοπούλου, Βασιλαδέου 3, Καμινία, Πειραιεύς, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού και ιδιαιτέρως της Αμερικής, 30-38 χρόνων ή πρώτης 25-30 ή δεύτερης.

Η Σούλα Ψαράκου, Poste Restante, Κεντρικών, Αθήνα, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους της Αμερικής, του Καναδά, ή της Αυστραλίας στην αγγλική γλώσσα.

Η Ρένα Ξουδέλη, Φυλής 7, Αθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Η Κίτσα Μαϊμάρη, Κάτω Τούμπα, Π. Μικράς Ασίας, Π.Κ. 2, Θεσσαλονίκη, Grèce, η οποία είναι δούλοναχη στον κόσμο, αναλαμβάνει να περιποιηθεί ένα ηλικιωμένο ανδρόνιο, άρκει να έχουν ένα μικρο σπιτάκι.

Η Ειρήνη Περίκη, Λαγκαδά 18, Αεσσαλονίκη, Grèce, (24 χρόνων, φτωχή και όρφανή), θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες του εξωτερικού, κατά προτίμηση της Αυστραλίας, με σκοπό τη μετανάστευση.

Η Σούλα Μπατσά, (17 χρόνων), Τσιμική 131, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.

Η Μαργαρίτα Λαμπροπούλου, Χρυσόχου 41, Λάρσα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας άνω των 40 χρόνων.

Η Πιπίτα Αδαμίδου, οδός Αδώνιδου 32, Ξάνθη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες του εξωτερικού άνω των 20 χρόνων, στην ελληνική, αγγλική ή γαλλική γλώσσα.

Οι δύο αδελφές Μαρία Μαυρού (22 χρόνων) και Λίλα Μαυράκη, Καποδιστρίου 22, Περιστέρι, Αθήνα, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.

Η Μαίρη Θεοδώρου, Ρήγα Φεραίου 11, Ξάνθη, Grèce, (16 χρόνων), ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

Η Λούλα Αμυρίδου και η Άννα Σαρόη οδός Μαγνησίας 5, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, φίλες χωριστές, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο.

Η Τζέννη Κόκκορη (μαθήτρια), Ζάν Μωρέας 7, Καλλιθέα, Αθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με κυρίως του εξωτερικού.

Οι δεσποινίδες Κίτι και Μαρίλω Άννου, Θαμάτος 8, Κυψέλη, Grèce, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με σοβαρούς κυρίως απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 35-

45 χρόνων ή και μεγαλύτερους με σκοπό το γάμο.

Η Λίτσα Νομικού, οδός Δεσφίης 71, Καλλιθέα, Αθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού 35-45 χρόνων στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Η Τζίνη Βεργοπούλου και η Γλύκα Πετράκη, Αγινώστου Στρατιγού 16 καθώς και η Λόλα Στρατηγού, Γ. Παπαζώλη 18, Θεσσαλονίκη, Grèce, 18 χρόνων και οι τρεις, θέλουν αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Η Τούλα Νάτσου (18 χρόνων), Πατριάρχου Γρηγορίου 50, Αιγάλεω, Αθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού.

Οι δύο φίλες Βάσω Σιδερόπουλου και η Ζωζώ Αθανασιάδου, Αγίου Δημητρίου 156, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού.

Η Κίτσα Μπιτούλη (16 χρόνων) οδός Πάροδος Μωρέας 4, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο ηλικίας 18-22 χρόνων.

Η Λούλα Ανδρεοπούλου, Μ.Ν. 23, Χαριλάου, Θεσσαλονίκη, Grèce, η Νίτσα Κυριακίδου και η Στέλλα Δεσποινίδου, Βασ. Όλγας 175, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού ηλικίας 26-35 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Ότης Σ. Μιλτοπούλου, 110 Π. Μ., Β. Σ. Τ. 904, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την «Ζίτση Π.». Παρακαλεί δε να του εσωκλείσει στο γράμμα και μία φωτογραφία της.

Με την «Ντίτση Μ.», της οποίας την άγγελία δημοσιεύσαμε σε προηγούμενο τεύχος μας θέλουν ν' αλληλογραφήσουν ο Γεώργιος Μπουλάκας, 606 Τ. Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920 Β., ο Εύστ. Μαρινέλης, Β. Π., ο Έλληρ, Γ. Ε. Ν. και ο Ευστάθιος Μαρινέλης, Τεπελενίου 10, Λιπάματα, Πειραιεύς.

Ο άνθ' γος Π. Αγγελίδης, 110 Π. Μ., Β. Σ. Τ. 904, ο Ανδρέας Βακατάσης, Γερόλακκος, Λευκωσία, Κύπρος, ο Ξαρχος, Κ.Ε.Ν. Κερκύρας, 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 910, ο Βασίλειος Παναγιώτου, 202 Ε.Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ. Τ. Γ. 922Α., ο Μίμης Χατζηγιωργάνου, Καποδιστρίου 74, Καβάλα, ο Πέτρος Καλαφάτης, Πόστ Ρεστάντ, Κεντρικών, Πειραιεύς και ο Ηρακλής Μυλωνάκης, Ανθεμόν 28, Καβάλα, ζητούν αλληλογραφία με την «Φεγγαρόχαρη Νεράιδω».

Με την «Αντζέλα Μ.» επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν ο Α. Λεμπέσης, Πανουργιά 9, Αθήνα, ο Πέτρος Ραφίος, Κορησία, Κέα, ο Αίμιλιος Θεοδώροπουλος, «Ισθμία 20, Συνοικισμός, Κόρινθος και ο Χάρης Αναγνώστου, Ασκληπιού 126, Αθήνα.

Στο 903 τεύχος μας δημοσιεύσαμε την άγγελία ότι η ΕΛΛΗ και η ΕΛΣΑ από την Κων/πολη ζητούν αλληλογραφία με νέους. Θέλουν, λοιπόν, ν' αλληλογραφήσουν μαζί τους οι υπαίτες: ο Ίωάννης Καραμπέλας και Αλέκης Γραμπάς, 323 Ξυν, Έπιοκευών, Σ.Τ.Γ. 915, ο Γεώργιος Καζάκης και ο Δόντας Παμίκος, Αθ. Δίκου 26, Τ4, Αθήνα, ο Γεώργιος Μητρόπουλος (21 χρόνων), Λυκούργου 114, Καλλιθέα, Αθήνα, ο Ανδρέας

Κουτσόκωστας, Λεωφόρος Βασ. Σοφίας 11, Αθήνα, ο Άλ. Δώνης και ο Νίκος Αναστασίου, Νάστω Χαλκιδικής, Ένορία 'Αναλήψεως, Θεσσαλονίκη, ο Γεώργιος Τζώρτζης και ο Μάνης Μακρής, Τρίοδος, Μεσσηνία, ο Παναγιώτης Βαμπός και ο Αλέξανδρος Λαμπάκης, 2ον Σ.Τ.Π., 2α Ίλη, Σ.Τ.Γ. 9145, ο Ήλιος Μπαροπούλης και ο Ίωάννης Πλάτεια, Ομονοίας 6, Πάτρα, ο Κων. Ζησιμόπουλος, Ανδρομάχης 77, Καλλιθέα, Αθήνα, ο Μάριος Χρυσόφιδης, Δόξης 8, Θεσσαλονίκη, ο Βασ. Κ. Αλέξης Νεμέας 36, Έεοχα, Θεσσαλονίκη, ο Μ. Κομνίδης, Σχολαί 'Ιδρυμάτων, Καστοριά, ο Γεώργ. Λαχανάς, Β.Ν.Σ.), Δ.Ε.Σ.Μ., Β. Σ. Τ. 902, Γ.Ε.Ν. και ο Γεώργ. Ν. Παπαναστασίου (19 χρόνων), Παναγία Θηβών, Βοιωτία.

Με την «Έλλη» θέλει ν' αλληλογραφήσει ο Μ. Γιαννόπουλος, Θερμός Νιγρίτης, Ξέρραι, ο Ν. Νικολόπουλος, Ροδοδάφνη Αιγίου, Αχαΐα, ο Διονύσιος Δελιγιάννης, Κ. Κόντου 41, Αθήνα και ο Νικ. Φιλάρετος, Σπύρου Σπυριδί Τέρμας, Πάροδος 57 άριθ. 1, Βόλος, ενώ μόνο με την «Έλσα» ο Δημ. Κ. Αλογιάννης, Ρόζου 151, Βόλος, ο Κων. Μπαρόνης, Πολυκλείτου 23, Αθήνα και ο Σωτ. Παναγιωτόπουλος, Ροδοδάφνη Αιγίου, Αχαΐα.

Ο Παναγιώτης Μαρουλάκης (27 χρόνων), Λιοσίων 75, Αθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Αμερικής, με σκοπό το γάμο. Ο Γεώργιος Γεωργιάδης (35 χρόνων) και ο Άριστέλης Παπαδόπουλος (27 χρόνων), Κρύα Βρύση, Γιαννιτσά, Grèce, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες της Αυστραλίας, με σκοπό την μετανάστευση.

Ο Άγγελος Κασσάς, Βουλιαγμένης 230, Αθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18-20 χρόνων. Ο Ανδρέας Ζάννος (40 χρόνων), Poste Restante, Πλάτεια, Συντάγματος, Αθήνα, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες του εξωτερικού και κατά προτίμηση της Έλβετίας, με σκοπό την δημιουργία μιας φιλικής γνυριμίας.

Ο Άλκης Οικονομίδης, Poste Restante, Κεντρικών, Αθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 15-17 χρόνων. Ο Θεόδωρος Κωνσταντίνος, Άλμυρος, Θεσσαλία, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες του Καναδά, στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα. Είναι 28 χρόνων. Ο Εύαγγελος Κεσάλαρης, Δ. Γούναρη 3, Πειραιεύς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Δημήτριος Παπαδόπουλος (24 χρόνων) και ο Τάκης Μπακιρτζής (25 χρόνων), Κερασσίδης 10, Κομοτηνή, Grèce, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Θωμάς Καραγιώργος (23 χρόνων), Πελασγία, Φθιώτις, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Βασίλειος Πάνου, Μεγαλόπολη, Αρκαδία, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών. Ο Εύαγγελος Μαστοράκης, Αναλήψεως 177, Ήράκλειον, Κρήτη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Κύπρου και της Αιγύπτου.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ηρακλής Χαράλαμπίδης, 519 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Γ. Ύπαξ) και Γεώργιος Μαργαράκης, Κ.Ε.Ν. Καλαμών, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ. Ύπαξ) Ελευθεράκης, 504 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 912Β. Αντώνης Μαστιουδάκης, 504 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Β. Ύπαξ) και

Γεώργιος Γραμμένος και Ίωάννης Κατσούλης, 991 Στρατ. Μουσική, Σ.Τ.Γ. 917. Ύπαξ) και Άκης Χρυσόπουλος, Δημοσθένος, Άνθοπουλος, Γεώργιος Μακρής, και Χρήστος Πασιδής, Κ.Ε.Ν. Καλαμών, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ.

Μάκης Νικολόπουλος, Άγγελος Μακρομήτης και Νίκος Μυτιληναίος, 710 Τ.Μ., Σ.Τ.Γ. 916. Πάνος Γκιζιώτης, Δ.Δ.) 90 Σ. Π., Σ.Τ.Γ. 917Β. Παναγιώτης Δημητρίου, Χριστόδουλος Τσέκης και Χρήστος Διαμάντης, 489 Τ.Δ., Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 901. Άκης Μηνόπουλος και Μίμης Άνθοπουλος, Κ.Ε.Ν.Τ., 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Παντελής Μπουγάς, Σωτήριος Μαζαράκης, Κων. Αργυράκης, Περικλής Μπαφάκος, Ίωάννης Τσιόγκος, Τάκης Κουτρόσιος, Σίμος Κουνέλλης, Αθανάσιος Κούτρας και Ίωάννης Μπαλάκος, 392 Σ.Α., 9η Τ.Μ., 2α Ίλη, Σ.Τ.Γ. 913Γ.

Λοχία Θεόδωρος Παπαδόπουλος και Ίωάννης Σουρτζής, 985 Κ.Ι., Β.Σ.Τ. 903. Γεώργιος Γιαννιτσοπούς, Αναστάσιος Πουρής, Αναγνώστης Κεχαγιάς, Βασίλειος Γκόντας και Αθανάσιος Γιόσης, 251 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908. Γεώργιος Τσακιδής,

569 Τ.Π., Ύπιτελείον, Σ.Τ.Γ. 916Γ. Ύπαξ) και Νικόλαος Πολυζωγούπουλος και Μάκης Κοντολεών, ΚΕΒΟΠ, 5ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης Πουρής, Τ.Υ.Σ., Β. Σ.Τ. 902. Ξενοφών Κοστούδης και Παναγιώτης Παπακάστας, 581 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918Γ. Σάκης Κουρτιδής, Σταύρος Χαράλαμπος, Γεώργιος Δασκαλάκης και Γεώργιος Καραγιάννης, Σχολή Μηχανικού, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909.

Θέμης Παπαευθυμίου και Ίωάννης Κλάρος, 484 Τ.Δ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920. Χαράλαμπος Μανιάς, Βασίλειος Τσιμής, Χαράλαμπος Μουρελάτος, Άριστος Γκαδάρης και Σωτήριος Μπουτσίρης, 518 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 914Γ. Γεώργιος Κισσάς (18 χρόνων), Άντωνιος Τσουβάρας και Βασίλειος Θεοδώρης, Κ.Ε.Ν. Κόρινθος, 11ος Λόχος, Σ.Σ.Τ. 909. Χρήστος Γκίκας, Κ.Ε.Ν. Καλαμών, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909Δ. Εύαγγελος Σωτήρης, 65ος Λ.Β.Ο. 42, Σ.Τ.Γ. 914. Αναστάσιος Λέκκος, Γεώργιος Δούφας, Ίωάννης Γκούδας, Ίωάννης Σαμαρτζής, Μιχαήλ Κλαουράκης, Αθανάσιος Ρεμπέλος και Κων/ντίνος Άγγελάκης, 518 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Γ.

Νικόλαος Γιαννίδης, 710 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Διομάρτα Μηχ/των, Σ.Τ.Γ. 916. Γεώργιος Τσέλιγκας, 497 Τ.Δ., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 913. Γρηγόριος Μανουσόπουλος, Άνωγειανάκης, Ίωάννης Λυμπερόπουλος, Άντωνιος Νέλλας και Μιχαήλ Σουκιάτης, 497 Σ.Ε. Σ.Τ., Σ.Τ.Γ. 913. Ύπαξ) και Ίωάννης Σφήκας, Γεώργιος Γρατσάκης, Χρήστος Βράκας και Γεώργιος Κατάρας, 581 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918Γ. Χρήστος Γεωργόπουλος και Κωνστ. Άγγελος, Κ.Ε.Ν. Κόρινθος, Α.Υ., Σ.Τ.Γ. 909.

Ύπαξ) και Χαρίσης Άγγελος, Λούσης και Σπυρίδων Χρυσός, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Ίάκωβος Άκτύπης, Δημήτριος Ίωαννίδης και Βασίλειος Μαχάρας, 561 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Α. Ύπαξ) και Άντωνιος Φορέτης και Διονύσιος Κεκενές, 507 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Γ. Άλέκος Ρίζος, Κωνστ. Γάριος, Αναστάσιος Σταμέτος, Κωνστ. Σουγκριδής, Κυπαρισσίας Παλαιτσούδης και Ίωάννης Σαλτοής, Ε.Σ.Ε., 11ον Σ.Τ.Π., Β.Σ.Τ. 903. Κώστας Βαλεντινός και Τάκης Δημητρίου, Κ.Ε.Ν. Κόρινθος, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Κων. Τσελέκης και Δημήτριος Κονδύλης, 519 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914.

Γεώργιος Πισίνας, 200 Μ.Ε.ΠΑΡ., 1η Στρατιά, Σ.Τ.Γ. 904Α. Γεώργιος Παπιδής και Πέτρος Μυρίλας, 181 Σ.Α.Τ. Πυρ/κού, 111 Μοίρα, Β.Σ.Γ. 904. Γεώργιος Κόντος, ΚΕΤΕΣ, Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Κοκκώνης, 424 Σ.Ν., Β.Σ.Τ. 903. Νούλης Πανόπουλος, Σ.Ε.Α. Π., Σ.Τ.Γ. 911Α. Ίωάννης Μαριμπιγιάλος, 724 Τ.Μ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904. Άριστοτέλης Κωνστανταλόγλου, 30 Σ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 916Β. Ύπαξ) και Ίωάννης Καδόγλου, ΚΕΒΟΠ, 6ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Στ. Λαζαρίδης, ΚΕΒΟΠ, Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902.

Ύπαξ) και Βασίλειος Τσιράκης και Λάζαρος Κριεζής, 621 Ε.Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 904. Νικόλαος Σκούρτας, 707 Τ. Μηχανικού, Σ.Τ.Γ. 915. Εύδομος Φιλάτης, Δημήτριος Δούκας και Εύαγγελος Μεταξοταδής, 723 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 903. Ύπαξ) και Τζώρτζης Θεοδωράκης (17 χρόνων), Άγγελος Χριστόπουλος και Περικλής Άγγελόπουλος, Κ.Ε.Ν. Καλαμών, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ. Χαράλαμπος Σιμωνάτος και Σπυρίδων Πατριτικός, Κ.Ε.Ν. Κόρινθος, 10ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Κων. Γουναρής, Σχολή Πυρ/κού, Β.Σ.Τ. 902. Νικόλαος Αντωνάκης, Απόστολος Μπορλιράκης και Μιχαήλ Πανάνης, 567 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ.

Ηλίας Κωνσταντίνιδης και Γεώργιος Βέργαδης, 3η Ίλη, Σ.Τ.Γ. 919Γ. Παναγιώτης Καραπιννακούδης και Όλγαυος Καραγιάννης, 621 Ε.Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 919. Γεώργιος Παντελής, 251 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908. Ηλίας Κυριακούδης, Σ.Τ.Γ. 908. Άκης Καραγιώργος, Σχολή Λογ και Γεώργιος Μακρής, Σχολή Άκείπρωτων, Β.Σ.Τ. 902. Ύπαξ) και Ίωάννης Οικονομίδης, 673 Ο.Α., Σ.Τ.Γ. 918. Εύαγγελος Χατζηγεωργίου, Παλάτιος Χατζηακούς, Κων/νος Σπυριδής, Ίωάννης Μπρούσσης, Κωνστ. Δασκαλόπουλος και Περικλής Λόγος, Σχολή Μηχανικού, Αλμυρία Μηχανημάτων, Σ.Τ.Γ. 909.

Άντώνιος Νικητάκης, Βασίλειος Φωτεινός, Ίωάννης Δέλιος, Ίωάννης Πάσχος, Δημοσθένης Παπαχρονόπουλος, Σπυρίδων Κομπάρδης και Άντωνιος Κουβελάκος, 508 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Γ. Χαράλαμπος Κρεμύδας, Σχολή Μηχανικού, Διομάρτα Μηχανημάτων, Σ.Τ.Γ. 909. Ύπαξ) και Θεόδωρος Κοδόκος, 19ος Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920. Ίωάννης Χαβαριώτης, 333 Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 920. Λοχία Λάκης Σλατάνος, 6ος Λόχος, Α.Υ.Β., VI Μεταρχία, Σ.Τ.Γ. 920. Χρήστος Καραπίας και Άπώλλων Τσιούγκος, 889 Α.Τ.Χ., Β.Σ.Τ. 901.

ΑΛΕΚΤΟΡ

Οθο ποφυάοχη κι' αν εϊθε

μήν παραλείπετε ποτέ τον καθημερινό καθαρισμό της επιδερμίδος σας. • Τά Καλλυντικά, οι εκκρίσεις του δέρματος, οι σκόνες από τις δουλειές του σπιτιού ή από την κίνησι του δρόμου, σχηματίζουν ένα μίγμα, που φράζει τους πόρους, εμποδίζει την «διαπνοή» της επιδερμίδος και συντελεί στον γρήγορο μαρασμό της. • Γι' αυτό, ιδίως το θράδυ πρό του ύπνου, επιβάλλεται ο καθαρισμός του προσώπου σας με το άγνό ΓΑΛΑΚΤΑΜΑ ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ "ΜΕΛΠΑΝ". • Έτσι αποφεύγετε το σαπουνίσμα, που άργά ή γρήγορα θά βλάψη ανεπανόρθωτα την επιδερμίδα σας. Μετά τον καθαρισμό χρησιμοποϊήτε κρέμα Λανολίνη Μελάν ως τροφή του δέρματος.

ΜΕΛΠΑΝ

GELOROSE LADAS

(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ)

- Πρωτότυπη γλυκοδερμική σύνθεσις ειδική για την περιποίηση των χεριών
 - Μερικές σταγόνες δίνουν στα χέρια λευκά και θελούδινη όψη
- ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Οι Γιωργάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Τ' "Αν Γιωργιού

Όπως στη Σύμωρη στο Τσιθλίκι τ' "Αν Γιωργιού, έτσι κι' εδώ για να κάνη τ' "Αντίτι η "Εφτάλια αποφάσισε να πάη με την "Α-γωνα γραμμή σ' ένα νησάκι για να προσκυ-νήση τον "Αν Γιώργη τον καθάλαρη προστά-τη τον, που σκέπαζε με τὰ φτερά του το σπίτι τση.

— "Ηβοί, Νικολάκη, η καρσινή μας κυττάζει καλά-καλά και πολύ φοβόμυαι! Ξεφώνισε η "Εφτάλια όταν ξεκίνησαν. "Αχ! ήπρεπε να πάω μαζί μου ένα κορφή!

Και πάλι μόλις πατήσανε στο καράδι συνέχισε:

— Νά παρακαλᾷς νάχη φουρτούνα, γιατί δεν μπο-ρώ να καταλάβω ταξίδι αν δεν κουνηθῶ λιγάκι!...

— Βρέ, που νά φας τή γλώσσα σου! φώναξε ανή-συχος ο Νικολάκης.

Στό μεταξύ ἔχουνε βιρά-ρει τὰ "ἀγκυρες. Και η "Ε-φτάλια πάνω στο κατὰ-στρωμα δρασκέλιζει ἀπλω-μένα υπολωμένα παπλώμα-τα, μπουγαλάκια, μπαρδα-κάκια, μουστακαλῆδες, κου-ρελῆδες, φουκαράδες με στραματσάδες, γκαζτε-νεκές, κασόνια, καλαθία, νεκές, κασόνια, κι' ἀφρί-ζει και γκιζτίζει.

— "Ελα στο μπάρ να σὲ τρατάρω ένα τσιτσιμπίρι, τῆς λέει ο Νικολάκης γιὰ νὰ τὴν καλῶση.

— "Οχι νερὰ, ἀντρα μου, στο ταξίδι πού-χει ταρακουνήματα. Θέλει γεμάτο στομάχι.

Κι' ἀμέσως ἡ λούγκρα παραγγέλνει φαγιά μπόλικα και τῆς σερβίρει ὁ καμαρότος διπλῆς πριτίονες κι' ὅλοι γύρω πού τὴ βλέπουν νὰ κατεβάη κάτι μπουκιές σάν γατοκέφαλα, τούς πιάει λῶδγκας!

— Βρέ γυναίκα, κάνε νισάφι, ἤφαγες τὸν περιδρομο, θὰ πινῆς!

— Μωρὲ ἀγαθοῦρα, ξεφώνιζε ἡ "Εφτα-λία, νὰ μὴ σὲ κόψῃ! "Εγὼ ἔχω γερό στο-μάχι, χωνεύω και τσουμέντα!

Δυστυχῶς, σὲ λίγα λεπτά σύσκαρμο τὸ κα-ράδι βουτάει, βογγάει και πηδάει, λές κι' εἶναι ἀστειμένο ἄλογο.

Κι' ἡ "Εφτάλια τρικλίζει, γονατίζει και κι-τρινίζει σάν σούφανο, παραντουρὰ σάν μεθυ-σμένη, και γιὰ νὰ μὴ ρεντάρη τὸν ἀρπὰ ἀλα-μπρατό.

— "Εφτάλια, μὴ μοῦ κολλᾷς, τῆς λέει ὁ Νικολάκης. Στάσου νὰ σοῦ φέρω μιά χαρτο-νένια σακκούλα, γιατί δὲ θέλω νὰ στείλω τὴν κοστούμια μου στὴ τευτουερί!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Κάθο Ντόρος ἄρχισε νὰ βγάη φίδια, ἡ θάλασσα ἀφροκοτᾷ, κύμα-τα σάν νερένια βουὰ πλοκώνουν κι' ἡ "Ε-φτάλια ξεφώνιζε:

— Νικολάκη μου, πρόφταξε... βοήθεια!... Γιὰ τὸ Θεο... ξεφάνε με... ένα τούβλο, ένα μπρίκι, ένα φουμέντο, νὰ βάλω στὸν ἀφάλο μου.

Κι' ὁ φουκαράς τῆς κάνει ρεμέντια, τσ' ἀφαιρεῖ φλόγκοι, πιτσιλῖα κι' ὅλο τὸν ἐσω-τερικό διάκοσμο.

Μὰ ἐκείνη δὲν ἔχει ντεριάνι και νταγιαν-τισμό.

— Τ' "ἀντερό μου θὰ στίψη... ξεσφίξέ με... δὲν νταγιαντῶ πιά, ντουντούκι θὰ μὲ πᾶν!...

Και τᾶζει λαμπάδες σάν τὸ μπῶι τση τοῦ "Αγίου Νικολάου πού' τση γῆς και τοῦ πε-λάου. Οἱ ταξιδιώτες μπρούμυτα κι' ἀνάσκελα βλαστήμυαι, οἱ καρέκλες κατρακυλᾶνε, τὰ μπουκαλῖα κουντρούδανε κι' οἱ μηχανές ἀ-γκομᾶνε. Τέλος με τὰ πολλὰ καβατσάρ-νε. Κι' ἀμέσως χαρὰ Θεοῦ.

Σὲ λίγο ἀποβιβάστηκαν κι' ἡ "Εφτάλια ξεφυσισμένη πού δὲν εἶδε παντιέρες, μασαλά-δες και δὲν ἄκουσε καμπάνες, στρουμέντα και ταβανούρι, πῆγε ντογούρῳ στὴν ἐκκλησιά.

— Κερά μου, τῆς εἶπε ὁ παπάς και τῆς διάβασε τὸ ἐγκόλπιο τοῦ Παρλέκα: "Διὰ νὰ μὴ βεβηλώνουν τὴν ψυχαφελὴ νηστείαν διὰ φα-σσιότητων και διασκεδάσεων ἡ ἐορτὴ θὰ τελε-σθῇ τὴν Δευτέρᾳ τοῦ Πάσχα.

— "Ηβοί! κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ μὴν πάρω ένα κορφή μαζί μου! Ξεφώνισε ἡ "Εφτάλια. Και παυλντισμένη και ξεμαλλιασμένη γύ-ρισε τὰ μπῶς πίσω.

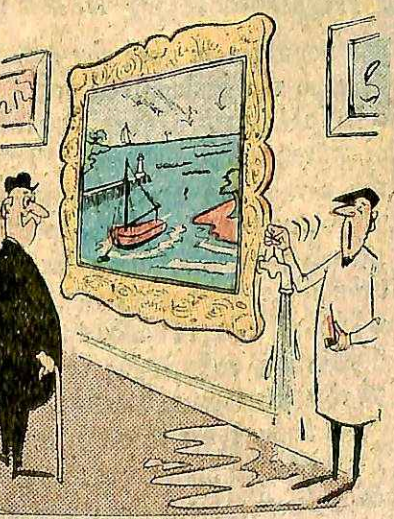
ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Μὴν ἀνησυχεῖς γιὰ τὸ ταλέντο. κορίτσι μου. Ἐχεις ἄλλα προσόντα, πού ἐγγυώνται γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου!

— Καὶ τώρα, τί θὰ σπᾶσον-με, ἀγάπη μου, όταν ξαναμαλῶ-σουμε;

— Κι' ἂν νομίζετε πὼς εἶναι πολὺ τὸ γερό, δὲν ἔχετε παρὰ ν' ἀνοίξετε αὐτὴ τὴ βρύση!...

ΣΑΣ ΑΡΕΣΟΥΝ ΤΑ ΣΥΝΑ;

Μιά πολύτιμη πηγή φαρμάκων και ἄλλων χημικῶν οὐσιῶν

Μὴν παρεξηγήσετε τὸν τίτλο μας! Ἐννοῦμε τὰ πραγματικὰ "ἐξόντα", δηλαδὴ λεμόνια και πορτοκάλια.

Καταναλίσκοντας ὅσο τὸ δυνατόν περισσό-τερα απ' αὐτὰ, προσφέρετε στὸν ὀργανισμό σας ἀληθινὰ πολύτιμα συστατικά.

Όλοι ξέρουμε ὅτι στὰ φρούτα αὐτὰ περι-έχεται ἀφθονή βιταμίνη C, ἡ λεγομένη "ἀντι-σκληροθυτική". Τὸ 1936 ὅμως, τὰ πειράματα δὴ γνωστῶν ἐπιστημόνων ἀπέδειξαν ὅτι και κάποια ἄλλη οὐσία συνεργάζεται μ' αὐτὴ τὴ βιταμίνη, γιὰ τὴν πρόληψη τῶν οἰμορραγιῶν τοῦ σκληροθύτου. Τὴν ἀναζητήσαν λοιπὸν στὸ χυμὸ τοῦ λεμονιοῦ, τὴ βρῆκαν και τὴν ὠνόμα-σαν «κιτρίνη». Τῆς ἔδωσαν ἐπίσης τὴν ὀνομα-σία «βιταμίνη Ρ» — μολονότι φαίνεται πὼς δὲν εἶναι πραγματικὴ βιταμίνη. Ἐξακριβώσαν δὲ ὅτι κάνει πῶς ἀδιαπέραστα τὰ τοιχώματα τῶν τριχοειδῶν αἰμοφόρων ἀγγείων, κι' εἶται ἐμπόδιζε τὴ διάχυσι αἱμάτων στὸς γύρω ἰ-στούς.

Ἀργότερα, οἱ γιατροὶ βρῆκαν ὅτι ἐπιτυχᾶ-νουν ἀκόμη καλύτερα ἀποτελέσματα, χορηγῶν-τας μίγμα βιταμινῶν C και Ρ μαζί με «ἐσπε-ριδίνη», μιά οὐσία τῆς φλούδας τοῦ πορτο-καλίου.

Πολλοὶ καρκινοπαθεῖς δὲν μποροῦσαν νὰ ὑ-ποβληθοῦν σὲ ἰατρικὴ ἀκτινοθεραπεία, γιατί οἱ ἀκτίνες δὲν προσέβαλλαν μόνο τὸ καρκίνωμα, ἀλλὰ και προκαλοῦσαν αἰμορραγίες στὸς γύ-ρω ὕγρεις ἰστούς. Ἀν ὅμως πάρουν ἓνα μίγμα ἐσπεριδίνης και βιταμίνης C, οἱ ἀρρωστοὶ αὐ-τοὶ ἀνέχονται πολὺ ἰσχυρότερες δόσεις ἀκτι-νῶν, δίχως βλάβη τῶν ὑγιῶν ἰστών.

Μάλιστα, ὠρισμένοι γιατροὶ ἐλπίζουν ὅτι τὸ μίγμα αὐτὸ θὰ ἀποδείξη ἀποτελεσματικὸ γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσι τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ρα-διενεργείας τῆς ἀτομικῆς βόμβας.

Όπως γράψαμε και ἀλλοῦ, ἡ φωσφορική ἐσπεριδίνη (ἐνα παράγωγο τῆς οὐσίας τῶν πορτοκαλίων) ἀποδείχθηκε ὅτι προλαμβάνει τὴν ἐγκυμωσὴν στὶς γυναῖκες. Ὁ γιατρός πού τὸ ἀνακάλυψε, δοκίμασε αὐτὸ τὸ φάρμακο σὲ ἑ-κατοντάδες ἀντρώγυνα, με σχεδὸν τελεία ἐπι-τυχίᾳ. Σημειώσω ὅτι τὰ ἀποτελέσματά του εἶναι προσωρινά. Ἀν πάλιν ἡ γυναίκα νὰ τὸ παίρνῃ, μετὰ 48 ὥρες ἐξαπνίγεται γόνιμη.

Τελευταίως ὅμως, ἔγινε μιά ἀκόμη ἐκπλη-κτικώτερη ἀνακάλυψι: ὅτι ἡ ἐσπεριδίνη θερα-πεύει και τὴ στεροπότητ! Γυναῖκες πού δὲν μπο-ροῦσαν προηγουμένως νὰ κάνουν παιδιά, ἔγι-ναν μητέρες, όταν πῆραν ἓνα μίγμα ἐσπεριδίνης και βιταμίνης C, πού τονώνει τὰ τριχο-ειδῆ αἰμοφόρα ἀγγεία.

Ἀλλὰ και τὰ νέα φάρμακα «κουμαδίνη» και «δικοουμαρίνη», πού ἐμποδίζουν τὴ θρόμβωσι τοῦ αἵματος, ἀλλὰ χωρὶς κίνδυνον αἰμορραγιῶν, προέρχονται ἀπὸ τὰ "ἐξόντα" φρούτα. Εἶναι δὲ πολύτιμα σὲ διάφορες παθήσεις τῆς καρδιάς και τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος.

Ἀλλὰ κι' ἡ «πηκτίνη» τῆς φλούδας τοῦ πορ-τοκαλίου βρῆκε σπουδαίες ἐφαρμογές στὴν ἰα-τρική. Διαλυμένη σὲ χλιαρὸ ἀπσταγμένο νε-ρὸ, μπορεί νὰ χρησιμοποιηθῇ στὴν ἀνάγκη γιὰ μεταγγίσεις, ἀντὶ γιὰ ὁρὸ αἵματος.

Πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια, στὴν Ἰνδιανάπολι τῆς Ἀμερικής, ἓνα ἀγοράκι 5 χρονῶν παρασύρ-θηκε ἀπὸ ἓνα αὐτοκίνητο και τραυματίσθηκε στὸν ἀστράγαλο τόσο ἀσχημα, ὥστε οἱ για-τροὶ ἀποφάσισαν νὰ τοῦ κόψουν τὸ πόδι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅμως, ἡ δοκτορέσσα "Εν-τὴ Χένινς εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἡ πηκτίνη τοῦ πορτοκαλίου σκότωνε τὰ μικρόβια, μέσα στὸ δοκιμαστικὸ σωλῆνα, κι' ὅτι καταπολεμοῦσε τὴ δυσεντερία και τὴν παιδικὴ διάρροια. Ἐ-νας παιδίατρος λοιπὸν, πού εἶχε μάθει αὐτὲς τὶς ἐπιστημονικὲς ἐργασίες, πρότεινε νὰ χρη-σιμοποιηθῇ ἡ πηκτίνη γιὰ τὸν ἀστράγαλο τοῦ παιδιοῦ, πού εἶχε πάθει γάγγραινα.

Και πραγματικά, πολὺ γρήγορα τὸ τραῦμα καθάρισε τελείως κι' ἄρχισαν νὰ δημιουργοῦν-ται νέοι ὕγιοι ἰστοί. Σὲ λίγες βδομάδες δὲ, τὸ πόδι τοῦ παιδιοῦ εἶχε γίνει τελείως καλά. Σήμερα λοιπὸν, ὅτὰ περισσότερα νοσοκο-μεία, χρησιμοποιοῦνται ἀλοιφές και διαλύσεις πηκτίνης, γιὰ τὴ γρήγορὴ ἐπούλωση διαφόρων τραυμάτων και «πληγῶν κατακλίσεως». Ἀκό-μη και σὲ ἐπίμονα ἔλκη, σ' ἐκτεταμένα ἔγκαυ-ματα, σὲ σύνθετα κατάρματα και σὲ ὠρισμέ-νες ἐντεροκαλιτίδες φέρνει ἄριστα ἀποτελέσμα-τα ἡ νέα αὐτὴ θεραπεία.

Τέλος, ἡ πηκτίνη εἶχε ἀξιοσημείωτες αἰμο-στατικές ιδιότητες.

Ἀλλὰ και στὴ βιομηχανία τῶν τροφίμων ἔχει βρῆ σπουδαίες ἐφαρμογές, γιατί ἐπιτρέ-πει τὴ ζελατινοποίησι διαφόρων ὀργῶν, δί-χως ζάχαρη. Κατασκευάζονται λοιπὸν τῶρ μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο κονσέρβες με σαλάτες, κον-σμε, κλπ.

Ἐξ ἄλλου, οἱ χημικοὶ πιστεύουν ὅτι ἡ πη-κτίνη ἀποτελεῖ μιά πρώτη ὀλη, προωρισμένη γιὰ συναγωνισθῇ τὸ πετρέλαιο και τὴν πίσσα, ὡς πηγὴ ἀμέτρητων χημικῶν οὐσιῶν.

Γιὰ νὰ δώσῃ τὸ παιδί' του

Κύριε συνταγματάρχα, ὁ ὑπολοχαγὸς (ν-ζα) θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ.

Ὁ συνταγματάρχης, πού εἶχε εὐπν-σει ἀπότομα ἀπ' τὸν ὕπνο του, ἔκαμε μιά κίνησι θυμοῦ.

— Πὸ ροκοντὶ Ντῖος! φώναξε. Νὰ σὲ πᾶρῃ ὁ διάβολος!... Ἦταν μιά μέρα δύσκολη. Εἴκοσι φορές εἶχαν μιλήσει τὰ ντου-φέκια και τὰ μυδραλλιοβόλα, στὶς ὁδομαχίες, μέσα στὴ μισοκατε-στραμένη ἐκείνη πόλιν τῆς Γουατεμάλας. Οἱ ἀδωματοῖκοὶ τῶν κυ-βερνητικῶν ἐπιχειρήσεων διαρκῶς ἀπ' τοὺς ἀνδρες τοὺς μιά ἐτελε-ταία προσπάθεια, πού δὲν ἦταν ὅμως ποτὲ ἡ τελευταία στὴν πραγματικότητά.

Μετὰ τὴ μάχη και τὴ νίκη, ὁ συνταγματάρχης Λατβέρα εἶπε πέ-σει νὰ κοιμηθῇ, μέσα σὲ μιά ἐρημν φέρμα. Καὶ νὰ πού τώρα τὸν εἶχε εὐπνίσει ἡ ὁδινάντλα του...

— Νὰ σὲ πᾶρῃ ὁ διάβολος! ζῶν! φώναξε πάλι. Πές στὸν ὑπο-λοχαγὸ ναρθῇ!

Μολονότι εἶχε ἀκούσει ἀπ' ἔξω τὶς βλαστήμιες τοῦ συνταγμα-τάρχου, ὁ ὑπολοχαγὸς "ινζα μῆκε ἀδίσταχτα.

Κύριε συνταγματάρχα, εἶπε, πρὸ ὀλίγου πού περιπολοῦσα στὸ στρατόπεδὸ μας, ἀκου-σα κάτι σάν κλάμμα. Πῆγα κοντὰ. Ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀπ' τοὺς ντόπιους νεοσύλλεκτους, πού στρατολογήσανε τώρα τελευταία και πού προσποιοῦνταν τοὺς κοιμισμένους, εἶδα νὰ κου-νιέται κάτι τι, κάτω ἀπὸ μιά κουβέρτα...

Ἦ-...

ΕΞΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

και πυροβολοῦσαν ἀπ' τὸν ἐξώστη, ἀπ' τὴ σο-φίτα! Ἦταν τότες μονάχα, μὰ ἀποφασισμένοι ν' ἀγωνισθῶνε μέγα θανάτου... ὥσπου μπῆκαν κρυφὰ ἀπὸ πίσω στὸ σπίτι, μερικοὶ στρατιῶτες μου και τοὺς πιάσανε.

Ἦ γυναίκα ἤθελε ν' ἀντισταθῇ ἀκόμη, ἤθελε νὰ σκοτωθῇ... Ἐσπῆ τῆς γῆς... Τὸν ντουφεκίσαν τὸ σούρουπο. Αὐτὰ ἔχει ὁ πό-λεμος... Ἐνας ἀπ' τοὺς στρατιώτες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσμα-τος ἀφρόωπησε τὴν τελευταία στιγμὴ και χρειάστηκε ν' ἀντικα-τασταθῇ!

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος στρατιώτης περιμάζεψε τὸ παιδί! Λέει πὼς τοῦ τὸ ἐμπιστεύθηκε ἡ μητέρα του, πρὶν πεθάνῃ.

— Πρέπει νὰ πᾶμε ἐπὶ τόπου! δὴλωσε ὁ συνταγματάρχης. Δὲν μπορῶ ν' ἀνεχθῶ τέτοιες ἀνόητες... και μεταδοτικὲς αἰσθηματι-κότητες!

Φόρεσε πάλι τὶς μπότες του, τὴ ζώνη και τὸ πηλίκιό του κι' ἀ-κολούθησε τὸν ὑπολοχαγὸ.

Ἦ νύχτα ἦταν ἥρεμη και φωτεινὴ. Ἐνας στρα-τιώτης καθότανε στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους. Ἦταν πολὺ νῆος ἀκόμη, γλωμὸς κι' ἀδύνατος. Δίπλα του βρισκόταν ἓνα σκούρο δέντρο. Οἱ ἄλλοι στρατιῶτες κοιμόνταν λίγο πῆρ, ἀδίσταχοι και κατακου-ρασμένοι.

— Τί μαθαίνω; φώναξε θυμωμένα ὁ συνταγμα-τάρχης. Παράκουσες τὴ ρητὴ διαταγὴ πού ἔχουμε νὰ μὴ κρατᾶμε αἰμαλώτους!...

— Συγγνώμη, κύριε συνταγματάρχα, ψιθύρισε δειλὰ ὁ νέος. Δὲν πίστευα πὼς εἶναι ἔχθρος ἓνα μωρὸ ἔξη μηνῶν...

— Δὲν εἶν' ἐχθρὸς εἶναι ὅμως σπουδαῖος υπε-λάς! Ἀν ἔκαναν τὸ ἴδιο ὅλοι οἱ οὐναδέλφοί σου, τὸ σύνταγμα θὰ καταντοῦσε βρεφοκομεῖο!

Τὸ παιδί εἶχε ἐπνίσει ἀπ' τὶς φωνές τοῦ συν-ταγματάρχου. Ἐβλεπε τὰ κλάματα και κοινοῦσε γέ-νια και πόδια, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὴν κουβέρτα πού τὸ σκέπαζε.

Ὁ συνταγματάρχης ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους του και πρόσθεσε:

— Ἀς τελειώνουμε. Ἐχουμε κι' ἄλλες δουλειές...

Κύριε ὑπολοχαγέ, πέστε σ' ἓνα στρατιώτη νὰ πᾶν ἀφίστη αὐτὸ τὸ μωρὸ στὸ σπίτι πού τὸ βρῆκαμε!

Ὁ νέος ἔκανε μιά ἐνστικτὴ κίνησι, σάν νάθελε νὰ προστατέψῃ τὸ παιδί. Ὑστερα εἶπε, με φωνὴ σοβαρὴ και ἱκετευτική.

— Κι' ἂν ἦταν παιδί μου, κύριε συνταγματάρχα!...

Ὁ Λατβέρα σταμάτησε, μ' ἀμηχανία. Κύτταξε τὸ στρατιώτη, πού εἶχαν βουρκώσει τὰ μάτια του. Ὑστερα κύτταξε τὸ μωρὸ, τὸ στοργικὰ μοῦρακι τοῦ πού ξεπροβάλλε ἀπ' τὴν κουβέρτα. Ἀνα-ζητοῦσε κάποια ὁμοιότητα μεταξὺ τοὺς, γιὰ νὰ πεισθῇ.

Πέρασαν μερικά λεπτά. Ὑστερα ὁ Λατβέρα εἶπε ἀπότομα:

— Καλὰ! Τόια γιλιόμετρα ἀπὸ δῶ, στὸ δρόμο πού διασχίζει τὸ δάσος, θὰ βρῆτε μιά φέρμα. Μένουν ἐκεῖ δυὸ γέροι, πού δὲν φύ-γανε σάν τοὺς ἄλλους. Πῆγαινε τοὺς αὐτὸ τὸ μυδιάρικο. Ἀν δε-χθοῦνε νὰ τὸ κρατήσουν λίγον καιρό, θὰ σβύσουμε με τὸ σφυγμά-ρι μιά κατηγορία πού τοὺς βαρύνει, γιὰ κάτι σινιάλα πού κάνανε στὸν ἐχθρό. Ἐμπρός, μωρὸ!

— Ὁ, εὐχαριστῶ, κύριε συνταγματάρχα!...

Ὁ στρατιώτης ἔσκυψε γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸ μωρὸ. Μὰ ὁ Λατβέρα τὸν σταμάτησε και πρόσθεσε:

— Νὰ κρατήσης γιὰ ἓνα μονάχα αὐτὴ τὴν ἱστορία! "Όλοι οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ξέρουν πὼς ξαναπῆγες τὸ παιδί στὸ ἐρημν σπίτι. Ἄλλοις, μπορεῖ νὰ περιμαζέψουν ἀπὸ ἓνα ὁ καθένας... Ἀν μιλή-σης, θὰ σὲ ντουφεκίσω! Κατάλαδες; Ὅταν ἡ τιμωρία σου γιὰ τὴν ψευτιά πού μοῦ εἶπες, πρὶν ἀπὸ λίγο... ὅταν βέλῃς νὰ με κάνης νὰ πιστέψω πὼς εἶναι δικὸ σου παιδί! Γιὰ τόσο βλάκα με περνᾷς λοιπὸν, ὥστε νὰ χάφω τέτοια παραμύθια!

Ὁ στρατιώτης πῆρε στὴν ἀγκάλια του τὸ παιδάκι, τυλιγμένο στοργικὰ στὴν κουβέρτα, γιὰ νὰ μὴν κρυφῇ. Τόσφιξε στὸ σπῆ-θος του...

Τόξε ἐγκαταλείπει, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ὅπως και τὴ γυναίκα του, όταν τὸν στρατολόγησαν οἱ κυβερνητικοί. Ἦ γυναίκα του εἶχε μείνει στὴν ἀντίθετη παράταξι, εἶχε βοηθήσει τοὺς ἐπαναστάτες στὴν ἀμύνῃ τους και τόξε πληρώσει με τὴ ζωὴ τῆς!

Τώρα ὁ στρατιώτης εἶχε σώσει τὸ μοναχοπαιδί του. Τοῦ φαίνό-ταν πὼς τοῦξε ξαναδώσει τὴ ζωὴ, γιὰ δεύτερη φορὰ!...

Χάθηκε μαζί του, μετ' ὅτὸ δάσος.

Ὁ συνταγματάρχης ἀκούοντας, τὸν κύτταξε ν' ἀπομακρύνεται. Ἐξήνους τὸν πόλεμο, τοὺς καπνοὺς τῆς μάχης, ὅλα. Ἐβλεπε με τὴ φαντασία του σ' ἓνα προάστειο τῆς Ἀντίγκουα κάποιο ἀπσπο-σπικάκι, τοιγυρισμένο ἀπὸ δέντρα... τὸ σπίτι του! Φανταζόταν τὴν οἰκογένειά του ν' ἀγρυπνᾷ δίπλα στὴν κούνια ἐνὸς κοιμισμέ-νου μωροῦ. Δὲν ἔλεπε, παρ' αὐτὸς μονάχα...

Κι' ὁ τραχὺς πολεμιστὴς ψιθύρισε, με σφιγμένο τὸ λαμῶ:

— Αὐτὸ τὸ παιδί... ἔξη μηνῶν... Ἐχω κι' ἐγὼ ἓνα τέτοιο, ἓνα ἐγγονάκι...

Γιὰτὶ εἶχε θυμῇ ὁ τραχὺς συνταγματάρχης Λατβέρα πὼς ἦταν παππούς.

Α. ΚΛΑΡΕΝΣ

— Όλοι οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ξέρουν ὅτι ξαναπῆγες τὸ παιδί στὸ ἐρημν σπίτι! τοῦ εἶπε ὁ συνταγματάρχης.

ταν ἓνα μωρὸ! Ἐκλαίει γιατί οἱ στρατιῶτες τόξαν σκεπάσει ἀπ' τὸ κεφάλι, όταν μ' εἶδαν νὰ πλησιάζω...

— Ἐνα μωρὸ; φώναξε ὁ συνταγματάρχης. Τρελλάθηκαν οἱ στρατιῶτες μου; Γίνανε παραμάνες;... Πού βρέθηκε αὐτὸ τὸ παιδί;

— Ἐξέτασα τοὺς δυὸ στρατιῶτες, κύριε συνταγματάρχα. Ἦ ὑπ-τέρα του ἦταν ἡ γυναίκα πού ντουφεκίσανε σήμερὰ τ' ἀπόγευμα,

μαζὶ με δυὸ πολίτες. Μένανε σ' ἐκεῖνο τὸ σπικάκι, κοντὰ στὴ γέ-φυρα, κι' ἀμύνθηκαν ἄγρια...

— ν, ναι, θυμᾶμαι! Εἶχαν κρυφθῇ πίσω ἀπὸ κάτι στρώματα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΪΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι έρευνες του Καζίμιρ Κόστ και του Ρισάρ για να βρουν την 'Ανναμπέλλα' δεν κατάληξαν σε κανένα αποτέλεσμα. Μία ημέρα όμως ο Λύκος πήρε το δρόμο μόνος του κι' ύστερ' από λίγο χώθηκε στον κήπο ενός μεγάλου γκρίζου σπιτιού. Σ' ένα παράθυρο, εκεί, ξεχώριζε το πρόσωπο ενός κοριτσιού. Ήταν η 'Ανναμπέλλα', που έτριβε τώρα τα μάτια της, βλέποντας το σκύλο του μικρού φίλου της Ρισάρ!

16ον — Λύκο! Λύκο! φώναξε. Χτυπούσε το τζάμι, μα ο σκύλος μυριζόταν το χώμα, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του.

Λύκο! Ξαναφώναξε η 'Ανναμπέλλα. Το παράθυρο ήταν κλειστό. 'Από τη χαρα της όμως και για να την ακούσει ο Λύκος, έδωσε μία στο τζάμι και τόσπασε κι' έτσι η φωνή της έφτασε ως τ' αυτιά του σκύλου. 'Ο Λύκος, ακούγοντας τ' όνομά του, στάθηκε και σήκωσε το κεφάλι του περιμένοντας να τον ξαναφωνάξουν.

Η 'Ανναμπέλλα, σπάζοντας το τζάμι, είχε κόψει το χέρι της. Αυτό όμως δεν την ένοιαζε καθόλου. 'Εκείνο που την ενδιέφερε ήταν πώς να βρή τρόπο να στείλει με το Λύκο ένα σημείωμα στο Ρισάρ. 'Αλλά όπου να το έτο-μυση, υπήρχε φόδος να μπη στο δωμάτιο η 'Ιουδήθ.

Εβγαλε λοιπόν, από το λαιμό της μία αλυσίδα μ' ένα μενταγιόν, που παριστάει την 'Αγία 'Ελισάβετ και που της το είχε χαρίσει η 'ερουσία'. 'Απάνω σ' αυτό ήταν χαραγμένα τα λόγια: «'Η Γκρέτα στην 'Ανναμπέλλα».

Έδωσε το μενταγιόν στο μαντήλι της κι' από το σπασμένο τζάμι το πέταξε στο Λύκο. 'Εκείνος πλησίασε, μυρίστηκε το μαντήλι, κι' αφού το άρπαξε στο στόμα του, έφυγε σαν αστραπή.

Η 'Ανναμπέλλα τον παρακολούθησε. Κι' όταν είδε πως εκείνος πήρε πάλι το μεγάλο δρόμο, ησύχασε. Τότε θυμήθηκε το σπασμένο τζάμι και το ματωμένο χέρι της. Τι θα έλεγε στην 'Ιουδήθ;

Σκέφτηκε καλά και σε λίγο χτύπησε το κουδούνι.

Η 'Ιουδήθ φάνηκε.

Έπεσα πάνω στο τζάμι και πλήγωσα το χέρι μου! της είπε η 'Ανναμπέλλα.

Πέσατε πάνω στο τζάμι; άπορησε εκείνη. Δεν είναι τίποτα... Θα σάς το δέσω!

Η 'Ιουδήθ πήγε κατόπιν κι' έφερε γάζα και ιώδιο. Κι' αφού περιποιήθηκε το χέρι της 'Ανναμπέλλας, ξαναφύγε χωρίς να πη άλλη κουβέντα.

Την ίδια μέρα ένας έργατης μπήκε στην κάμαρα να διορθώσει το τζάμι. Κι' αντί ν' αλλάξει το τζάμι, κάρφωσε στο κάτω μέρος μία σανίδα που έκανε τη φυλακή της 'Ανναμπέλλας ακόμη πιο κρυφή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Ο Λύκος με το μενταγιόν στο στόμα ξαναγύρισε κοντά στον αφεντικό του. 'Εκείνος πήρε το μαντήλι, το έλυσε και είδε το μενταγιόν της μικρής φίλης του. Άρχισε τότε να ρωτά:

— Λύκο, πού το βρήκες αυτό; Ποιος σου το δωσε; Πού είναι η 'Ανναμπέλλα;

Μά ο Λύκος, αντί για άλλη απάντηση, έτρεχε μπροστά του γυρίζοντας κάθε τόσο το κεφάλι του σαν να τούλεγε: «'Ελα μαζί μου κι' εγώ θα σε πάω στην 'Ανναμπέλλα!».

Χωρίς να χάσει καιρό ο Ρισάρ ακολούθησε το Λύκο. Πάντα μπρος, σαν οδηγός, εκείνος πέρασε από πολλούς δρόμους της πολιτείας, βγήκε στα προάστια, και στο τέλος πήρε το οροπέδιο της έξοχης με τα ψηλά δέντρα.

Πού και πού μυριζόταν το χώμα σαν να ήθελε να βεβαιωθεί πως δεν είχε χάσει το δρόμο. 'Ο Ρισάρ έτρεγε κοντά του. 'Ετσι έφτασαν στο μεγάλο περιβόλι. 'Εκεί ο Λύκος σήκωσε το κεφάλι του και κτύπησε πότε τον Ρισάρ και πότε το γκρίζο σπιτί. 'Υστερα περνώντας από τα κάγκελα μπήκε στο περιβόλι και ξεπλώθηκε κάτω από το παράθυρο της 'Ανναμπέλλας.

Ο Ρισάρ τώρα, δεν έβγαζε τα μάτια του από τα τζάμια, ελπίζοντας να διακρίνη καμιά ανθρώπινη μορφή. 'Υστερα έκανε με προφύλαξη το γύρο του σπιτιού και είδε πως η εισόδος ήταν από την αντίθετη μεριά. 'Εκεί τα παράθυρα ήταν φωτισμένα, κανείς όμως δεν φαινόταν, λες και ήταν έρημο το σπίτι.

Ο Ρισάρ δεν ήταν φοβισμένος. 'Η σωτήρ ζωής του γκρίζου αυτού σπιτιού του έκανε την έντύπωση πυρός που το κατοικούσαν φαντάσματα. 'Η καρδιά του άρχισε να σφίγγεται. Σε μία στιγμή έπιασε τα κάγκελα κι' ήταν έτοιμος να πηδήσει από το περιβόλι, να μπη μέσα στο σπίτι και να τα βάλει μ' εκείνους που είχαν φυλακίσει εκεί τη μικρή φίλενά του.

Υστερα όμως μετάνιωσε. Γιατί, αν έκανε ένα τέτοιο πράγμα, τί θα κέρδιζε;

Σφύριζε λοιπόν του Λύκου, κι' όταν το ζώο ήρθε πάλι κοντά του, του είπε:

— Λύκο, πώς τώρα. Μείνε όμως ησύχος και θα ξαναγυρίσουμε να ελευθερώσουμε την 'Ανναμπέλλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'

Γυρίζοντας στην πόλη ο Ρισάρ πήγε κατ' ευθείαν στο σπίτι του Καζίμιρ, και του διηγήθηκε την περιπέτειά του. 'Ο Κόστ τηλεφώνησε άμεσα στην αστυνομία. 'Ο αστυνομικός, που είχε διαλάβει τις ανακρίσεις για την εξαφάνιση της 'Ανναμπέλλας, ήταν φίλος του. 'Ο Ρισάρ, του διηγήθηκε την ιστορία του. 'Ο Κόστ, του φάνηκε λίγο απίθανη. Δέχθηκε όμως να πάη μαζί με το δημοσιογράφο ως το γκρίζο σπίτι.

Ο Καζίμιρ του έστειλε το αυτοκίνητό του και σε λίγο ώρα, ο αστυνομικός, φορώντας τα πολιτικά του και συνοδευόμενος από δυο αστυφύλακες, παρουσιάστηκε στο σπίτι του Κόστ. 'Εκεί ο Καζίμιρ του γνώρισε τον Ρισάρ. Κι' αφού άκουσε πάλι όλες τις λεπτομέρειες της ιστορίας του Λύκου με το μαντήλι και το μενταγιόν, κούνησε με δυσπιστία το κεφάλι του, γιατί περιέμενε να μάθι πιο συγκεκριμένα πράγματα. 'Ηθελε ωστόσο να ξεκρίσει μόνος του την αλήθεια.

Πήραν λοιπόν θέσι στο αυτοκίνητο ο αστυνομικός και πάλι του ο Καζίμιρ. Πίσω κάθισαν οι δυο αστυφύλακες, ενώ στα πόδια τους έαπλωσε ο Λύκος. 'Ο Ρισάρ κάθισε μπροστά, για να μπορεί να δείχνει το δρόμο.

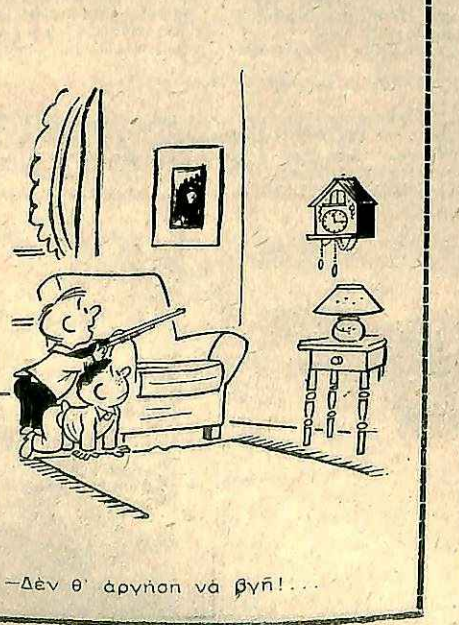
Το αυτοκίνητο έτρεχε δλοταγώς. Κι' ενώ την άλλη φορά ο δρόμος φάνηκε στο μικρό πολύ μακρύς, τώρα, μέσα σε λίγα λεπτά είδε να προβάλλει μπροστά του το γκρίζο σπίτι.

Φτάσαμε! είπε. 'Εδώ είναι!

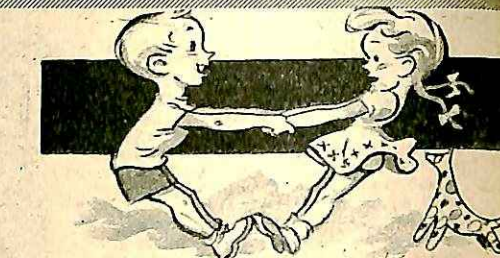
Ο Καζίμιρ σταμάτησε το αυτοκίνητο.

— Καλύτερα ν' αφήσουμε το αμάξι εδώ και να πάμε με τα πόδια, είπε στον αστυνομικό.

Κατέβηκαν όλοι. 'Ο Λύκος, που δεν περίμενε, έτρεξε πρώτος και φάνταζαν στο μεγάλο κήπο, πέρασε από τα κάγκελα και πήγε κάτω από το παράθυρο της 'Ανναμπέλλας.

— Δεν θ' αρνηθώ να βγί!

Βλέπετε το Λύκο; είπε ο Ρισάρ στον Καζίμιρ και στον αστυνομικό.

Εκείνοι, έχοντας οδηγό το μικρό, έκαναν το γύρο του σπιτιού. Στάθηκαν κατόπιν στην κυρία είσοδο. Μία μαρμαρένια σκάλα ώθηγε σ' ένα διάδρομο απελα φωτισμένο. 'Ο θυρωρός, μόλις άκουσε βήματα, βγήκε στο κεφαλόσκαλο.

Ο αστυνομικός πλησίασε τότε και είπε στον Καζίμιρ:

Φίλε μου, έχεις σκοπό να κάνης έρευνα έσθ ή να κάνω εγώ;

— Θα κάνω εγώ! του απάντησε ο Καζίμιρ. 'Εσθ θά μείνεις με τους αστυφύλακες κι' αν σε χρειασθώ, θά σε φωνάξω...

Και λέγοντας αυτά, πήρε από το χέρι τον Ρισάρ κι' ανέβηκε στη σκάλα.

Ο θυρωρός τους χαιρέτησε ευγενικά και τους ρώτησε:

— Τι θέλετε;

— Ήθελα να μιλήσω στον κύριο το σπιτιού, είπε ο δημοσιογράφος, ενώ συγχρόνως κτύπαζε γύρω του.

— Δεν έρρω αν ο κύριος βαρώνος θά μπορούσε να σάς δεχθί αυτή την ώρα, απάντησε ευγενικά, άλλα ψυχρά ο θυρωρός.

— Πάστε στον κύριο βαρώνο, πώς είναι μεγάλη ανάγκη να τον δω! είπε ο Καζίμιρ κάπως ασητά, δίνοντας το επισκεπτήριο του.

Εκείνος πήρε το μπιλλέτιο και το έδωσε σ' έναν άλλο που στεκόταν πίσω του.

— Δώσε στον κύριο βαρώνο, του είπε, αυτό το μπιλλέτιο και να σου πη αν θά δεχθί ή όχι τον κύριο.

Ενας άλλος υπηρέτης άνοιξε διάπλατα μία τζαμιά πόρτα κι' ο Καζίμιρ με το Ρισάρ βρέθηκαν σ' ένα πολυτελές σαλόνι.

— Πώς γίνεται νάχουν φυλακισμένη εδώ την 'Ανναμπέλλα; άπορησε ο Ρισάρ.

— Σίωπη! ψιθύρισε ο Κόστ, γιατί μία άλλη πόρτα άνοιξε κι' ένας τρίτος υπηρέτης τους είπε να περάσουν.

Ο δημοσιογράφος κι' ο μικρός μπήκαν σε μία βιβλιοθήκη που οι τοίχοι της ως το ταβάνι ήταν σκεπασμένοι με βιβλία. Πίσω από ένα γραφείο καθόταν ένας παγίος κύριος, φορώντας ρόμπα στο σπιτικό. 'Ο Καζίμιρ τον γνώρισε άμεσα. Ήταν ο βαρώνος Βάρνα, ο πατριώτης και φίλος της Γκρέτας Λοντόφσκυ. Πριν να συνέλθι από την έκπληξή του ο δημοσιογράφος, ο βαρώνος σηκώθηκε και είπε:

— Έγιναστε παλαιοί γνώριμοι, κύριε Κόστ. Σε τι μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος;

— Πρόκειται για ένα λεπτό ζήτημα... του είπε ο Καζίμιρ.

— Ορίστε, παρακαθώ, καθίστε, είπε ο βαρώνος δείχνοντάς του μία πολυθρόνα.

Ο Κόστ κάθισε και πριν άρχισι, έμεινε για λίγο σκεπτικός.

— Όπως είχατε την ευγένεια να μου πητε, είμαστε παλαιοί γνώριμοι, του είπε. Θα ξέρετε ίσως ότι πριν γίνω δημοσιογράφος ήμου ντεντεκτιβ. Δεν έχω ξεχάσει, λοιπόν, το παλιό μου επάγγελμα. Κι' όταν ένας φίλος μου έχη την ανάγκη μου, ξαναγίνομαι ντετεκτιβ. Αυτή τη στιγμή θά σάς μιλήσω για μία μικρούλα που την άγαπη εξαρετικά και που εξαφανίστηκε κατά περιεργό τρόπο...

Σταμάτησε όμως και ρώτησε:

— Μου επιτρέπετε ν' ανάψω ένα τσιγάρο;

— Παρακαλώ, είπε ο βαρώνος.

— Λοιπόν, συνέχισε ο Καζίμιρ, ανάθοντας το τσιγάρο, κι' η αστυνομία έχει ανακατευθί με την υπόθεσι της μικρούλας, μα δεν έχει βγάλει ακόμα τίποτε το οριστικό.

— Και πως αυτό; ρώτησε ο Βάρνα.

— Α! ξέρετε, δεν είναι και τόσο εύκολο πράγμα να ξεδιαλύνι κάτι τέτοια μυστήρια. Πολλές φορές θέλουμε να δούμε ανάμεσα από ένα χοιρό τοίχο. Καμιά φορά τυχαίνει ο τοίχος νάχη ένα ελάττωμα που να μας βοηθήσει να σκαρφαλώσουμε και να κυττάξουμε μέσα. Και τότε ο αστυνομικός σκαρφαλώνει και βλέπει...

Τι βλέπει; άπορησε ο βαρώνος.

Τώρα το ενδιαφέρον του ήταν φανερό. 'Ο Καζίμιρ γέλασε.

— Δεν θά με πιστέψετε, αν σάς πω τί βλέπει. Μα εγώ θά σάς το πω κι' ας με κοροϊδέψετε. Βλέπει λοιπόν πως η μικρούλα είναι κρυμμένη σπιτί σας.

Ο Ρισάρ έβγαλε μία φωνή χωρίς να το θέλη.

Ο βαρώνος ξεπλώθηκε αναπαιτικά στην πολυθρόνα και έξεπασε σε γέλια.

Τι φαντασία που έχετε! Καλά το είπατε πως δεν θά σάς πιστέψω!

— Ούτε αν σάς πω ότι ένας αστυνομικός και δυο αστυφύλακες περιμένουν απ' έξω για να κάνουν έρευνα στο σπίτι σας;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Το τέλος.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η φιλοξενία

Μία φορά κι' έναν καιρό ένας "Αραβας ο 'Ιμπραήμ, καβάλλα στη καμήλα του, έφυγε από την πόλη 'Υεμένη και τράβηξε μέσα στη νύχτα, περνώντας άδρες δολάφρες μέσα από την έρημο. Κι' εκεί πότε παρακαλούσε το Θεό να τον σώση και πότε μιλούσε με την καμήλα του, παρακινώντας την να τρέχη μ' όλη της τη δύναμη.

Ενας μεγάλος κίνδυνος απειλούσε τη ζωή του 'Ιμπραήμ. 'Ο πασάς της 'Υεμένης είχε καταδικάσει τους άρχηγους της οικογενείας 'Ελ Μαζενί σε θάνατο, επειδή είχαν σκοτώσει στη μάχη το σοφό μπέη Σεφί. Ψέλοντας λοιπόν να σωθί γιατί ήταν από αυτή την οικογένεια, σκέφτηκε να κρυφθί σ' άλλη πόλη.

Τρέχοντας έτσι μέσα στο σκοτάδι χωρίς χρήματα, χωρίς φαί, χωρίς νερό μα και δίχως ξεκούρασι, είδε από μακριά μόλις άρχισε να ημερώνει, την πόλη Κούφα.

Ο 'Ιμπραήμ ξεπέζεψε για να ξεμουδιάσει. Κι' η καμήλα γονάτισε κι' αυτή για να ξεκουραστή.

Τότε ο 'Ιμπραήμ άνασθενάζοντας βαθείά, είπε:

— Εύλογημένο το όνομα του Θεού του Παντοδυνάμει! Οι άνθρωποι του πασά που με κυνηγούν, θά έχουν χάσει πιά τα ίχνη μου και τα σπαθιά τους δεν θά με φτάσουν εδώ πέρα.

Επειτα καβάλλησε πάλι την καμήλα κι' εκείνη σηκώθηκε πρόθυμα και πήρε δρόμο.

Όταν ο 'Ιμπραήμ έφτασε στην πύλη της Κούφας, γύρω του βασίλευε ησύχια. Μερικοί καβαλάρηδες, που έρχοντουσαν από την έρημο, κουβεντιάζαν εύθιμα με τους φίλους τους. 'ΟΛ' αυτά σταμάτησαν το καρδιοχτύπι του 'Ιμπραήμ που είχε δει το θάνατο μπροστά του.

Αφού λοιπόν, ελάττωσε το βήμα της καμήλας του, άρχισε να προχωρή μέσα στην πόλη. Οι τσέπες του βέβαια ήταν άδειες. Αυτό όμως δεν τον άνησυχούσε, γιατί ήξερε ότι στην Κούφα θά μπορούσε να βρη κάποιον να τον φιλοξενήσι. 'Ετσι μπήκε σ' ένα μεγάλο δρόμο και στάθηκε μπρος σ' ένα άρχοντάσπιτο.

Είπε τότε στην αώλη που ήταν γεμάτη πρασιναδες και συντριβάνια. Ένα νερό ξεπλωμένο πάνω σε μεταξένια μαξιλάρια. Ήταν δμορφος, μα στο πρόσωπό του ζωγραφιζόταν μία βαθεία λύπη.

Ο 'Ιμπραήμ τον πλησίασε, γονάτισε μπροστά του και ύψωνοντας παρακλητικά τα χέρια ζήτησε να του μιλήσει. 'Ο νέος όμως, που ήταν ο άρχοντας του σπιτιού, του είπε:

— Τα κατασκονισμένα ρούχα, το ήλιοκαμμένο και τρομαγμένο σου πρόσωπο είναι άρκετα για να μου δείξουν τη δυστυχία σου, ξένη! Τρέμεις από την κούρασι και την πείνα.

Όταν συνέβης άργότερα, τότε κουβεντιάζουμε. Δεν θ' αφήσω ποτέ έναν ξένο να πεινάει και να τρέμη στην πόρτα μου.

Και γυρίζοντας στους δούλους του είπε:

— Πάρτε από δω τον ξένο κι' οδηγήστε τον στη δεξαμενή. Πλύνετέ τον, δώστε του ρούχα καθαρά και περιποιηθήτε τον. Δώστε του ακόμα καλό φαγητό, για ν' ανακτήσει τις δυνάμεις του, περιμένοντας την ώρα που θά καθίσω εγώ στο τραπέζι.

Πέρασαν λοιπόν τρείς ώρες κι' ο 'Ιμπραήμ πήρε θέσι απέναντι στον άρχοντα. Κι' αφού έφαγαν, άρχισαν να κουβεντιάζουν.

— Τώρα, ξένη μου, μπορείς να μου μιλήσεις ελεύθερα, του είπε ο οικοδεσπότης. Ποιός είσαι, από πού έρχεσαι και γιατί ήρθες εδώ;

— Άρχοντά μου, αποκρίθηκε ο 'Ιμπραήμ, έρχομαι από την 'Υεμένη. Ζούσα εκεί ησύχος κι' ελεύθερος. Μα άναγκάστηκα εδώ και δυο μέρες να φύγω από εκεί, γιατί ο πασάς καταδίκασε σε θάνατο όλους όσους είναι από την οικογένεια 'Ελ Μαζενί...

— Πώς; 'Απ' αυτή την οικογένεια είσαι; ρώτησε ο άρχοντας.

— Ναί, άπ' αυτήν.

— Και ποιο είναι το όνομά σου;

— 'Ιμπραήμ 'Ελ Μαζενί.

— 'Ιμπραήμ! φώναξε τότε ο νέος σαν λιοντάρι κι' άσπαξε το γαταγάνι του. Μα ο 'Ιμπραήμ 'Ελ Μαζενί σκότωσε τον πατέρα μου, όπως έμαθα. Πώς λοιπόν τόλμησε να πατήσης το κατόφλι του σπιτιού μου;

— Άρχοντά μου, είπε ευγενικά ο 'Ιμπραήμ, καθώς βλέπεις δεν σε ήξερα καθόλου. Όταν ήρθα, ούτε κι' εσύ με ήξερες. 'Η τύχη μου μ' έφερε εδώ...

Δεν φταίω αν πάω στη μάχη έκανα κακό στον πατέρα σου. Τώρα όμως είσαι κύριος να μου πάρης το κεφάλι!

Ο άρχοντας, που τα μάτια του πετούσαν φλόγες, φώναξε πάλι:

— Ο θάνατος του πατέρα μου μου ξέσκι-σε την καρδιά. Είχα όρκισθί να εκδικηθώ. Κι' από καιρό ζητούσα να τιμωρώ τον άνθρωπο που με βύθισε στην απελπισία. Και να τώρα που βρίσκεισαι μπροστά μου!

Το αίμα του είχε ανέβει στο κεφάλι του. Σήκωσε λοιπόν το γαταγάνι του για να χτυπήσει τον 'Ιμπραήμ. Μα το χέρι του άρχισε να τρέμει.

— Άθλιε, είπε, κάθισες στο σπιτί μου, μοιράσαμε μαζί το ψωμί και το αλάτι! Τώρα δεν μπορώ να σου κάνω κακό. Πρέπει να σε σεβαστώ και να σε προστατέψω. Είσαι ξένος μου! 'Ο, πατέρα μου, πές μου τί να κάμω!

Κι' αφήνοντας το γαταγάνι, πρόσθεσε:

— Για να μάθω ποιο είναι το καθήκον μου, θά πάω να προσευχηθώ στον 'Αλλάχ και να του ζητήσω τη συμβουλή του. 'Ορκίζου μου πως δεν θά φύγης από δω άπου να γυρίσω.

— Πώς να φύγω; Πού να πάω, αφού με κυνηγούν;... Για να σου άποδείξω μάλιστα πως δεν έχω σκοπό να φύγω, θά έρθω μαζί σου στο 'τζαμί. Και θά παρακαλώ τον 'Αλλάχ ν' άποφασίση για την τύχη μου. Κι' αν ο 'Αλλάχ

Κι' αφήνοντας το γαταγάνι, πρόσθεσε:

— Για να μάθω ποιο είναι το καθήκον μου, θά πάω να προσευχηθώ στον 'Αλλάχ και να του ζητήσω τη συμβουλή του. 'Ορκίζου μου πως δεν θά φύγης από δω άπου να γυρίσω.

— Πώς να φύγω; Πού να πάω, αφού με κυνηγούν;... Για να σου άποδείξω μάλιστα πως δεν έχω σκοπό να φύγω, θά έρθω μαζί σου στο 'τζαμί. Και θά παρακαλώ τον 'Αλλάχ ν' άποφασίση για την τύχη μου. Κι' αν ο 'Αλλάχ

Κι' αφήνοντας το γαταγάνι, πρόσθεσε:

— Για να μάθω ποιο είναι το καθήκον μου, θά πάω να προσευχηθώ στον 'Αλλάχ και να του ζητήσω τη συμβουλή του. 'Ορκίζου μου πως δεν θά φύγης από δω άπου να γυρίσω.

— Πώς να φύγω; Πού να πάω, αφού με κυνηγούν;... Για να σου άποδείξω μάλιστα πως δεν έχω σκοπό να φύγω, θά έρθω μαζί σου στο 'τζαμί. Και θά παρακαλώ τον 'Αλλάχ ν' άποφασίση για την τύχη μου. Κι' αν ο 'Αλλάχ

Κι' αφήνοντας το γαταγάνι, πρόσθεσε:

— Για να μάθω ποιο είναι το καθήκον μου, θά πάω να προσευχηθώ στον 'Αλλάχ και να του ζητήσω τη συμβουλή του. 'Ορκίζου μου πως δεν θά φύγης από δω άπου να γυρίσω.

— Πώς να φύγω; Πού να πάω, αφού με κυνηγούν;... Για να σου άποδείξω μάλιστα πως δεν έχω σκοπό να φύγω, θά έρθω μαζί σου στο 'τζαμί. Και θά παρακαλώ τον 'Αλλάχ ν' άποφασίση για την τύχη μου. Κι' αν ο 'Αλλάχ

Κι' αφήνοντας το γαταγάνι, πρόσθεσε:

— Για να μάθω ποιο είναι το καθήκον μου, θά πάω να προσευχηθώ στον 'Αλλάχ και να του ζητήσω τη συμβουλή του. 'Ορκίζου μου πως δεν θά φύγης από δω άπου να γυρίσω.

— Πώς να φύγω; Πού να πάω, αφού με κυνηγούν;... Για να σου άποδείξω μάλιστα πως δεν έχω σκοπό να φύγω, θά έρθω μαζί σου στο 'τζαμί. Και θά παρακαλώ τον 'Αλλάχ ν' άποφασίση για την τύχη μου. Κι' αν ο 'Αλλάχ

Κι' αφήνοντας το γαταγάνι, πρόσθεσε:

— Για να μάθω ποιο είναι το καθήκον μου, θά πάω να προσευχηθώ στον 'Αλλάχ και να του ζητήσω τη συμβουλή του. 'Ορκίζου μου πως δεν θά φύγης από δω άπου να γυρίσω.

— Πώς να φύγω; Πού να πάω, αφού με κυνηγούν;... Για να σου άποδείξω μάλιστα πως δεν έχω σκοπό να φύγω, θά έρθω μαζί σου στο 'τζαμί. Και θά παρακαλώ τον 'Αλλάχ ν' άποφασίση για την τύχη μου. Κι' αν ο 'Αλλάχ

Κι' αφήνοντας το γαταγάνι, πρόσθεσε:

— Για να μάθω ποιο είναι το καθήκον μου, θά πάω να προσευχηθώ στον 'Αλλάχ και να του ζητήσω τη συμβουλή του. 'Ορκίζου μου πως δεν θά φύγης από δω άπου να γυρίσω.

— Πώς να φύγω; Πού να πάω, αφού με κυνηγούν;... Για να σου άποδείξω μάλιστα πως δεν έχω σκοπό να φύγω, θά έρθω μαζί σου στο 'τζαμί. Και θά παρακαλώ τον 'Αλλάχ ν' άποφασίση για την τύχη μου. Κι' αν ο 'Αλλάχ

Κι' αφήνοντας το γαταγάνι, πρόσθεσε:

— Για να μάθω ποιο είναι το καθήκον μου, θά πάω να προσευχηθώ στον 'Αλλάχ και να του ζητήσω τη συμβουλή του. 'Ορκίζου μου πως δεν θά φύγης από δω άπου να γυρίσω.

— Πώς να φύγω; Πού να πάω, αφού με κυνηγούν;... Για να σου άποδείξω μάλιστα πως δεν έχω σκοπό να φύγω, θά έρθω μαζί σου στο 'τζαμί. Και θά παρακαλώ τον 'Αλλάχ ν' άποφασίση για την τύχη μου. Κι' αν ο 'Αλλάχ

Κι' αφήνοντας το γαταγάνι, πρόσθεσε:

— Για να μάθω ποιο είναι το καθήκον μου, θά πάω να προσευχηθώ στον 'Αλλάχ και να του ζητήσω τη συμβουλή του. 'Ορκίζου μου πως δεν θά φύγης από δω άπου να γυρίσω.

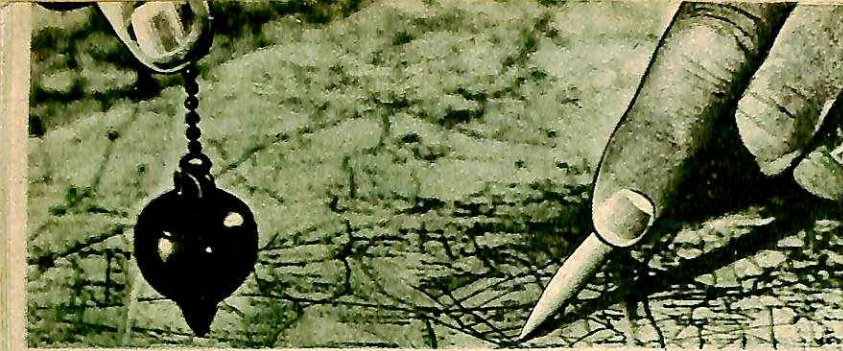
— Πώς να φύγω; Πού να πάω, αφού με κυνηγούν;... Για να σου άποδείξω μάλιστα πως δεν έχω σκοπό να φύγω, θά έρθω μαζί σου στο 'τζαμί. Και θά παρακαλώ τον 'Αλλάχ ν' άποφασίση για την τύχη μου. Κι' αν ο 'Αλλάχ

Κι' αφήνοντας το γαταγάνι, πρόσθεσε:

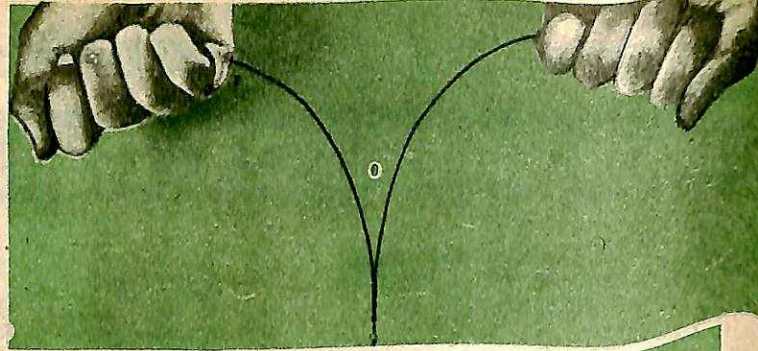
— Για να μάθω ποιο είναι το καθήκον μου, θά πάω να προσευχηθώ στον 'Αλλάχ και να του ζητήσω τη συμβουλή του. 'Ορκίζου μου πως δεν θά φύγης από δω άπου να γυρίσω.

— Πώς να φύγω; Πού να πάω, αφού με κυνηγούν;... Για να σου άποδείξω μάλιστα πως δεν έχω σκοπό να φύγω, θά έρθω μαζί σου στο 'τζαμί. Και θά παρακαλώ τον 'Αλλάχ ν' άποφασίση για την τύχη μου. Κι' αν ο 'Αλλάχ

Κι' αφήνοντας το γαταγάνι, πρόσθεσε:

Οι κινήσεις της σβούρας πάνω στον χάρτη δείχνουν πού βρίσκεται ένα πρόσωπο ή ένα πράγμα, πού αναζητούμε.

Αντί της σβούρας, οι ραδιοισθητικοί χρησιμοποιούν και σύρμα από ειδικό μέταλλο για τις αναζητήσεις τους.

Η μαγική σβούρα, πού ανακαλύπτει χαμένα αντικείμενα και κρυφές αρρώστιες

ΠΡΕΠΕΙ να δίνουμε πίστι στη ραδιοισθησία; Το ερώτημα αυτό, πού ενδιαφέρει εκατομμύρια άτομα σ' όλο τον κόσμο, το έθεσε τελευταία ένα από τα γνωστότερα αμερικανικά περιοδικά.

Για να πάσουμε μια ιδέα τί σημασία έχει αυτό το ερώτημα, αρκεί να πούμε, ότι, σύμφωνα με πρόσφατες στατιστικές του Ινστιτούτου Παραψυχολογίας της Νέας Υόρκης, υπάρχουν σ' όλη την υφήλου πάνω από ένα μισό εκατομμύριο άτομα, πού έχουν ως επάγγελμα τους τη ραδιοισθησία. Φαντάζεται τώρα κανείς πόσο μεγάλος πρέπει να είναι ο αριθμός των πελατών τους.

Όλα αυτά τα εκατομμύρια των πελατών ενδιαφέρονται να μάθουν αν ή πίστι τους στη ραδιοισθησία είναι βάσιμη ή όχι. Άλλα μαζί μ' αυτούς, ανάλογο ενδιαφέρον έχουν και τόσοι άλλοι άνθρωποι από απλή περιέργεια.

Άλλα τί ακριβώς είναι ή ραδιοισθησία; Πρόκειται για την ικανότητα, πού έχουν ώρισμένα άτομα να ανακαλύπτουν άγνωστα αντικείμενα ή καταστάσεις, χρησιμοποιώντας μια ειδική σβούρα, πού την κρεμούν μ' ένα λεπτό νήμα από το χέρι τους. Οι κινήσεις αυτής της σβούρας πάνω σ' ένα χάρτη, μπορούν να οδηγήσουν στην ανακάλυψη ενός χαμένου πράγματος ή προσώπου. Οι κινήσεις της

εύαίσθητο από ηλεκτρομαγνητικής απόψεως. Τα ηλεκτρομαγνητικά ρεύματα, πού διατρέχουν τον εγκέφαλό τους, είναι μεγαλύτερας έντασης από εκείνα, πού παρατηρούνται σ' ένα κοινό άνθρωπο, κι' αυτό το γεγονός κάνει τα παρ' όλαύ άτομα να μπορούν να «πιάνουν» μέσω της σβούρας, πού χρησιμοποιούν, καταστάσεις, γεγονότα κι' αντικείμενα, πού δεν πέφτουν στις αισθήσεις.

Ο εγκέφαλος των «ραδιοισθητικών» κατά την ώρα της δουλειάς τους, βρίσκεται κατά τον Ιταλό νευρολόγο, σ' ηλεκτρομαγνητικό όργανο και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο τα άτομα αυτά υποφέρουν πολύ στο νευρικό τους σύστημα και καταβάλλονται ψυχικά την ώρα εκείνη.

Η δυσπιστία, πού τριγυρίζει τους ραδιοισθητικούς, είναι όμως αρκετά δικαιολογημένη. Γιατί υπάρχουν πολλοί τσαρλατάνοι σ' αυτό το «επάγγελμα», πού επωφελούνται απ' την αφέλεια του κόσμου και κά ουν χρυσές δουλειές, χωρίς να έχουν καμιά σχέση μ' αυτή την εξαιρετική ικανότητα.

Εκτός από την έπιστήμη, πού αναγνωρίζει κι' εξηγεί τα φαινόμενα της πραγματικής ραδιοισθησίας, την ίδια στάση απέναντί τους μπορεί να τη κάνει και η Εκκλησία. Κι' αυτό φαίνεται από το γεγονός, ότι, πάλι σύμφωνα με τις στατιστικές του Ινστιτούτου Παραψυχολογίας της Νέας Υόρκης, υπάρχουν στην Ευρώπη και στην Αμερική 863 καθολικοί παπάδες, πού την ασκούν.

Οι σβούρες, πού χρησιμοποιούν οι ραδιοισθητικοί στη δουλειά τους, είναι διαφόρων ειδών από αποψι σχήματος και υλικού.

Υπάρχουν σβούρες σφαιρικές, κυλινδρικές, άλλες πού έχουν σχήμα πραγματικής σβούρας, ή ακόμα και σχήμα κύβου.

Τα υλικά από τα όποια φτιάχνονται, είναι συνήθως διάφορα ευγενή μέταλλα, ελεφαντοστόν, γυαλί ή κρύσταλλο, ξύλο ή βακελίτης.

Τα υλικά και το σχήμα έχουν σημασία ανάλογα με το είδος της «ανάκτησης», πού κάνει ο ραδιοισθητικός. Άλλη σβούρα χρησιμοποιεί για Ιστορική διάγνωση, άλλη για την ανακάλυψη ενός χαμένου αντικείμενου, άλλη για την έρευνα του υπεράφους και την άνευρεση μετάλλων κι' άλλες για άλλους σκοπούς.

Αντί σβούρας, ώρισμένοι ραδιοισθητικοί χειρίζονται μια ειδική «ράβδο», πού αποτελείται από σύρμα και κάνει κι' αυτή τις ίδιες ακριβώς κινήσεις με τη σβούρα.

Το πιο καταπληκτικό, καθόρθωμα, πού έχει να παρουσιάσει στο ενεργητικό της ή ραδιοισθησία, είναι αυτό, πού αναφέραμε στην αρχή: ή σβούρα, πού ιχνογραφεί ένα εσωτερικό όργανο του σώματος, το όποιο πάσχει. Πρόκειται, ούτε λίγο ούτε πολύ για ένα είδος «ακτινογραφίας», όπου φαίνεται καθαρά το βλαμμένο μέρος του οργάνου του σώματος.

Φυσικά, πρόκειται για ένα από τα πιο σπάνια κατορθώματα της ραδιοισθησίας κι' ως τώρα μονάχα δυο ραδιοισθητικοί στον κόσμο το πέτυχαν: ο Γάλλος Ζαν Ρωσέρ κι' ο Αμερικανός Ντάν Γκάρσταγκ, αλλά κι' αυτοί μονάχα από μία φορά ο καθένας.

Πρόκειται όμως και στις δυο αυτές σπάνιες περιπτώσεις για μια θετική και άμφισβήτη επιτυχία, πού διαπιστώθηκε κατόπιν με τη συνθησμένη ακτινογραφική μέθοδο.

Αναφέροντας όλα τα πάρα πάνω, το αμερικανικό περιοδικό καταλήγει με τα εξής:

«Η ραδιοισθησία είναι ένα άμφισβήτητο επιστημονικό γεγονός κι' αξίζει τον σεβασμό μας. Χρειάζεται, όμως, μεγάλη προσοχή, γιατί ανάμεσα σ' αυτούς πού τη χρησιμοποιούν για το καλό του πλησίον τους, δεν είναι λίγοι οι απατεώνες».

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Λίντσεϋ Χάρντυ

Η δειρήνα του θανάτου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κην ζητάει απ' τη Σάλλυ να τον φέρη σ' επαφή με το Ριτζγουάι, για να του ζητήσει ώρισμένες πληροφορίες. Μα εκείνη άγνοεί το καινούργιο καταφύγιο του. Ο Ντουμπεριους βρίζει το Μαρτζότι για τις γκάφες του κι' ύστερα του αναθέτει ν' απαγάγη τη Σάλλυ για να την κάνουν να μιλήσει. Ο Κην μαθαίνει από ένα πληροφοριοδότη του ότι ή δολοφονία του Γκοντόφσκυ έγινε απ' το Γιότι Μπλούμ, αλλά για λογαριασμό κάποιου άλλου. Δίνει λοιπόν οδηγίες για τη σύλληψη του Γιότι. Η Σάλλυ τηλεφωνεί πώς ο «Τζελατίνας» επιθέλει ύποπτα το σπίτι της. Πηγαίνει λοιπόν εκεί ο Κούτς, τον υπολοφωτώνει πάλι και τον αναγκάζει να ομολογήσει πώς τον έστειλε εκεί ο Μαρτζότι. Η Μάργκαρετ πίνει δουλειά στο καμπαρέ του Μαρτζότι, με ψευδώνυμο, σύμφωνα με τις οδηγίες του αδελφού της. Στην ανακρίση του, ο Γιότι Μπλούμ άρνείται την ένοχη του, κι' ο Κην αναγκάζεται να τον άφισση έλευθερο.

Την ίδια εκείνη ώρα, ο «Τζελατίνας» Μπούμ έπλεε σαν φουσκωμένο άσκι πάνω στα νερά του Τάμεσι. Ήταν νεκρός, όχι όμως πνιγμένος. Τον είχαν μαχαίρωσει δυο φορές στην πλάτη.

Όταν ο Κην διάβασε τη σχετική άναφορά της άστυνομίας, τ' άλλο πρωί, σκέφθηκε πώς ο φονιάς ήταν και πάλι ο Γιότι Μπλούμ. Κι' αποφάσισε να κάνει άμεσα δυο διαδήματα: το ένα στο Μαρτζότι και τ' άλλο στη Μάργκαρετ Ριτζγουάι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Η Χέντυ στεκόταν σ' μια έσωτερική πόρτα του καμπαρέ «Κόκκινα φτερά» κυττάζοντας τον κόσμο, και ιδιαίτερα την καινούργια καπνοπώλισσα.

Σ' έ λίγο, άνεθηκε στο γραφείο του Τόνυ Μαρτζότι.

Καλησπέρα, Χέντυ. Πώς άπό δώ; τη ρώτησε εκείνος.

Ποιά είν' αυτή ή καινούργια, πού πουλάει τσιγάρα;

Λέγεται, Μάργκαρετ Ριτσαρντσον. Γιατί με ρωτάς;

Δε μου φαίνεται κατ'αληλή γι' αυτή τη δουλειά...

Εσείς το λέτε... Της ει- λήσατε καθόλου, για να κρίνετε;

Όχι, αλλά το βλέπω απ' τις κινήσεις της γενικά. Δεν βρίσκεται στο περιβάλλον της. Τί ξέρετε γι' αυτήν;

Το μόνο πού μ' ενδιαφέρει να ξέρω, είναι πώς έχει άρα τα πόδια και πώς της πηγαίνει μια χαρά οι κοντές φουστίτσες...

Τί ανάγκη έχω φουστίτσες... Τη ανάγκη έχω να της ζητήσω άλλα συστατικά;

Κι' αν την έστειλε εδώ ή άστυνομία, για να μάς παρακολουθή; Η ό ταγματάρχης Κην; λουθη; Όχι δά!

Αν θέλανε να μού στείλουν μια κατάσκοπο, πού θα τη διαλέγανε στον τύπο της Μάργκαρετ. Θα βρίσκανε καμιά άλλη, του γλυκού νε- ρού. Μ' αυτές κάνουνε πάντα τις δουλειές τους οι άστυνο-

μικοί... Άδικα άνησυχείς, σ'ε βεβαιώ εγώ!

Ένα έσωτερικό τηλέφωνο κοδούνισε, πάνω στο γραφείο του Μαρτζότι. Πήρε τ' ακουστικό. Ήταν ο Φράνκ Καχίλ. Τον είδοποίησε πώς είχαν έρθει στο καμπαρέ ο Κην κι' ο Κούτς.

Καλά θα κάνετε να γυρίσετε στο καμπαρίνι σας, είπε βιαστικά ο Μαρτζότι στη Χέντυ.

Στεκόταν όρθιος στην πόρτα του γραφείου του, όταν ο Κην κι' ο Κούτς φάνηκαν στην κορυφή της σκάλας. Αναρωτήθηκε αν έρχονταν για το «Τζελατίνας» ή για τη Σάλλυ Γιένινγκς...

Μπα, μπά, τί έκπληξι! φώναξε. Περάστε μέσα, κύριε ταγματάρχα.

Δεν γύρισε να κυττάξη καθόλου τον Κούτς, σαν να μην υπήρχε.

Το γραφείο ήταν τακτοποιημένο. Τα σπασμένα ποτήρια κι' οι μπουτίλιες είχαν αντικατασταθή με καινούργια. Όσο για το Μαρτζότι, είχε δεμένο το δεξιό του χέρι μ' ένα έπίδεσμο.

Άπορούσα πώς δεν είχατε φανή ακόμα, είπε. Έρχεσθε για το ζήτημα του «Τζελατίνας» Μπούμ. Δεν είν' έτσι;

Κάτι τέτοιο, άπάντησε ο Κην.

Ο Μαρτζότι έκαμε μια χειρονομία, πού σήμαινε πώς δεν ήξερε τίποτα.

Αναρωτιέμαι σαν ποιός να μαχαίρωσε το «Τζελατίνας», είπε.

Ένα τόσο άξιαγάπητο τύπο... Πότε τον είδατε για τελευταία φορά;

Όταν γύρισε εδώ, πριν άπό δυο νύχτες.

Ποιά ώρα;

Κατά τα μεσάνυχτα. Του τις είχαν βρέξει για καλά, του μοσκάριτε. Ισως να ξέρη κάτι γι' αυτό ο κ. Κούτς... Μήπως αυτός ό ίδιος τον άποτείλειωσε;

Περίεργο πώς δεν το σκεφθήκαμε, είπε ειρωνικά ο Κην.

Κι' έβαξε στις τσέπες του. Τί ζητάτε, κύριε ταγματάρχα; τον ρώτησε ο Μαρτζότι.

Τσιγάρα... Φωνάζετε πάνω την καπνοπώλισσα, σας παρακαλώ;

Μικρές ιστορίες

Σπουδαίος σκοπευτής

Ο κύριος μαρκήσιος έχει πάει κυνήγι μ' όλη την κουστωδία του άπό ύπηρετες και λαγωνικά.

Μονάχα ή ευγενής μαρκησία έμεινε στον πύργο και προσπαθεί να διασκεδάση την πλήξη της, διαβάζοντας παλαιές ιπποτικές ιστορίες...

Πριν φύγη ο μαρκήσιος, ώστόσο, προσπάθησε να την πείση να τον ακολουθήση.

Άγαπητή μου, θα περάσουμε πολύ όμορφα στο κυνήγι. Πρέπει τίς έρθης! Το θήραμα, φαντάσου, είνε άγριοχοίρος!...

Μα ή μαρκησία άρνήθηκε έπίμονα.

Όχι, θα μείνω εδώ κι' αν σου χρειαστή τίποτε, στείλε έναν ύπηρετή για να φροντίσω...

Έτσι ο μαρκήσιος έφυγε μόνος του για το κυνήγι. Μα δεν πέρασαν δυο ώρες κι' ένας ύπηρετής έφτασε τρέχοντας και παρουσιάστηκε με σεβασμό μπροστά στη μαρκησία.

Έρθεσ να πάρης καινούργια φυσιγγία; τον ρωτάει εκείνη με άπάθεια.

Όχι, κυρία μαρκησία, άπαντάει ο ύπηρετής. Φυσιγγία υπάρχουν ακόμα, δεν έξαντλήθηκαν!...

Μα τότε τί συμβαίνει; άπορεί ή πυροδόεποινα.

Νά, τα σκυλιά έξαντλήθηκαν, κυρία μαρκησία...

Ο Μαρτζότι σήκωσε το άκουστικό του έσωτερικού τηλέφωνα και διάταξε:

Ναρήθ ή Μάργκαρετ στο γραφείο μου.

Όποτε λοιπόν, ο Μπούμ γύρισε εδώ τα μεσάνυχτα, έίπε ο Κην. Τί έγινε ύστερα;

Δεν ένοιωθε πολύ καλά τον έαυτό του, έπειτα απ' την κακομεταχείριση του Κούτς. Του δάνεσα τ' αυτοκίνητό μου, για να πάη σπίτι του, και δεν τον ξαναείδα πιά άπό τότε...

Άργότερα, τ' αυτοκίνητό μου βρέθηκε έγκαταλελειμένο στο Γουάτινγκ... κι' ο καυμένος ο «Τζελατίνας» πνιγμένος στο ποτάμι...

Τί ζητούσε ο «Τζελατίνας» στη Λάρκσπουρ Στρή; Τί δολοφησίες είχατε με τη Σάλλυ Γιένινγκς;

Τη Σάλλυ Γιένινγκς; Δεν έχω καμιά σχέση μαζί της.

Δεν είπα ώστόσο τα ίδια κι' ο «Τζελατίνας» στον Κούτς...

Δεν ξέρω τί είπε εκείνος... Κρίμα πού δεν μπορείς να τον άνακρίνεις, τώρα!...

Ισως νάταν τσιμπημένος με τη Σάλλυ και να ζητούσε να τη δει, πού να ξέρω εγώ;

Ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα, και μπήκε ή Μάργκαρετ, κρατώντας το δίσκο της με τα τσιγάρα.

Με ζητήσατε, κύριε Μαρτζότι; είπε.

Ο ταγματάρχης Κην θέλει τσιγάρα.

Μάλιστα, κύριε. Τί μαρκα;...

Αυτός λοιπόν ήταν ο Γκρέγκορ Κην, πού κυνηγούσε τον Πέτερ! Κι' ο άλλος, ο συντροφός του, θάταν άσφαλώς ο Τόμ Κούτς.

Ο Κην διάλεξε ένα πακέτο τσιγάρα και το πλήρωσε. Η κοπέλλα τούδωσε τα ρέστα του, αλλά εκείνος άρνήθηκε να τα πάρη.

Ευχαριστώ πολύ, κύριε, του είπε ή Μάργκαρετ.

Και τρώσθη προς την πόρτα. Ο Κην την παρακολούθησε με τα μάτια ως το διάδρομο.

Καλά παίζει το ρόλο της σκέφθηκε, ενώ ή Μάργκαρετ ξανάκλεινε πίσω της την πόρτα.

Καινούργια είν' αυτή, Μαρτζότι; ρώτησε.

Ναι. Πρώτης τάξεως κόμματος, έ;

Πώς τη λένε;

Μάργκαρετ Ρίτσαρντσον. Μήπως θέλετε να σας κλείσω ένα ραντεβού μαζί της;

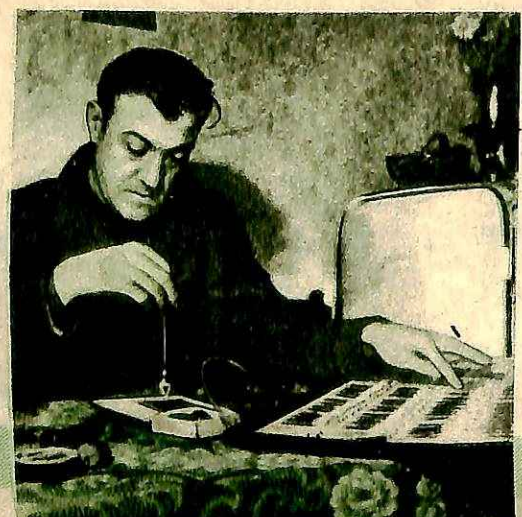
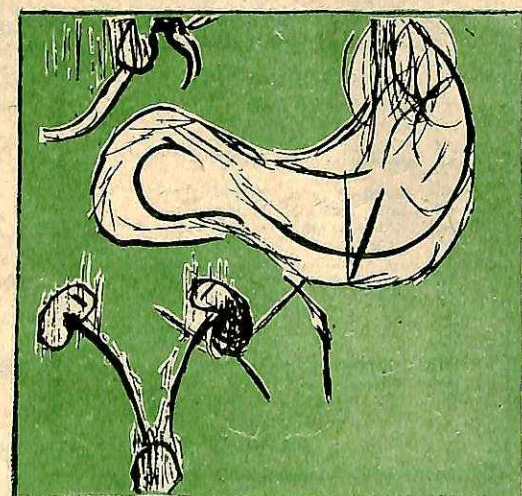
Ο Μαρτζότι έξευσε το πηγούνι του και πρόσθεσε:

Μπορώ να σας το κανονίσω, άφου... συζητήσω εγώ πρώτα μαζί της. Και δεν θα πάω τίποτα στη Χέντυ, ένοιόσας!

Μην κάνετε τον κόπο... Άν θέλετε να μάθετε τίποτ' άλλο για το «Τζελατίνας», είμαι στη διάθεσή σας, πρόσθεσε ο Μαρτζότι.

Αρκετά είναι όσα μάς είπατε, διέκοψε ξερά ο Κην.

Επάνω: Το ιχνογράφημα αυτό της σβούρας του Γάλλου ραδιοισθητικού Ζαν Ρωσέρ είναι μια «ακτινογραφία» των οπλάγκνων, πού δείχνει βλάβη στο άριστερό νεφρό. Μια πραγματική ακτινογραφία κατόπιν έπαλήθευσε το ιχνογράφημα αυτό. Κάτω: Ο Ιταλός καθολικός ιερέας Δόν Μορέλλι, προσπαθώντας να βρη ποιά φάρμακο ταιριάζει στην πάθηση ενός ένορπι του.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΝΕΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ

Επέτυχαν εξαιρετικά αποτελέσματα και ανεπείρωσε τις ποδοσφαιρικές ελπίδες μας

Από την πρωτεύουσα των Μαγυάρων, τη Βουδαπέστη, επέστρεψε η Εθνική Ομάδα των Νέων. Οι ποδοσφαιρικοί έμπειροί γνώστες έμειναν εξαιρετικά ικανοποιημένοι από τα αποτελέσματα των αγώνων της. Ήλθε ισόπαλη με 1—1 με την Εθνική Νέων της Γερμανίας, έχασε από την Εθνική Νέων της Τσεχοσλοβακίας με 2—1, ανέδειξε ισόπαλη με την Μικτή Νέων Βορείου Ουγγαρίας (φιλικός αγών) και δεν έδωσε νίκη στην Εθνική Νέων Τουρκίας. Δεν νίκησε βέβαια σε κανένα από τους τρεις αγώνες της, οι ξένοι όμως ειδικοί, που παρακολούθησαν τις συναντήσεις της ομάδας μας είπαν αδιάτακτα πως ήταν ένα ισχυρό συγκρότημα και με μεγαλύτερη επιτυχία των κυνηγών της Εθνικής Νέων θα μπορούσε να νικήσει και της Τσεχοσλοβακίας και της Ανατολικής Γερμανίας. Τόσο από άποψη ποδοσφαίρου, όσο και από άποψη ποδοσφαιρικής συμπεριφοράς, η Εθνική Νέων της Ουγγαρίας και ειδικότερα στο Μίσκολε και στη Ντέμπρετσεν το ποδοσφαίρο κατέχει εξαιρετική θέση. Όλα τα σπάρ. Η επιδοσία των Ουγγρών Νέων στο ποδοσφαίρο αθλητικά μπορεί να εκτιμηθεί και από το γεγονός πως πολλοί Μαγυάροι άσσοι προέρχονται από τα βόρεια της Ουγγαρίας. Ωστόσο, η Εθνική Νέων της Ελλάδας έδωσε με 1—1

Η Εθνική ομάδα των Νέων μετά την επιστροφή της από τους αγώνες της Ουγγαρίας.

μία ομάδα είναι όταν δεν συνδυάζει τέχνη και όρμη. Για μία όμως ομάδα που φιλοδοξεί να πάσει στα γένη της της σκατάλη απ' τους βετεράνους διεθνείς ποδοσφαιριστές μας που σε λίγο θα αποχωρήσουν απ' το βασικό αυτό μεινέκτιμα, καταντά θανάσιμο πλήγμα.

Οι Έλληνικές ομάδες ανέκαθεν υπέφεραν από έλλειψη αληθινής τέχνης από άποψη μοντέρνας τακτικής, από στρατηγικά σνέδια. Τα τελευταία χρόνια, με τη βοήθεια των ξένων προπονητών και άνοδους και των Έλλήνων, έγιναν σημαντικές βελτιώσεις. Η ιδιοσυγκρασία όμως του Έλληνα παίκτη πάντα κυριαρχούσε στην ορθολογιστική ανάπτυξη της πνευματικότητας στο παιχνίδι. Οι παίκτες μας έπαιζαν και παίζουν πάντα με την καρδιά και λιγότερο με το μυαλό. Αυτό τους έξωψε στη συνειδητή των φιλάθλων, που άσέκεται στα κατορθώματα, αλλά τους έμειωσε στην έκτιψη των έμπειρογνωμόνων, που ζήτησαν, πολύ φυσικά, «συνδυασμό καρδιάς και νου».

Τώρα λοιπόν που άρτισαμε απ' την Ουγγαρία με τσόν έλπιδοφόρα αποτελέσματα, πρέπει να προσέξουμε πολύ περισσότερο την κατευθυντήρια γραμμή προπονήσεως των Νέων μας. Δεν ακούει οι ισπανικές ή οι νικές. Χρειάζεται σνέδιο αναδιοργανώσεως του ποδοσφαίρου των Νέων. Μόνιμος ο θεσμός της Εθνικής Ομάδας των Νέων. Συχνοί αγώνες Μικτών Ομάδων των Νέων. Αθηνών, Πειραιώς, Θεσσαλονίκης, Πατρών, Θεσσαλίας, Αν. Μακεδονίας, Κρήτης, Δωδεκανήσου, Αιγαίου, Ιονίου, Ηπείρου και των άλλων μεγάλων κέντρων. Συχνοί αγώνες ποδοσφαίρου στα σχολεία. Μετεκπαίδευση προπονητών στα νέα συστήματα. Ειδική Τεχνική Επιτροπή για τους Νέους στην Ε.Π.Ο. και στις Ένωσεις. Μεγάλες εξορμήσεις όλων των συλλόγων που σέβονται τον εαυτό τους για την πλουτισμό του έμψυχου υλικού των νέων στελέχη. Γενικά, οργανωμένο σχέδιο με ψυχή, ένθουσιασμό και μυαλό.

Αν μελετήσουμε καλά το πρόβλημα της διαδοχής των ποδοσφαιρικών αστέρων της Α' ομάδας, απ' τις Νέες Έλπίδες και βρούμε τις καλύτερες λύσεις, τότε το ελληνικό ποδοσφαίρο μπορεί να πη πως έβαλε γερά θεμέλια για την νέα εξορμήσή του. Αλλιώς κτίζουμε στην άμμο και κάπου-κάπου θα σημειώνουμε καμιά επιτυχία χάρις στο ελληνικό φιλότιμο και την αδάμαστη ελληνική ψυχή, αλλά δεν θα μπορούμε να εξηγήσουμε γιατί χάσαμε αγώνες που έπρεπε να κερδίζαμε ή γιατί τόσες φορές οι Βολίδες μας βρίσκονταν τα τερματοβύτια αντί για το μεγάλο κενό προς τα... δίκτυα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ρομβόλεξο

1) ΓΚΑΝΤΙ. 2) ΦΙΑΣΚΟ. 3) ΔΙΚΑΙΑ. 4) ΠΛΑΣΙΣ. 5) ΣΑΜΑΛΙ. 6) ΑΙΝΙΑΝ. 7) ΑΡΟΣΙΣ. 8) ΚΑΜΑΡΑ. 9) ΑΝΑΝΑΣ. 10) ΜΑΡΙΝΑ. 11) ΝΙΣΑΟΙ. 12) ΟΡΑΣΙΣ. 13) ΜΑΔΑΡΑ. 14) ΑΛΚΜΑΝ. 15) ΡΕΖΙΛΙ. 16) ΣΟΔΟΜΑ. 17) ΑΤΥΧΟΣ. 18) ΔΥΝΑΤΑ. 19) ΚΟΡΤΥΜ. 20) ΖΕΣΤΟΙ.

Ποιά από τις τρεις;

1) Η κυρία ντε Σαβινέ. 2) Πέμπτη. 3) Η Ρωσία. 4) Η Λέιλ. 5) Αιγύπτου. 6) Πόιν από 33 χρόνια. 7) Ο Τιμονέ. 8) Ο Σίλντερ. 9) Ο Όφφενμπαχ. 10) Στην Αφροδίτη. 11) Ο Γκλίνικα. 12) 100.000.

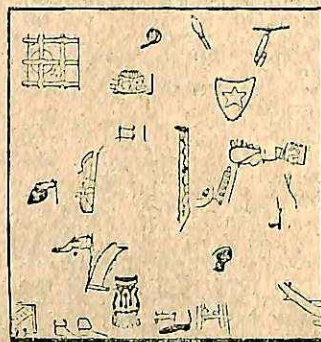
Ποιός γεννήθηκε πρώτος;

1) Μάρς 1897, Λόττον και Άσταϊρ 1899. 2) Ουάλλις 1919. 3) Τόμσον 1920. 4) Κέλλυ 1912. 5) Κόλη 1913. 6) Κόλη 1915. 7) Λαυρόρ 1914. 8) Ντε Χάβιλαντ 1916. 9) Φαίτλιν 1917. 10) Τόντ 1920. 11) Κόρρ 1921. 12) Άλλυσον 1923. 13) Φόντ 1916. 14) Μονταμπάν 1920. 15) Μπράντ 1924. 16) Ρόμπινσον 1893. 17) Μιούν 1897. 18) Τρέιντ 1900. 19) Άρθουρ 1908. 20) Ρόζερς 1911. 21) Γκάνκ 1913. 22) Νίβεν 1911. 23) Πάιν 1912. 24) Γουίτμαρκ 1914. 25) Τάρνερ 1920. 26) Νιάρνελ και Γουίντερς 1923.

Λεξιγράφος

Καταρράκτης (Κατάρ — Κτείς).

24 μικροδιαφορές

Η εικόνα μας δείχνει καθαρά σε ποια σημεία βρίσκονται οι 24 μικροδιαφορές.

Η λύσις του υπ' αριθ. 584 στερνολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΡΟΣΟΝ — ΤΣΕΧΩΦ. 2) ΣΕΙΛΗΝΟΣ — ΠΡΟΤΑΣΙΣ. 3) ΙΑ — ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΟΝ. 4) ΜΑΚ — ΑΜΟΡ. 5) ΚΤΙΣ — ΝΤΑ. 6) ΙΡΑΚ — ΑΙΑ — ΜΑΝ — ΣΕΙΣ. 7) ΑΓΡΟΣ — ΜΠΑ — ΣΚΑΚΙ. 8) ΣΟΥΡΗΣ — ΤΣΑΡΙΣ. 9) ΙΟΦ — ΜΠΑΡΕΛΙ — ΠΟΑ. 10) ΝΟ — ΑΜΑΔΑ. 11) ΣΡ — ΟΥΛΗ — ΑΕΡΑ — ΡΚ. 12) ΤΟΛΥΠΗ — ΜΑΣ — ΑΟΚΝΟΝ. 13) ΕΠΑΝΩ — ΝΑ. 14) ΣΑΡ — ΣΙΩΠΩ. 15) ΜΑΝΙ — ΧΑΛΙΝΟΣ. 16) ΑΤΟΣ. 17) ΜΙΑ — ΜΙΣΙΣΙΠΗΣ. 18) ΑΣΟ. 19) ΑΟ — ΣΑΛΟΣ. 20) ΣΑΜΙΑ — ΙΣ. 21) ΝΑΥΤΗΣ — ΙΑΣΜΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΙΜΙΑΣ — ΣΤΕΜΜΑ. 2) ΠΕΛΑΡΓΟΙ — ΤΡΟΠΑΙΟΝ. 3) ΡΙ — ΚΑΡΥΟΝ. 4) ΟΛΠ — ΚΟΡΦΟΒΟΥΝΙ. 5) ΑΡΗΣ — ΣΗ — ΟΥΠΩ — ΜΑΤ. 6) ΟΝΟΜΑ — ΣΜ — ΥΛΗ — ΧΙΑΝ. 7) ΝΟΣΟΙ — ΠΑΛΗ — ΝΑΣΟΣ. 8) ΣΕΡΑΜ — ΑΜΕ — ΜΑΛΙΣ. 9) ΠΑΡΑΒΙΣΙΣ. 10) ΠΤΩΜΑ — ΕΔΑ — ΣΑΝΙΣ. 11) ΤΡΙΤΑ — ΛΑΡΑ — ΡΟΠΑΙ. 12) ΣΟΚΙΝ — ΤΙ — ΤΕΑ — ΣΗΜΑ. 13) ΕΤΟΣ — ΣΣ — ΟΡΟΣ — ΣΙΣ. 14) ΧΑΝ — ΣΚΑΠΑΝΑΚΙΑ — ΑΜ. 15) ΩΣ — ΝΕΑΡΟΣ — ΝΩΤΑ. 16) ΦΙΣΤΙΚΙΑ — ΠΡΟΠΟΣΙΣ. 17) ΣΤΑΣΙΣ — ΚΝΩΣΟΣ.

ΕΦΤΑΣΑΝ ΟΙ ΜΥΡΜΗΓΚΑΝΘΡΩΠΟΙ...

Φανταστικό διήγημα

Ο Τζόε βρισκότανε στη βεράντα του σπιτιού του, ξεπλυνμένος σε μία σιελόλογη και σκεπασμένος με μία κουβέρτα. Είχε σπρώξει σήμερα απ' το κρεβάτι, έπειτα από άρρωστικιά μιας βδομάδας. Ο καφός ήταν άρωστικός ή γή μουσκεμένη ακόμα απ' τη μπόρα.

Τι κερανοί που είχαν πεσει, αλήθεια, χτες το βράδυ! Αφού είχε φοβηθεί ακόμα κι η γυναίκα του Τζόε, η Έμ, μολοντί ζούσαν από τόσα χρόνια στη φερμα τους, στη Ροδεσία κι έπρεπε να ξυνηθίσει πια σ' αυτές τις καταιγίδες... Τώρα η Έμ έτοιμαζότανε να πάει στην πόλη, για ψώνια.

Ο γείτονας μας ο Φρέντ μου δάχνει το μπλουζόν του, της είπε ο άντρας της. Θα χαλάσουμε μ' αυτήν την ψιλή τερμιτοφωλιά και θα καθαρίσουν με το γυρο έδαφος. Είναι κρίμα να μην αφήνουμε την τσάη να μη ση-

—Θα μού κανείς τη χάρη να μη σηκωθεί καθόλου απ' την πολυθρόνα σου! του σύστησε η Έμ. Είσαι αδύνατος ακόμα, απ' την άρρωστικιά.

Ο Τζόε την καθυστέρησε. Μόλις όμως βεβαιώθηκε πως η Έμ είχε απομακρυνθεί πια με τ' αυτοκίνητο, σηκώθηκε και πήγε να ντυθεί. «Ακουσε ένα θόρυβο μωτό: Έρχεται η μπλοκίτζα του Φρέντ. Την οδηγούμενός τον νεαρός του Φρέντ. Την υπέδειξε τί είχε έλθει. Ο Τζόε το υπέδειξε πεζή, να κάνει και τον ακολουθούμενός, όταν έ-

—Ηταν λίγο λαχανιασμένος, όταν έφτασε κοντά στην τερμιτοφωλιά, μπλοκίτζα άρχισε πρώτα να ξεριζώνει κατ' άγρια δυνάμει. Στο μεταξύ, ο Τζόε προχώρησε ως τη φωλιά.

Κάπου εκεί κοντά, το έδαφος ήταν μαυρισμένο, σαν να είχε χτυπήσει κεραυνός. Ο Τζόε πήγε να αντικείμεν. Είχε χάρη να παράξεν. Έμοιαζε σαν Έσκυψε κάτω από τέντζερη. Μα στρουγγυλό κομμάτι από άγνωστο μέ-

—Καθώς ένοιωσε ξαφνικά, Κιτάζε χάρη Τζόε ένοιωσε ξαφνικά. Κιτάζε χάρη πημα στον βρισκόταν στη μέση μιας εί- κι είδε πως βρισκόταν στη μέση μιας μάχης μυρμηγκιών. Όλος ο τόπος είχε γεμίσει από άγρια μυρμηγκία «ματαμπέλες», μαύρα και γυαλιστερά. Ο Τζόε ήξερε καλά τα έντομα αυτά.

Οι αντιπαλοί σχεδόν 3 πόντους μα- λύτερα μυρμηγκία λιγότερα. Ποτέ δεν είχε ξαναδεί ο Τζόε αυτή την παράξενη εικόνα. Φαίνονταν σαν να φορούσαν κρά- ράστα, τους κατ' άγρια τους, είχαν ένα κεφάλι και δύο κεφάλια, ενώ το άλλο σώ-

μα τους ήταν μαύρο. Τα «ματαμπέλες» υπερίσχυαν για την

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησις Δρχ. 340.—
Έξωσις 170.—
Τρίμησις 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησις Δρχ. 6.—
Έξωσις 24.—
Τρίμησις 1.100.—

Έτησις Δολάρια 24.—
Έξωσις Φρ. Γαλ. 5.980.—
Τρίμησις Φρ. Βελγ. 1.100.—

Έμψάσματα Εσωτερικού δια τα- χυδρομικής επιταγής και Έξωτε- ρικού δια τραπεζικής ταχυδρομικής προς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ» (Πατσία Κλαυ- θμάνου), ΑΘΗΝΑΙ.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις του παρόν- τος τεύχους άνευ της έγγραφου ά- ποδείξεως της Διευθύνσεως του «Θη- σάου».

Διευθύνσεις συμφώνως τω άρθρω 6 και 7 του Α. Ν. 1092) 1938. 1. Ιδιοκτήτης — Διευ- ρυντής: Ε.Ε.Ε. Α. Γ. ΠΑΠΑ- ΓΕΩΡΓΙΟΥ και Σια. Διαχειρι- στής και υπεύθυνος: 1. Γ. ΠΑ- ΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3, Αθήναι. 2. Σπ. Μπέλ- λας, δόξ Δύσεως, Ν. Ηράκλειον.

Μοντέρνα καλλυντικά

Τα καλλυντικά τα τελευταία χρόνια γίνονται πολύ πιο επιστημονικά, γιατί στην παρασκευή τους εργάζονται χημικοί, βιολόγοι, ιατροί και πρό πάντων δερματολόγοι και φαρμακοποιοί. Ο καθένας προσθέτει τις γνώσεις του για να μπορέσουν τα σημερινά καλλυντικά να ανταποκρι- νονται τελείως στις απαιτήσεις του κάθε δερμάτος. Δεν χρησιμοποιούνται πλέον ως βάσεις των καλλυντικών τα ορυκτέλαια και η γλυκερίνη, τα οποία δεν έχουν τη δύναμη να μπαίνουν μέσα στο δέρμα, παρά μόνον ν' απλώνονται επάνω σ' αυτό. Τώρα χρησιμοποιούν ούσιες, που έχουν μεγάλη δύναμη να μπαίνουν μέσα στους πόρους του δερμά- τος, να τους τρέφουν και να τους ξανανέωνουν. Η βιοχημεία του δερμάτος και οι διάφορες χημικές ούσιες που μεταχειρίζονται σήμερα για την παρασκευή των δια- φερών καλλυντικών, έχουν μεγάλη συγγένεια. Κάθε ού- σια για να εφαρμοσθεί πάνω στο δέρμα θα υποδειχθεί α- πό τον βιολόγο χημικό, θα γίνει καλλυντικό με την βοή- θεια του φαρμακοποιού, θα δοκιμασθεί για πολύ από τον δερματολόγο ιατρό και μετά θα δοθεί στην κατανα- λωσι. Πέρασε πλέον η εποχή που ο πρώτος τυχών έπαιρνε λίγη βαζελίνη, νερό, γλυκερίνη και κερί και έκανε την κρέμα του. Αυτά που γίνονται από τους διάφορους έμπε- ριστές, τα γάλατα, οι κρέμες και οι λοσιόν, δεν έχουν καμιά απολύτως επίδραση στο δέρμα. Βέβαια και πο- λλά εργατήρια εξακολουθούν να μεταχειρίζονται παλιά ακόμα υλικά και εδώ και στο εξωτερικό, γιατί πολλοί κα- νος συνήθισε τα προϊόντα τους και τα αγοράζει. Πρα- γματικά όμως τα υλικά αυτά δεν έχουν καμιά επίδραση σ' αυτό το δέρμα, παρά μόνον χρησιμεύουν για βάζι στις κρέμες, που χρησιμοποιούνται για ντεμακιγιάζ και για μπριγιαντίνες και φέζατς των μαλλιών.

Σήμερα μεταχειρίζονται ούσιες που απορροφώνται καλά από το δέρμα. Τέτοιες ούσιες είναι τα φυτικά έλαια, ελαιόλαδο, φυστικόλαδο, μπαμπούλαδο, αμυγδαλάδο, σησαμολάδο, λάδι από κουκούτσια φρούτων, ρετινολάδο και άλλα λάδια από εξωτικά δένδρα. Από τα ζωικά έλ- η μεταχειρίζονται το πού το λάδι των ψαριών, τα ό- ποια περιέχουν και πολλές βιταμίνες, πρό πάντων βιτα- μίνη Α και D. Αυτά τα λάδια καθώς και το ρετινολάδο τα κατεργάζονται και βγαίνουν την άσχημη μυρωδιά τους. Τα μεινέκτιμα σε πολλά λάδια είναι πως ταγνίζονται και γι' αυτό μεταχειρίζονται διάφορες ούσιες που τα κάνουν κατάλληλα για να διατηρούνται. Το καλύτερο λάδι είναι κείνο που απορροφάται καλά, δεν έχει μυρωδιά και δεν ταγνίζει.

Έχουν καμιά μεγάλες προόδους στα γαλακτώματα, τα όποια μεταχειρίζονται τώρα για ντεμακιγιάζ, για κα- θαρισμό πρώην και βραδυνό και για βάσι της πούδρας. Τα γαλακτώματα, δεν πρέπει να έχουν αρκετά λιπαρά, παρά ούσιες, που διαλύουν το σμήγμα, καθαρίζουν καλά το δέρμα από τα νεκρά κύτταρα της επιδερμίδος, τα μι- κρόβια, τις σκόνες και το κάνουν φυσικά φρέσκο και έπρό.

Μέσα στις κρέμες βάζουν και διάφορες ούσιες, που έ- νερθούν ως πρωτεϊνοθεραπεία στον οργανισμό. Τέτοιες ούσιες είναι τα διάφορα αμινοξέα. Ακόμα μεταχειρίζον- ται λάδια από αϊσάρι, από άρσενισό και από χαρτοπία, που περιέχουν βιταμίνη Ε και λεκιθίνη. Πολλοί μεταχειρί- ζονται αυτούσιες βιταμίνες, πρό πάντων βιταμίνες Α και προβιταμίνες όπως είναι η κορολίνη.

Μερικοί προσπαθούν να βάλουν μέσα στις κρέμες εκ- χυλίσματα από έμβρια πούλιν ή εκχυλίσματα από πλα- κοντα ή εκχυλίσματα συνθετικών ισοτό. Αυτά όμως δύ- σκολα διατηρούνται και γι' αυτό δεν μπορεί να έχη κα- νείς εμπιστοσύνη σε όλα αυτά τα παρασκευάσματα.

Ακόμα μεταχειρίζονται όρμους μέσα στις κρέμες, οι όποιες όμως εκτός του ότι δύσκολα διατηρούνται, πρέπει να δίδονται όπως και τα διάφορα εκχυλίσματα μέσα στις κρέμες, μόνο με συνταγή ιατρού. Πρέπει να είναι πολύ νωπές οι κρέμες αυτές, γιατί αλλιώς χάνουν την πιθανή ένεργειά τους.

Με την πρόοδο που έγινε στις κρέμες και με διάφορες χημικές ούσιες, που μεταχειρίζονται σ' αυτές, παρατη- ρούνται και διάφορες αλλεργικές καταστάσεις στο δέρμα.

Τις αλλεργικές αυτές αντιδράσεις προσπαθούν οι δερ- ματολόγοι, που συντελούν στην παρασκευή των μοντέρ- νων καλλυντικών, να ελαττώσουν στο ελάχιστον.

Κάθε ούσια μπορεί να είναι αλλεργιόγος για ένα άτομο, να προσπαθούν να μη μεταχειρίζονται ούσιες, που είναι αλλεργιόγες για πολλά άτομα.

Πολλά από τα ζωικά έλιν και τα φυτικά έλαια είναι αλλεργιόγνα: γι' αυτό πρέπει να ελεγχώνται καλά, προ- τού να χρησιμοποιηθούν στα καλλυντικά. Το έρωμα σε μερικά άτομα προκαλεί αλλεργίες.

Ένα καλλυντικό για να βγεί στο εμπόριο, πρέπει για πολύ καιρό και σε πολλά άτομα να εφαρμοσθεί, από τους δερματολόγους, για να είναι κατάλληλο. Δεν άρκει μό- να να είναι εύχρηστο στο πρόσωπο στην χρήση του. Πρέπει να μη προκαλή αλλεργίες ή έρεθισμα.

Σε άτομα που εύκολα παθαίνουν αλλεργίες, χορηγούν ειδικά καλλυντικά, των όποιων τα συστατικά ελέγχονται ένα προς ένα με τέστ, για να αποκλεισθεί εκείνο το συ- στατικό, που μπορεί να έρεθισή.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ιατρός Δερματολόγος

— Ζαχαρίααα!... Πού είσαι;... Τρέχα γιατί γλύστωσα!...

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ

— Ήσυχασε, γυναίκα... Κάνω τὸ τραπέζι στὴ γραμματέα τοῦ διευθυντοῦ μου, γιὰ νὰ υποστηρίξη τὴν αἰτησί μου γιὰ τὴν ἀύξηση!...

Μ. ΓΑΜΙΛΑΣ

— Τοτό... πλέ....;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Πάψε νὰ μπαίνης ἐτσι, καλὲ μαμά!... Σεχνᾶς ὅτι τώρα πιά εἶμαι γῆρα;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)